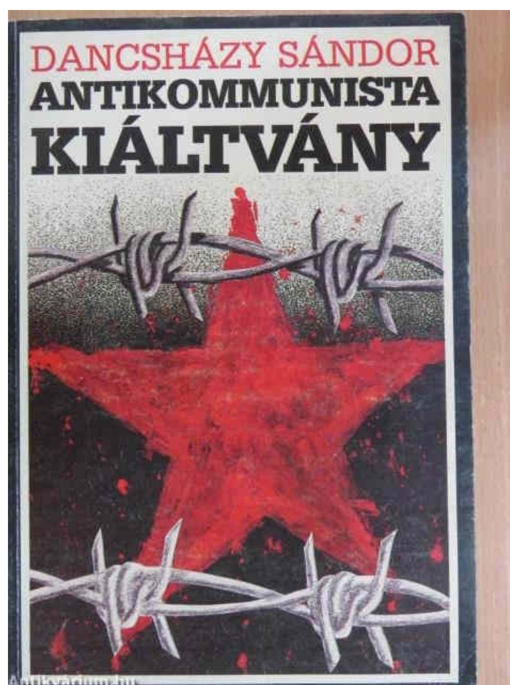

Köszönetnyilvánítás Jakab Lajosnak, a demokratikus Magyarországért küzdő, a korábban még engedély nélküli (szamizdat) kiadványok egyik kiadójának és terjesztőjének, aki könyvemet lektorálta. Az ő éles szemű kritikai észrevételeit is figyelembe véve végeztem el a könyvön az általam is szükségesnek tartott korrekciókat és bizonyos módosításokat.
A szerző

DANCSHÁZY SÁNDOR

ANTIKOMMUNISTA KIÁLTVÁNY

Kiadja: a Héttorony Kft.
1124 Bp , Vas Gereben u. 35.
Felelős kiadó: a Héttorony Kft. igazgatója
Műszaki vezető: Abonyi Ferenc
Készült a Ságvári Nyomdában
Felelős vezető: Szilágyi Tamás
ISBN 963 7855 03 3

Tartalomjegyzék

Előszó 5
Néhány kulcsfontosságú fogalom..9
Kapitalizmus, kommunizmus, bolsevizmus, imperializmus,
fasizmus, szocializmus, demokrácia 9
A bolsevizmus elemzése 26
A bolsevizmus és fasizmus összehasonlítása 47
A „jóléti" kapitalizmus és a „fejlett" bolsevizmus összehasonlítása.........52
A bolsevizmus terjeszkedése 66
A szovjet imperializmus, a bolsevizálás forgatókönyve 66

A Nyugat védekezése, fegyverkezés 94
A bolsevizmus és a világbéke - a „kis háborúk" 96
Békeszínjátékok 99
Békemozgalmak, űz ENSZ szerepe, nemzetközi
egyezmények, különös hangsúllyal a Helsinki Záróokmányra 99
A bolsevizmus kényszerű kompromisszumkészsége,
a „szelídülő" bolsevizmus korszaka 114
A bolsevizmus „kozmetikázása", a fából vaskarikát gyártó
bolsevik reformerek, a bolsevizmus leépülésének esélyei 114
A Szovjetunió, Közép- és Kelet-Európa, továbbá Bulgária
antibolsevista demokratikus forradalmai 129
A demokratizálás eddigi vívmányai, a demokrácia iskolája és
gyermekbetegségei, a jövő problémái 129
Hogyan tovább? 139
Antibolsevista világszervezet, annak politikai erkölcse 139
A forrásmunkák jegyzéke 150

Előszó

1989-et írunk. A magát „szocialistádnak álcázó - de valójában bolsevista - világrendszer életében 1985 óta nagy fontosságú (sok esetben döntőnek látszó) események következtek be. Csak hogy néhányat említsünk:
- 1985-ben Mihail Gorbacsov személyében új ember kerül a bolsevista világhatalom élére, aki meghirdeti a peresztrojka (átépítés) és glasznoszty (nyíltság, nyilvánosság) jelszavakat, amelyek égisze alatt a szovjet politikai, gazdasági és társadalmi életben a vezetők egész sorát váltják le.
- A demokratizálás bizonyos kezdetleges lépései a Szovjetunióban.
- Magyarországon és Lengyelországban alulról szerveződő demokratikus pártok és szakszervezeti tömörülések jöttek létre. Jóllehet mindkét államban a hatalmat a saját magukat is újjászervezni akaró bolseviki pártok tartják a kezükben, feltételezhető, hogy ezekben az államokban népképviseleti demokratikus államrendszerek alakulnak ki.

Ezek az államok a csendes demokratizálás forradalmi korát élik, amelyet felfoghatunk úgy is, mint a békés és névtelen anti-kommunista-antibolsevista forradalmak korszakát.
Ezek a forradalmak 1989 őszén már futótűzként terjedtek át az NDK-ra és Csehszlovákiára, Bulgáriára, de ezekben az államokban még viharosabb a lefolyásuk.
Az NDK-ban hetek alatt söpörte el a nép forradalma a bolsevik diktatúrát, s ehhez hasonló forradalom zajlik Bulgáriában is. A demokráciát követelő forradalom Csehszlovákiában is megindult. A saját népe ellen terrorháborút viselő bolsevik diktatúra végnapjait éli, s mire a Kedves Olvasó ezt a könyvecskét kézbe veszi, feltehetően ennek a diktatúrának csak a hűlt helye marad. Az 1989-es év „forradalmi naptárának" utolsó - de rendkívül nagy horderejű eseménye: a romániai „karácsonyi forradalom". Felszabadult Románia, az európai bolsevizmus legsötétebb és legembertelenebb rezervátuma, megdőlt a rettegett „véres kezű" diktátor - Ceausescu rémuralma.

Ami a kül- és belpolitikai eseményeket illeti:
- a Szovjetunió hosszas huzavona után kénytelen megkötni az USA-val a „Rövid és közepes hatótávolságú atomtöltetű rakéták megsemmisítését célzó egyezményt" (Washington, 1987. dec.).
- A Szovjetunió kivonja megszálló csapatait Afganisztánból (1989. febr.).
- Tárgyalások arról, hogy a megszálló vietnami csapatokat kivonják Kambodzsából, amely már folyamatban is van, ha hinni lehet az ázsiai hírforrásoknak. Ha a vietnami csapatok valóban kivonulnak Kambodzsából, a bolsevizmus ezáltal egy fontos délkelet-ázsiai pozícióját adja fel.
- A Szovjetunió csökkenti kelet-európai és mongóliai megszálló haderőit. Ha maga a folyamat nem is ellenőrizhető, már magának a szándéknak a bejelentése is szenzációként hat.

- A KGST (a Szovjetunió és a kelet-európai csatlós államok gazdasági tömörülése) funkciója gyakorlatilag végnapjait éli.
- A bolsevizmus ideológiai rendszere összeomlott, a bolseviki berendezkedésű államok politikai és gazdasági csőd szélén állnak. Ha visszatekintünk az utóbbi néhány év fontosabb eseményeire, láthatjuk, hogy a Szovjetunió vezette világbolsevizmus fokozatosan kénytelen feladni korábban szerzett világhatalmi és stratégiai bástyáit - s ugyanakkor súlyos belső válsággal küzd.

Kedves Olvasó! Amikor ön ezt a könyvecskét kezébe vette, s elolvasta a fenti néhány mondatot - és/vagy „együttél" a változások forgatagával, joggal teheti fel a kérdést:
- Van-e létjogosultsága ennek a könyvecskének, s egyáltalán megérdemli-e a nyomdafestéket?
- Van-e értelme annak, hogy tegyünk, de még hogy egyáltalán kiáltsunk is a kommunizmus, bolsevizmus ellen?

Hiszen korunk eseményeinek tükrében úgy tűnik, hogy a bolsevizmus egész ideológiai kelléktára és gyakorlata - mint a mozivásznon valamely gyorsított felvétel - szinte a „szemünk láttára" foszlik szét és porlad el, s a bolsevizmus talán már néhány év múlva csak történelem lesz, az emberiség egy szörnyű kísérletének története és emléke. Nem így van, s hogy ez mennyire csak felszínes látszat!
Nem Kedves Olvasó - a bolsevizmus szétporladásának vagy teljes átalakulásának ez a fent említett „gyorsított felvétele" (helyesebben szólva: gyorsított lejátszódása) nem valamely „magától végbemenő" folyamat, arra „rá kell segíteni"! S nem is keveset. Ahhoz, hogy a bolsevizmus végleg eltűnjön az emberiség életéből, még nagyon sok harcra lesz szükség, amely olykor-olykor még gyötrelmes is lehet. Nagyon sok türelmes, jól szervezett nemzetközi eszmei harcra lesz szükség, amelynek a java még csak ezután következik. S ezt a harcot az emberiségnek vállalnia kell. Ha nem vállalná, számolnia kell azzal, hogy a bolsevizmus még beláthatatlan ideig, de legalábbis sok évtizedig - térben és időben a legkülönbözőbb módon - fogja nyomorítani az emberiséget.
Melyek ennek az antibolsevista harcnak az indítékai, melyek a motívumai, stratégiája? Ezekre a kérdésekre igyekszik választ adni ez a könyvecske.
Kedves Olvasó! Ez a munka nem kifejezetten „magyar" könyv, csak magyar a szerzője és magyarul íródott. Ez a munka nemzetközi, mivelhogy a kommunizmus és a bolsevizmus is nemzetközi.
Ezúttal kérem a kedves magyar olvasókat, hogy lássák be - a magyar vonatkozások, a magyar sors nem szakítható ki a nemzetközi események forgatagából. Emiatt a kommunizmus és bolsevizmus elemzésénél és az összes vonatkozások tárgyalásánál nem nélkülözhetjük a nemzetközi szemléletet.
Budapest, 1989 decemberében.
A szerző

Néhány kulcsfontosságú fogalom

Kapitalizmus, kommunizmus, bolsevizmus, imperializmus, fasizmus, szocializmus, demokrácia

A fenti idegen származású „izmus"-szavakat lépten-nyomon használják úgy a köznyelv, mint a tömegkommunikációs eszközök (sajtó, rádió, TV), ami még nem lenne baj, de az már igen, hogy nem a megfelelő értelmezésben és nem a megfelelő helyen használják azokat, sőt egyes szavak használatánál - gondolok itt elsősorban a „kommunizmus", a „szocializmus" és a „demokrácia" szavakra - teljes értelmezésbeli zűrzavar uralkodik.
Megkísérlem az alábbiakban ezeket a fogalmakat az eredeti jelentésükhöz visszatérve definiálni, rövid magyarázattal kapcsoltan. Ezt abból a szemszögből teszem - amely értelmezésben fogom ezeket a fogalmakat használni a továbbiakban.

Ismétlem - tehát ez a definiálás, illetve az értelmezés csak ennek a könyvnek a szellemére és gondolatmenetére vonatkozik, mert ugyan ki vállalkozhatok arra, hogy ebben a világszerte meglévő értelmezésbeli zűrzavarban rendet teremtsen vagy „helyreigazítsa" a közvélemény igen sokszor helytelen beidegződéseit?

Kapitalizmus

A német „Kapital (tőke) szóból származik. Maga a kapitalizmus szó lényegében egy bizonyos termelési módot jelent. Olyan termelési módot, ahol a tőke mint termelőeszköz magánkézben van. Természetesen az idő során a szó jelentése bővült, hiszen ehhez a termelési módhoz kötődnek a társadalmi berendezkedés formái.

A kapitalizmus alapvető vonásai
Az egyik oldalon állnak a termelőeszközök viszonylag csekély számú birtokosai, míg a másik oldalon a tőke nélküli munkások és alkalmazottak tömege. Az árutermelés során több érték keletkezik, mint ami a dolgozó tömegek fenntartásához és az utánpótlás (család, gyermeknevelés) biztosításához szükséges. Nos - ez a „több érték" az un. értéktöbblet szó formájában vonult be az ideológiai irodalomba, amely lényegében a német eredeti „Mehrwert" szó fordítása, s a marxi ideológia kulcsszava lett. Nos, ez az értéktöbblet, amely a dolgozók kizsákmányolásából származik, hozzáadódik a már meglévő tőkéhez, s így jön létre a tőke akkumulációja, vagyis a tőke felhalmozódása. Ennek egyenes következménye: kialakulnak az egyre nagyobb tőkével rendelkező mamutvállalatok, részvénytársaságok, trösztök, konszernek stb., s ezek különböző érdekvédelmi (termelési és financiális) formációi. (Szándékosan használtam a marxista ideológiában használatos „munkásosztály" terminológia helyett a „dolgozó tömegek" kifejezést; ugyanis a klasszikus - de a mai marxista ideológia által is használt - „tőkés-munkás", „tőkés osztály-munkásosztály" felállítás, s a dolgoknak ebbe a sablonba szorítása eleve elhibázott volt 150 évvel ezelőtt is, s most is az.)

Vizsgáljuk meg közelebbről:
Az árutermelés - helyesebben termelés - olyan tevékenység, amely a társadalom valamely igényeit elégíti ki. S ezen „igény" alatt egy óriási komplexumot kell értenünk, amelybe éppúgy beletartozik az élelmiszerek, mint az iparcikkek megszámlálhatatlan sokfélesége, valamint a közlekedés, a kultúra, s minden más egyéb tevékenység által nyújtott szolgáltatás rendkívül széles és bonyolult skálája.
Nos, ezen társadalmi igények kielégítésében korántsem csak a marxi értelemben vett - gép mellett vagy manufaktúrában dolgozó - munkás vesz részt, hanem a társadalom minden olyan tagja, aki közvetlenül vagy közvetve hozzájárul a társadalmi igények kielégítéséhez, akik összességét dolgozó tömegek"-nek nevezzük. Ebben a „dolgozó tömegekben" bennfoglaltatnak maguk a tőkések is, amennyiben tevékenységükkel (pl. a termelés tervezése és szervezése) részt vesznek a társadalom igényeinek kisegítésében.

Nem célom az, hogy megírjam a kapitalizmus fejlődéstörténetét, hiszen azt megtette már igen sok szerző, s ennek a témának ma már könyvtárnyit kitevő irodalma van. A célom sokkal inkább az, hogy hic et nunc (itt és most) Európában a XX. sz. végén megkíséreljük helyesen értelmezni ezt a szót, hogy „kapitalizmus", s úgy, hogy a „kapitalizmus" szó egy valós, gyakorlatban létező fogalmat jelentsen.
Nos, éppen a helyes fogalomalkotás céljából meg kell vizsgálnunk - ha vázlatosan is - a feltörő klasszikus és a ma., úgynevezett „fejlett vagy „jóléti" kapitalizmus alapvető vonásait. Éppen az objektívebb összehasonlítás céljából válasszuk földrajzilag ugyanazt a helyet: Nagy-Britanniát.
A klasszikus kapitalizmus" korszaka Angliában a XIX sz elejére-közepére tehető. Ez az a „modell", amelyet Marx megfigyelt és leírt a „Tőke" c. művében.
A klasszikus kapitalizmus vonásai:
- a legkíméletlenebb kizsákmányolás,
- napi 12-14 órás munkaidő.

- gyermekek dolgoztatása,
- a magasabb szintű kultúra (oktatás) csak a gazdagok kiváltsága.
- semmiféle szociális gondoskodás,
- a tőkével nem rendelkező ember áruvá vált, s minden emberi méltóságától megfosztottan a kíméletlen kizsákmányolás áldozata.
- Az államhatalom a „magántulajdon tiszteletben tartása" indoklással az elnyomásnak ezen kíméletlen folyamatába nem avatkozik be - nem nyújt segítséget a kizsákmányoltaknak. Ugorjunk most 150 évet a történelemben. A XIX. sz. eleji klasszikus kapitalista Angliából lépjünk át a XX. sz. végi modern, fejlett kapitalista Angliába, sőt a kontúrok élesebb, jobb összehasonlíthatósága céljából javaslom, hogy lépjünk át a tőke nélküli „szegények" Angliájába. Mit látunk?
- Az alacsony szintű keresetek is biztosítják a kulturált megélhetést és életvitelt a mai szinten.
- Napi 6-7 órai munkaidő.
- Munkanélküliség esetén tisztességes megélhetést biztosító munkanélküli-segély juttatása.
- Ingyenes alsó- és középfokú közoktatás. A felsőfokú oktatási intézményekben az alapítványok egész sora teszi lehetővé a tehetséges „szegények" tanulását.
- A szociális gondoskodás nagyon jól kiépített és jól funkcionáló szervezete.
- Az emberbaráti és segélyszervezetek egész sora.
- A szakszervezetek közvetlen beavatkozása a termelésbe. (Bérek, munkavédelem, a munkavállalók jogi és érdekvédelme.)
- Teljes gyülekezési, szólás- és sajtószabadság, sztrájkjog.
- Az államhatalom közvetett beavatkozása a termelésbe, a szociál-, adó- és vámpolitika révén.
- Az ún. „kis tőkések" egyre szélesedő tábora. Itt arról van szó, hogy egyre több nagyvállalatnál a dolgozók maguk is részvényesekké, kis tőkésekké válnak. Ez az ún. „népi kapitalizmus" tendencia az állam adópolitikájának folyományaként alakult ki az 1970-es években, s ez az átalakulás jelenleg is tart a fejlett nyugat-európai tőkés államokban.

A fenti nagyon is vázlatos összehasonlításból is kitűnik hogy 150 év alatt milyen óriási fejlődésen ment át a kapitalizmus, amíg a klasszikus kapitalizmus korából eljutott a „jóléti" kapitalizmus korába. Ez a „jóléti" jelző azonban korántsem helytálló minden kapitalista államra. Helytálló Anglia, a fejlett nyugat-európai és amerikai államok vonatkozásában a történelmi fejlődés tükrében, s csak az objektív összehasonlítás céljából választottuk ki Angliát. Ehhez nyomban hozzá kell tennünk, hogy ha valamely állam kapitalizmusa nem „jóléti", azt semmi esetre sem ítélhetjük meg úgy, hogy a „nem jóléti" állapot a kapitalizmus belső ellentmondásainak és „bűneinek" következménye. Hiszen valamely állam „szegény" vagy „jóléti" állapotát nemcsak a termelés módja (rendszere) befolyásolja, hanem még sok más egyéb tényező is, amelyek közül talán a legfontosabb: az adott nép kulturális színvonala.

A teljesség kedvéért fel kell tennünk a kérdést, hogy a fentebb vázolt „jóléti" kapitalizmus vajon megtartotta-e azokat a jellegzetes alapvonásait - sőt, árnyoldalait, amelyeket Marx tárt fel?

Megmaradt-e a kizsákmányolás ténye?

Megmaradt-e az értéktöbblet, s ezzel együtt a tőkeakkumuláció?

Megmaradt-e a munkavállalónak a tőkéssel és tőkével szembeni kiszolgáltatottsága? Egyértelműen igennel kell válaszolnunk, vagyis a kapitalizmus ezen „klasszikus" árnyoldalait a tőkés társadalmi rendszer jelenleg is magában hordozza kisebb-nagyobb mértékben.

Tulajdonképpen csak az első és harmadik kérdés tartalma számít árnyoldalnak, hiszen az értéktöbblet és a tőkefelhalmozódás önmagukban nem hátrányos dolgok - de elválaszthatatlanul szoros összefüggésben állnak a kizsákmányolás és a tőkének való kiszolgáltatottság tényével..

Most már leszűkítve a kört megállapíthatjuk, hogy úgy a kizsákmányolás, mint a tőkének (tőkésnek) való kiszolgáltatottság a jóléti kapitalizmusban is fennáll, s ezek mértékét csak csökkenteni lehet, megszüntetni soha, amíg kapitalista gazdasági és társadalmi rendszer lesz. Hiszen mindkettő a tulajdon, a termelőeszközök birtoklásából fakad, amely a kapitalizmus minden változatának alapvető vonása, s ugyanakkor hajtórugója a kapitalista gazdaság egész

mechanizmusának. [E két „árnytényezőt" -egy gyakorlati fizikai példa felhozásával élve - a súrlódáshoz hasonlítanám. Ha autózunk, a súrlódás (az autó gumiabroncsai és az úttest között) kifejezetten káros tényező, hiszen koptatja a gumiabroncsok futófelületeit és energiát emészt fel. De ugyanakkor a súrlódás kifejezetten hasznos tényező is, mert előfeltétele annak, hogy az autó megindulhasson („kapaszkodhasson") és az autót kormányozni tudjuk. Mi történik akkor, ha ez a súrlódás a minimálisra csökken, pl. egy sima jeges úton? Az autóval alig tudunk megindulni, éppen a súrlódás hiánya miatt, s a jármű szinte kormányozhatatlanná válik!]
Fentebb azt állítottuk, hogy a kizsákmányolás és a tőkéseknek való kiszolgáltatottság a legfejlettebb jóléti kapitalizmusban is létezik. Ugyan ki cáfolhatná ezt meg? Mondhatja-e valaki komolyan azt, hogy akár egy közepes tőkével rendelkező nagyiparos vagy farmer azonos életmódot folytat egy tőke nélküli munkás vagy kishivatalnok életvitelével? Soha! Vagy talán azonos súllyal esik-e latba a „kétféle ember" véleménye és akarata akár a társadalmi, akár a közéletben vagy az élet bármely dimenziójában? Semmiképp! A tőkés sokkal magasabb életszínvonala (még ha tőkeakkumulációt, vagyis gyarapodást nem is feltételezünk) ugyan honnan származik?
Nyilvánvalóan abból az értéktöbbletből, amelyet a tőke nélküliek termelnek meg számára, vagyis a kizsákmányolásból. S most nézzük meg a másik árnyoldalt, a tőkének (a tőkésnek) való kiszolgáltatottság kérdését. Ha egy tőke nélküli munkavállaló felvételre jelentkezik, mindig a tőke nélküli a magányos, aki egyedül áll egy üzem vagy gazdaság már meglévő egész apparátusával szemben. Vajon ki a kiszolgáltatott? Talán az üzem van kiszolgáltatva a magányos munkavállalónak, vagy fordítva? Természetesen az utóbbi, s ez a szituáció még ma is igaz, a munkanélküli-segély rendszerét bevezetett ún. „szociális hálóval" rendelkező fejlett kapitalista államokban is, jóllehet tompított éllel.
A kapitalizmus elemzése kapcsán még egy megállapítást kell tennünk: a kapitalizmus csak gazdasági és társadalmi rendszer, s nem politikai! Ezt a megállapítást azért tartottam szükségesnek leszögezni, mert ezen a téren is meglehetősen nagy a nemzetközi értelmezésbeli zűrzavar.
Sokszor hallhatunk pl. a Kelet-Nyugat szembeállításánál kapitalista-szocialista vagy kapitalista-kommunista világrendszerekről amely megfogalmazásban, ha íratlanul is, de értelemszerűen
már eleve benne van az, hogy a két szembenálló rendszer politikai rendszert is jelent. Pedig ez az értelmezés helytelen. S bár a jóléti kapitalizmusnak feltétlenül van politikai motiváltsága (emberi és általános szabadságjogok), sem ez, sem a többi alacsonyabb fejlődési fokon álló kapitalizmusok önmagukban még soha nem tekinthetők politikai rendszereknek, hanem csak gazdasági és társadalmi berendezkedésnek. Ez könnyen belátható, ha csak arra gondolunk, hogy valamely államban egzisztálhat a kapitalista termelési mód és társadalmi struktúra akkor is, ha az illető állam politikai rendszere katonai diktatúra, alkotmányos monarchia vagy népképviseleti demokratikus köztársaság. Összefoglalásként: mi is hát a kapitalizmus?
A kapitalizmus olyan gazdasági és társadalmi rendszer, amelyben a termelőeszközök, a tőke magántulajdonban van, s a gazdasági tevékenység alapját a magánkezdeményezés képezi. A rendszer egész mechanizmusát a gazdaság és piac spontán változásai vezérlik.
A kapitalizmusnak különböző fejlettségi fokozatai vannak. Jelenünkben a legfejlettebb fokozatnak a jóléti kapitalizmus felel meg. A „jóléti kapitalizmus" fogalmát úgy értelmezzük, hogy jelenleg és világviszonylatban ez képes a legmagasabb szinten kielégíteni az össztársadalom szellemi és materiális igényeit. A jóléti kapitalizmus politikailag is motivált, ami azt jelenti, hogy világviszonylatban is magas szinten képes biztosítani az emberi jogok érvényesülését. A kapitalizmus minden fejlődési fokozata (így a jóléti kapitalizmus is) magában hordozza a kizsákmányolás és a tőkének való kiszolgáltatottság ellentmondásait. Ezek az ellentmondások feltétlenül antihumánusak, de ugyanakkor a termelés és fejlődés hajtórugói is, s a kapitalizmus gazdasági és társadalmi rendszerének elválaszthatatlan alapvonásai.

Kommunizmus

A szó latin eredetű (communis - közös). A kommunizmus alapelveit már az ókor nagy hellén filozófusa, Platón megfogalmazta. Újkori értelmezésben a kommunizmus alapelveinek megfogalmazása Marx Károly* nevéhez fűződik. Marx és Engels** az először 1848-ban kiadott „A Kommunista Párt Kiáltványa" c. művükben körvonalazzák először a kommunizmus elvi modelljét.
*Szerk.: rabbicsaládból származó zsidó.
**Szerk.:zsidó
Ennek lényege: a vagyonközösség. A termelőeszközök kollektív (állami) tulajdonban vannak. A kommunista társadalom tagjai képességeik szerint dolgoznak és szükségleteik szerint részesülnek a megtermelt javakból.
A kommunista ideológusok szerint a világtörténelemben először a kommunizmusban jön létre az osztály nélküli társadalom az állam fokozatosan megszűnik, s megszűnik a pénz is, mert már a gazdaságnak nem lesz szüksége erre a csere- és értékmérő rendszerre. Ennyit a kommunizmus elvi lényegéről, melyet inkább csak az 1950- 1960-as évek idején emlegettek a Keleti Tömb ideológusai és politikusai úgy, mint az eljövendő bőség korszakát, ahol már megszűnik minden kizsákmányolás, jellemző lesz erre a korszakra az eddig soha nem látott árubőség és az emberek rendkívül magas szintű kollektív öntudata.
Az 1970-1980-as években már nem is hallani a kommunizmusról, csak szónoki frázisként, mint valamely szónoklat „frappáns" fináléját. Például Brezsnyev 1984-ben így fejezte be a párt XXVI. kongresszusán mondott beszédét: „Éljen a kommunizmus". S napjaink vezető bolsevista politikusai is fűszerezik beszédeiket olykor-olykor ilyen kiszólásokkal, hogy „mi, kommunisták", „a kommunizmus hajnala", „lerakjuk a kommunizmus alapjait" stb. Sőt, 1987. november 4-én Gorbacsov így fejezte be beszédét: „Egy új világ felé haladunk, a kommunizmus világa felé!"
Persze, ezeket a „kommunista kinyilatkoztatásokat" senki sem veszi komolyan, még azok sem, akik „kinyilatkoznak". Nem is értékelhetjük ezeket másként, mint a beszédek fináléjaként el-pukkantott színes léggömböket. S hogy az eljövendő kommunizmust mennyire nem veszik komolyan maguk a Keleti Tömb politikusai sem, azt bizonyítja az. hogy nemcsak a tömegkommunikáció nem foglalkozik a kérdéssel, de az elmúlt évtizedekben semmi olyan ideológiai munka nem jelent meg, amely akár csak vázolná is az eljövendő kommunizmus perspektíváit. (Amikor a szerző e munka megírása előtt a szakkönyvesboltokban és a könyvtárakban érdeklődött a kommunizmust elemző szovjet, illetve magyar vagy német kiadású munkák iránt, szánakozó mosollyal adták tudtára, hogy ilyen tárgyú munka legalábbis az elmúlt két évtizedben nem jelent meg, és tessék „a Szocializmus építése" vagy ehhez hasonló című és tárgyú munkát keresni vagy olvasni.)
Gyakorlatilag tehát a kérdés úgy áll, hogy a kommunizmusról még elméletileg sem tudhatjuk meg, hogy milyen lenne - ha az egyáltalán lenne. Ennek kapcsán meg kell tennünk egy igen fontos megállapítást, éppen a „kommunista" és „kommunizmus" fogalmak helyes értelmezése céljából:
Földünk csaknem minden országában vannak kommunista pártok és kommunista meggyőződésű emberek. Tehát beszélhetünk kommunista elvekről és ideológiáról, kommunista pártokról - de semmiképp kommunista berendezkedésű államról, illetve országról. Ezt azért kívánom hangsúlyozni, mert jelenleg is (1989) meglehetősen nagy a következetlenség és zűrzavar az értelmezés és a szóhasználat területén. így pl. a nyugati politikusok is gyakran emlegetik a Keleti Blokk államait úgy, mint „kommunista államokat", s mint „kommunista rendszereket". S ezek a megnevezések - mint már említettem - alapvetően helytelenek, hiszen kommunista berendezkedésű állam jelenleg Földünkön nem létezik.
Ugyanúgy alapvetően helytelen a Keleti Tömb államait úgy emlegetni, mint „szocialista államokat", mint „szocialista rendszereket", hiszen ezeknek semmi közük a szocializmushoz. Bár a „szocializmus" fogalmáról még később bővebben lesz szó - annyit máris leszögezhetünk, hogy korunkban a szocializmust úgy kell felfognunk, mint valami „ideát", valamely eszményt, mint egy eszmei trendet, de semmi esetre sem mint egy már meglévő, funkcionáló rendszert. S mivel a Keleti Tömb államai még csak távolról sem közelítik meg azt a szépet és jót, amelyet a szocializmus fogalmaként elképzelhetünk, messzemenően abszurd és értelmetlen ezeket az államokat szocialista államoknak" nevezni. Nem - a Keleti Tömb államai bolsevista berendezkedésű államok, s erre az alábbi szakasz nyújt bővebb magyarázatot.

Szerk.: Szocialista állam létezett, a nemzeti szocialista Németország, mely

példamutató szociális gondoskodást alakított ki állampolgárai számára.

Bolsevizmus

A szó orosz eredetű: bolsinsztvo = többség, s ezzel ellentétes jelentésű a mensisztvo - kisebbség. Tüstént meg kell jegyeznünk, hogy itt a „többség" és „kisebbség" szavakat egyáltalán nem úgy kell értelmeznünk, mint valamely össznépi választások alapján kialakult „többséget" vagy „kisebbséget". Szó sincs róla!
A Szovjetunió Kommunista Pártja (SZKP) ős-elődje az OSZDMP (Harci Szövetség a Munkásosztály Felszabadítására) volt. Ezt a nevét a párt 1895 végén vette fel. A párt 1898 márciusában Minszkben megtartott I. kongresszusán vette fel az Oroszországi Szociáldemokrata Munkáspárt" nevet. A párt nevének rövidítése, az OSZDMP megmaradt.
Nos - ennek a pártnak az 1903-ban megtartott kongresszusán jelennek meg először a „bolsevik" (többségi) és mensevik (kisebbségi) szavak. Ugyanis a párt vezetőségében dúló hatalmi harc során két irányzat alakult ki, egy radikálisabb és egy liberálisabb szárny. Ezen a kongresszuson a radikálisabb szárny tagjai voltak többségben, a liberálisok (de szintén forradalmi szárny tápjai) maradtak kisebbségben. Innen datálódik a bolsevik-mensevik szóhasználat, s később is a hatalomra jutott lenini vezetés már „bolseviknak" nevezte magát.
A történelmi teljesség kedvéért megemlítjük, hogy az OSZDMP pártot 1894-ben alapították, s ez volt a neve az 1917. februári forradalomig. Ekkor a párt nevét Ok(b)P-re változtatta, vagyis ekkor alakult meg az Oroszország Kommunista (bolsevik) Pártja. Amikor 1922-ben megalakítják az SZSZKSZ, a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetségét, a párt nevét SZK(b)P-re változtatják, amely ekkor teljes nevén: Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártja.
Mivel a bolsevikok gyakorlatilag már 1925-ig kiirtották a mensevikeket. Sztálin 1952-ben törölte a „b" (bolsevik) jelzőt azzal az indoklással, hogy már mensevikek úgy sincsenek, tehát a „b" (bolsevik) jelző fölöslegessé vált. Ettől (1952) kezdve a pártnak, a szovjet diktatúra ezen hatalmi szervezetének a neve SZKP: „Szovjetunió Kommunista Pártja". S jóllehet a párt nevéből törölték a bolsevista (bolsevik) jelzőt, a szovjet pártdiktatúrához közel álló személyek ma is előszeretettel vallják magukat bolsevikieknek.

A fenti rövid párttörténeti visszatekintés alapján láthatjuk, hogy ez a szóhasználat immár 87 éves. S ezen hosszú idő alatt a bolseviki szó már réges-rég elvesztette eredeti („többségi") jelentését, speciális és új (legalábbis fél évszázad viszonylatában) tartalommal telítődött, egy új fogalom keletkezett, amelynek neve egyszerűen csak az - hogy bolsevizmus. Ezt a szót, illetve fogalmat csak jellemezni és megmagyarázni (definiálni) lehet - lefordítani nem. Fontosnak tartom itt megemlíteni, hogy a „kommunista" és a következőkben tárgyalt ún. „szocialista" berendezkedésű államok a gyakorlatban nem léteznek, a bolseviki berendezkedésű államok és tömb (amelyek csak bitorolják a „szocialista" jelzőt) sajnos a gyakorlatban létező iszonyú valóságok, ahol a bolsevista jellegnek megvannak a konkrét kritériumai. Mi is hát tulajdonképpen a bolsevizmus?
A bolsevizmus egy olyan politikai-társadalmi rendszer, amely az 1917-es októberi oroszországi forradalom véres talaján csírázott és fejlődött ki napjainkig világrendszerré. Itt meg kell jegyeznünk, hogy a bolsevizmust nem „tervezték", hanem lett. Ugyanis az oroszországi 17-es októberi forradalom vezérei nem bolsevista, hanem kommunista államrendszert terveztek tehát az októberi forradalom kommunista forradalomnak indult s mondhatnók - egy kényszerpályán vált bolsevizmussá. Tehát hogy a gyakorlatban mégsem a kommunizmus, hanem a bolsevizmus parancsuralmi rendszere realizálódott, az a forradalom és az ezt követő események kényszerhatásának következménye. A bolsevizmus mint rendszer 72 éves. A bolsevizmus sajátosan az orosz forradalom találmánya, éppúgy, mint a nagy francia forradalom találmánya a guillotine. Vizsgáljuk meg közelebbről e rendszer alapvető sajátosságait, ezúttal csak vázlatosan - hiszen ennek a fejezetnek a célja csak a fogalmak meghatározása, körvonalazása. (A részletezéseket „A bolsevizmus elemzése" és „A bolsevizmus terjeszkedése" c. fejezetekben találjuk.)

1. A bolsevizmus totalitárius államforma, illetve rendszer, olyan egypártrendszer, ahol a kommunista párt - bár ennek lehet más, pl. szocialista „fedőneve" is - gyakorolja a hatalmat az élet minden területén. Ez a hatalmi rendszer egy „piramishoz" hasonlítható, melynek felső régióit a párt legfelső szintű vezetősége (Politikai Bizottság) képezi, s a piramis csúcsán annak főtitkára áll mint egyszemélyi diktátor. Ez a piramis magában foglalja a párttagságot és a fegyveres karhatalmi szervezeteket (belügyi, állambiztonsági alakulatok, rendőrség, határőrség). (A hadsereg nem feltétlenül tartozik közéjük.) Az említett belügyi szervek a megfélemlítés és a büntetés-végrehajtás eszközei. Maga az egész „piramis" a lakosság csak kis részét teszi ki, s ez a kisebbség kényszeríti rá akaratát a többségre. (Tehát a bolsevizmus gyakorlati hatalmában már szó sincs valami demokratikus úton létrejött „többségi" hatalomról, amelyet az eredeti orosz szó alapján feltételezhetnénk.)

2 Az emberi jogok (szólás-, sajtó-, gyülekezési szabadság, utazási, sztrájkjog) eltörlése, a vallásszabadság korlátozása. A demokratikus jogok, a szabad választások, a parlamentarizmus minden intézményének eltörlése (gyakorlatilag). A szakszervezet léte csak formális, adminisztratív. A dolgozókért, a tagságért érdekvédelmi tevékenységet nem fejt ki és nem is fejthet ki, a hatalom szócsövévé válik.

3 A termelőeszközök kollektív (állami vagy szövetkezeti tulajdonban. A szövetkezeti tulajdon és a szövetkezetek önálló gazdálkodása csak névleges, mert a központi gazdaság, irányítás számtalan „mutatóval" és „szabályozóval" korlátozza tevékenységüket és gyakorol fölöttük ellenőrzést. Központilag irányított tervgazdálkodás, tehát a gazdaságot nem az igények spontán változásai, hanem a központi (miniszteriális és tervhivatali) vezetés döntése, irányítják. A bolseviki gazdálkodás „kisegítő" intézményeket is életbe léptetett. Ilyenek pl. a „társadalmi" (ingyen) munka, a „szocialista brigádmozgalom", a „felajánlások", a „munkaverseny, a „kommunista (nem fizetett) műszakok", amelyek mindegyike túlnyomóan látszatteljesítményeket takar.

4. Demagógia (jelszópolitika). A bolsevista ideológia terjesztése minden szinten, a rendszer és a diktatúra kötelező jellegű dicsérete a tömegkommunikáció minden eszközével. Az ideológiai „oktatás", a hazugság iskolája már az óvodában elkezdődik, s végigkíséri az ifjúságot az egyetemi padokban is, ahol az „etetés" marxizmus-leninizmus oktatás néven ismeretes. A bolseviki ideológiai szempontokhoz való igazodás kötelező a kultúra többi területein - így a színház-film-irodalomban és a művészet többi ágában.

5. A nemzeti függetlenség és szuverenitás megszüntetése. A hazafias érzés és ennek minden megnyilvánulása fasiszta nacionalizmusnak, sovinizmusnak bélyegezve. Nemzeti ünnepek alkalmával is kötelező a nemzetiszínű lobogó mellett a vörös zászló kitűzése, kifejezésre juttatva ezáltal, hogy a nemzeti ünnepnek is a „proletár internacionalizmus" jegyében kell eltelnie.

6. Bolsevik imperializmus. (Maga az imperializmus kifejezés latin szóból származik, impérium = hatalom, imperátor = uralkodó.) A bolsevizmus alapvonása az imperialista magatartás. Politikai-gazdasági és társadalmi rendszerét az egész földgolyóra ki akarja terjeszteni, világuralomra törekszik. S ezt a törekvést nem csak a szovjet címer és a (Kommunista Kiáltványból átvett) „Világ proletárjai, egyesüljetek" jelmondat szimbolizálják - hiszen a szovjet bolsevizmus külpolitikája, továbbá a bolsevizmus közvetlen vagy közvetett fegyveres terjeszkedése, hatalmának ráerőszakolása más népekre nem más, mint bolsevista imperializmus.

7. Kompromisszumkészség. A fenti jellemzőket olvasva bárki mondhatná, hogy azok az ún. klasszikus sztálini bolsevizmus ismérvei, s ez az érvelés bizonyos mértékig igaz, hiszen az 1980-as években a bolsevizmus nagyfokú „szelídülésének" lehettünk szemtanúi. Ez azt jelenti, hogy a bolsevizmus a külső világpolitikai és világgazdasági fejlemények kényszerítő hatásainak nyomása alatt bizonyos engedményekre kényszerült, elsősorban a módszereinek terrorisztikus jellegét illetően. De ez még korántsem jelenti azt, hogy a bolsevizmus feladta volna sarkalatos alapelveit vagy világhatalmi törekvéseit. (Egyébként a „szelídülő bolsevizmusról" A bolsevizmus elemzése" című fejezetben bővebben lesz szó.)

8. Áldemokratikus színjátékok. (Részletesebben lásd a Demokrácia" alcím alatt.)

Fasizmus

Alapszava az ókori Római Birodalomból származik. A római császárság hatalmi szimbóluma volt az ún. fasces (ejtsd- faszcész). Ez két helyen átkötött vesszőnyaláb volt, melyből középen egy nyélre erősített pallos magasodott ki. A vesszőnyaláb a Római Birodalom népeit, míg a pallos az abszolút császári hatalmat jelképezte. Az újkori fasizmus 1919-ben alakul ki Olaszországban. A helyi ún. fasciókból (ejtsd: faszciókból) alakul meg Mussolini vezetésével az Olasz Fasiszta Párt, amely már 1922-ben átveszi a hatalmat, és diktatórikus, totalitárius államformaként kezd el működni.
A fasizmus jellemzői:
1. Totalitárius államforma. Egypártrendszer, amelyben a párt gyakorolja a hatalmat az élet minden területén. A párt élén az egyszemélyi diktátor áll. Személyi kultusz.
2. Az emberi jogok, a sajtó-, szólás-, gyülekezési szabadság, a szakszervezetek működésének megszüntetése. Az összes polgári demokratikus jog felfüggesztése - a fasiszta párton kívüli minden egyéb párt vagy politikai szervezet betiltása.
3. A termelőeszközök ugyan magánkézben maradnak, de a termelést az egyébként összeforrott párt- és kormányhatalom irányítja, a termelés az imperializmust szolgáló militarizmusnak, a fegyverkezésnek van alárendelve.
4. Demagógia. A totalitárius (diktatórikus) rendszerekre annyira jellemző központi irányítású öndicsőítő propaganda. Ez a propaganda különös hangsúllyal és éllel érvényesül az ifjúság nevelésében.
5. Imperialista alapállás.

Szerk.: Ami az eredeti felsorolásból hiányzik:
6. A gazdaság fejlesztése
7. Az állami gondoskodás kiterjesztése szélesebb néprétegekre
8. Utak és lakások épülnek, Róma megújul, mocsarakat csapolnak le, visszaszorítják a maffiát.
9. Konkordátum a pápasággal (lateráni egyezmény, 1929).

A fasiszta állam az „élettér" elméletet hangoztatva alapvetően expanzív, vagyis hatalmát más államokra kívánja kiterjeszteni A fasiszta államra jellemző a birodalmi koncepció - s eleve militarista, hiszen az imperialista célok elérését a fasizmus csak a totális militarizálás révén tartja elérhetőnek.

Szerk: A "terjeszkedés" a fasizmus leglényegtelenebb tulajdonsága.

A német fasizmus
Szerk: Ez a II. vh után bevezetett fogalom. Németországban soha nem volt fasizmus, hanem nemzeti szocializmus. A nácizmus szót egy zsidó találta ki, Németországban soha nem volt használatban a II. vh előtt és alatt.

Ezt a fogalmat testesítik meg a „hitleri fasizmus", „nácizmus" és „nemzeti szocializmus" elnevezések is. A német fasizmus, a hitleri Németország rendszere Hitler hatalomra jutásától (1933) a II. világháború befejezéséig (1945-ig) tartott.
A német fasizmus ismérvei lényegében megegyeznek az olasz fasizmuséval, bár a német fasizmus kritériumához még hozzájön a fajelmélet. A hitleri fajelmélet szerint a germán (árja) faj a „felsőbbrendűséget" testesíti meg, s ez feljogosítja a németeket a többi faj feletti uralomra. A német fasiszták a fajelméletből vezették le a zsidóság gyűlöletét, s a hitleri Németország végre is hajtotta a zsidók fizikai megsemmisítését mindenütt, ahol ezt megtehette.

Szerk: Ez is a II. vh után elterjedt rágalom. Nemzeti szocialista németek soha nem öltek meg szervezetten semmiféle népcsoportot. Például Lars Adelskog: Egy üres zsák nem áll meg magában c. könyve részletesen foglalkozik ezzel a témával.

A fasiszta Németországban a Nemzeti Szocialista Német Munkás Párt gyakorolta a hatalmat, élén a Führerrel (Vezérrel). Ez a párt ugyanazt a szerepet töltötte be Németországban, mint az Olasz Fasiszta Párt Olaszországban. (Bár a „német

fasizmus", „náci fasizmus" elnevezésekkel kapcsolatban megjegyezzük, hogy ezek mint elítélő kifejezések és a megbélyegző „fasiszta" jelző is csak a II. világháború vége felé váltak közhasználatúvá.) Addig német vonatkozásban ismeretlen volt a „fasiszta" jelző, és a hitleri párt tagjai és a hatalom birtokosai sem nevezték magukat soha fasisztáknak, hanem „nemzeti szocialistáknak", jóllehet az olasz fasizmus és a német nemzeti szocializmus kritériumai majdnem azonosak, s a két totalitárius állam szoros katonai és gazdasági szövetséget alkotott a II. világháborúban. Szólnunk kell még röviden korunk (az 1970-90-es évek) újfasiszta mozgalmairól, helyesebben ezek mibenlétéről. Egynémely nyugat-európai államban, de más földrészen is léteznek ún. újfasiszta pártok. E pártok tagságának és szimpatizánsainak száma elenyészően csekély. Ebből adódóan még egy országban sem sikerült nekik, hogy választások útján képviselőt küldhessenek a parlamentbe. Tehát ezeknek az újfasiszta szervezeteknek nincs és remélhetőleg nem is lesz tömegbázisuk ahhoz, hogy valaha is politikai tényezőként szóba jöhessenek.

Szerk.: A német nemzeti szocializmus szociális megújulást hozott Németországban, minden németnek egyenlő esélyt adva a sikerhez hazájában. Erőteljes családtámogatást vezetett be, lakások és utak épültek. Föllendült az ipar és a mezőgazdaság, a tudomány és a kultúra. Hitler nem félt a nép véleményétől, és népszavazáson kérte ki közvetlenül a lakosság véleményét fontos kérdésekről. Például a Népszövetségből való kilépésről, vagy a Saar-vidék elfoglalásáról.

S ha most visszalapozunk a bolsevizmus kritériumaihoz, láthatjuk, hogy a bolsevizmus és a fasizmus - ez a két totalitárius hatalmi rendszer - milyen kísértetiesen hasonlítanak egymáshoz, legalábbis a fő kritériumokat és módszereket illetően. Túlzás nélkül állíthatjuk: bolsevizmus = vörös fasizmus.

Szerk.: A fasizmus egy napon említése a bolsevizmussal indokolatlan, rosszindulatú sértés a fasizmussal szemben.

Ami már tragikomikus: mindkét totalitárius hatalmi gépezet felölti magára a „szocialista" „szocializmus" fehér tógáját.

Szocializmus

Alapszava a latin socius (ejtsd: szociusz) = társ élettárs (üzlettárs), felebarát, bajtárs. Melléknévi alakja a socialis ejtsd szociális) = társi, élettársi (üzlettársi), felebaráti, bajtársi.
Nincs még egy olyan politikai műszó, amely körül annyi lenne az értelmezés, zűrzavar, a szándékos és szándékolatlan félreértelmezés, mint a szocializmus szónál. Egymással homlokegyenest ellentétes elvi alapokon álló pártok és emberek vallják magukat szocialistáknak. Hogy a legkirívóbb példákat említsem - Hitler pártja, a Nemzeti Szocialista Német Munkás Párt is „szocialistának" vallotta magát. S hogy mennyire volt „felebaráti" és „emberbaráti", azt jól tudjuk: a mérnöki pontossággal megtervezett és megszervezett tömeggyilkosságok fűződnek nevéhez. (Szerk.: Ez nem igaz. Lásd föntebb.) Szocialistáknak nevezik magukat a nyugati államokban fellelhető szocialista vagy szociáldemokrata pártok, amelyek elhatárolják magukat a marxizmustól, és ezek a pártok a demokratikus parlamentarizmus alapján állnak, s az emberi szabadságjogok legfőbb szószólói.

Szerk.: A szociáldemokrácia köztudottan a bolsevizmus előfutára, és ma sem rejti véka alá vörös, bolsevistapárti gondolkodását.

A szocializmus építéséről és a „szocialista öntudat"-ról szónokolnak a Keleti Tömb politikusai és „szocialista" pártjai, miközben az emberi szabadságjogok, a nemzeti függetlenség szisztematikus kiiktatásának és elnyomásának értelmi szerzői és következetes végrehajtói. Pedig a „szocializmus" és a „szocialista" szavak eredeti jelentésüket tekintve nagyon szép szavak, amelyek magukban foglalják mindazt, ami igazi emberi. Az idők folyamán azonban ezeket a szavakat elkoptatták, s a legkülönbözőbb képzettársítások rétegei rakódtak rájuk - vér és könny-, hit az igazi „emberi jóban" és sátáni gyűlölet egyaránt.

Épp ezért ma már a „szocializmus" és a „szocialista" szavak hallatára más jut eszébe egy svéd autógyári munkásnak, egy délafrikai néger bányásznak, egy dán farmernek vagy egy ukrán kolhozparasztnak. Érdekes megfigyelnünk ezeknél a szavaknál bizonyos értelmezésbeli kettősséget:
Amíg a „szocialista" és „szocializmus" szavak jelentései mint fogalmak az értelmezésbeli zűrzavar miatt teljesen elsikkadtak, addig a „szociális" szó mögötti fogalom, annak értelmezése teljesen egyértelmű és konkrét a „szociális" szóval kapcsot kifejezésekben is. Így például ha azt mondjuk, hogy „szociális érzék , „szociális intézmény", „szociális szolgáltatások" stb. ezek a fogalmak megegyeznek az eredeti latin jelentéssel, mert ezek alatt valóban „emberbaráti, felebaráti érzést", „embertársi, emberbaráti intézményt" és "embertársi, felebaráti szolgáltatást" stb. értünk.
Ugyanakkor - amint azt már fentebb tárgyaltuk - a „szocialista és „szocializmus" szavak értelmezése korántsem egyértelmű és egyáltalán nem konkrét. Távol áll tőlem, hogy ezekre a szavakra valamiféle „értelmezési alapszabályt" dolgozzak ki!
De ha a szó eredeti jelentéséhez akarunk visszatérni, a „szocializmus" alatt valami olyan politikai-gazdasági és társadalmi formációt kellene értenünk, amely az embereknek maximális individuális szabadságot nyújt, saját énjüket kiélhetik a szó legszorosabb értelmében, a lehető legigazságosabbak a termelés és elosztás feltételei, a lehető legnagyobb az emberek egymásról való gondoskodása és egymás iránti szeretete. Tehát a szocializmus valami olyan ideális emberi intézmény, amely egyelőre csak cél lehet, de még korántsem valósult meg. Azonban maradjunk a realitások talaján, s akkor be kell érnünk azzal, hogy még talán hosszú évtizedeknek kell eltelni ahhoz, hogy a „szocialista" és „szocializmus" szavak a gyakorlatban megvalósuljanak és elnyerjék valódi értelmüket.
Végezetül azonban e szavakkal, illetve fogalmakkal kapcsolatban meg kell tennünk egy tárgyi politikai megállapítást: Földünkön jelenleg egyetlen állam sem vallhatja magát szocialista államnak, s azt sem állíthatja, hogy megvalósította a szocializmust. Főleg nem vallhatják magukat szocialista országoknak a Szovjetunió és a Keleti Tömb országai, hiszen úgy berendezkedésüket, mint módszereiket tekintve távol állnak mindattól, ami a szocializmus fogalomkomplexumába egyáltalán beletartozhat. Ezek nem szocialista, hanem bolsevista berendezkedésű államok.

Demokrácia

Nemcsak a szó, de maga az intézmény is ógörög eredetű. (Demokratikus berendezkedésű városállamok az ókorban.)
A „demokrácia" összetett szó - jelentése: „néphatalom", népuralom", vagyis olyan politikai és társadalmi formáció, ahol a nép gyakorolja a hatalmat. A demokrácia újkori és legáltalánosabb formája a népképviseleti vagy polgári demokrácia. Ennek funkcionális alapelve a többpártrendszer A nép különböző rétegeit magukba tömörítő pártok meghirdetik politikai és társadalmi programjukat, amelyet mindegyik párt az általa szükségesnek tartott helyeken és időpontokban meghirdet amelyet „választási harcnak" is neveznek. Ez valóban politikai harc hiszen ennek során a pártok a szavazó polgárok szavazatainak (voksainak) megszerzéséért versengenek egymással. A következő fázis az országos választások, melynek során a választópolgárok arra a pártra adják le voksaikat, amely legközelebb áll a politikai vezetésről alkotott elképzeléseikhez. A választások után a pártok a kapott szavazatok arányában küldik el képviselőiket az országgyűlésbe, az ország törvényhozó testületébe.
A demokratikus államrendszer operatív (rendelkező és végrehajtó) központi szerve a népképviseleti - rendszerint koalíciós - kormány, ahol a koalíció azt jelenti, hogy a miniszteri tárcákat az egyes pártokra leadott szavazatok (mandátumok) arányában osztják el a pártok azon prominens vezetői között, akik a miniszteri tisztségeket vállalják. A demokratikus állam alkotmányának szabályai szerint az országos választásokat bizonyos időközönként (4-5 év) vagy a kormány lemondása esetén kell megtartani, s az újbóli választások szavazatarányai változásainak megfelelően módosul az országgyűlés és a kormány összetétele. Egy demokratikus államrendszerben tehát a fentebb vázolt folyamatban érvényesül a demokrácia, a „nép hatalma" a törvényhozó testület (az országgyűlés) és az ország legfelső

operatív szerve (a kormány) kialakításában. A nép hatalmának ezt a felső vezetésre átszármaztató mechanizmusát nevezzük népképviseleti, parlamentáris vagy polgári demokráciának. Ennek a parlamentáris demokráciának nemcsak nagy múltja, hanem nagy jelene is van, hiszen jelenleg is igen sok országban ma is funkcionál mint kiforrott, bevált demokratikus rendszer. S a mai napig sem találtak fel olyan rendszert, amely a nép akaratát, a nép hatalmát hívebben érvényesítené a felső vezetésben, mint a parlamentáris demokrácia.
A demokrácia tárgyalása kapcsán szólnunk kell még egy áldemokratikus intézményről, az ún. „népi demokráciáról". Ez lényegében a kisebbségi pártdiktatúra leleplezésére kiagyalt elnevezés A Szovjetunió csatlós államai nevezték magukat váltogatva hol „szocialista, hol „népi demokratikus" államoknak. Már maga az elnevezés is abszurd és bornírt, hiszen a népi demokrácia jelentése: „népi néphatalom". De még ez lenne a kisebb baj. Sokkal nagyobb baj az elnevezés mögött lévő hazug és demagóg tartalom. A „népi demokrácia" és „népi demokratizmus megnevezések egy felülről szervezett ún. „népi tömörüléshez kötődnek. Ennek a „nemzeti" színnel fémjelzett „népi tömörülésnek" az égisze alatt bonyolítják le 4-5 évenként a „választásokat", melyek nem mások, mint a demokráciát megcsúfoló szégyenletes komédiák. Mire alapozhatjuk az előző mondatnak ezt a kemény kitételét? Először is demokráciáról már eleve nem is beszélhetünk egy olyan államban, ahol egypártrendszerű diktatúra van. S most vessünk néhány pillantást ennek a „népi demokratizmusnak" a mechanizmusára. A helyi pártszervezetek felügyelete alatt folytatják le a „népi tömörülések" jelölőgyűléseit, amelyeken jóváhagyatják a már előre kiszemelt képviselőjelöltek jelölését. Ezek a „személyiségek" már eleve vagy párttagok, vagy a bolsevista államhatalomnak eleve el- és lekötelezett emberei. Nos - ezek lesznek a képviselők, hiszen a választás automatikusan a népi tömörülés jelöltjeinek „győzelmét" hozza. (Annál is inkább, hiszen csak az „adott népi tömörülés" jelöltjére lehet szavazni, másrészt miféle ellenőrzésről lehetne itt szó egyáltalán?) Ezekből a képviselőkből tevődik össze az „országgyűlés", amely semmi más, mint a „bólogató Jánosok" gyülekezete. S mi a feladata ennek az országgyűlésnek? Az, hogy a pártdiktatúra törvényjavaslatait a diktatúrához mindenképp hű bólogató Jánosok gyülekezete egyhangúlag jóváhagyja. Hát ez a „népi demokrácia", amely nemcsak megalázó színjáték, hanem ugyanakkor az emberi értelem megbecstelenítése. Hiszen aki ezt az egész fentebb vázolt „népi demokráciát" demokráciának elfogadja, annak vagy halvány segédfogalma sincs a demokrácia lényegéről, vagy csökkent szellemi képességű. Kézenfekvő az a megállapítás, hogy a diktatúra vezetése a választópolgárokat en bloc az utóbbi kategóriába sorolja. Egyébként ezek a demokrácia-színjátékok a bolseviki államhatalom sajátos kellékei.

A bolsevizmus elemzése

Amint azt a „Néhány kulcsfontosságú fogalom" c. fejezetben leszögeztük, kommunista és szocialista berendezkedésű állam Földünkön nem létezik. Az 1917-es októberi oroszországi forradalom a bolsevizmusba torkollott, bolsevizmussá változva realizálódott.
Mivel a bolsevizmus a kommunista eszmékből indult ki, a bolsevizmus elemzésénél nem mellőzhetjük a kommunizmus elemzését sem, hiszen a bolsevizmus a kommunizmus elemeire épült, s átvette (átmentette) annak legtöbb ideológiai tételét, s szintúgy a frazeológiáját. Ezek megalkotása Marx és Engels nevéhez fűződnek, ők klasszikus elméleti kommunisták voltak, s tételeiket elemezve még nem beszélhetünk bolsevizmusról.
Kedves Olvasó! Már korábban (a „Néhány kulcsfontosságú fogalom" c. fejezetben) megállapítottuk, hogy Marx tárta fel elsőként szisztematikusan a klasszikus kapitalizmus ellentmondásait (ha úgy tetszik, bűneit). S Marx, a filozófus valóban jó „diagnoszta" volt, hiszen a kapitalizmusban az értéktöbblet keletkezése és a kizsákmányolás ténye ma is érvényesek. Marx nem elégedett meg a kapitalizmus ellentmondásainak diagnózisával, ő tüstént „gyógyírt" is javasol - s ez a kommunizmus. Ennek első „receptjeként" tekinthetjük „A Kommunista Párt Kiáltványát", amelyet 1848-ban adtak közre.
Ennek legsarkalatosabb tétele (amelyből szinte minden más következik):

- A magántulajdon (termelőeszközök) köztulajdonba vétele, azaz kollektivizálása.
- Mindenki képességei szerint dolgozzék és szükségletei szerint részesüljön a megtermelt javakból.

Ez az eszme már első hallásra is roppant megnyerő, és minden olyan embert lelkesíteni tud, aki akár egy szemernyi humán- és igazságérzettel rendelkezik. Hiszen úgy vélhetjük, hogy a kommunizmusban és általa egy csapásra megszűnik az emberiség örök átka, a szegény-gazdag ellentéte.

Vizsgáljuk meg közelebbről a tulajdonviszonyok kiindulópontját, a birtoklást, mint alapvető emberi - sőt mondhatnók biológiai - tulajdonságot. (Hiszen a „birtoklás" vágya nem is kifejezetten - csak emberi tulajdonság.) Ez az egész állatvilágra is jellemző, hogy a szerzett zsákmányt, az élelmet felhalmozzák, „birtokolják", s tartalékolják azokat ínségesebb napokra.

Tehát a birtoklás vágyát és a birtoklás tényét végső soron úgy tekinthetjük, mint az életösztön természetes megnyilvánulását. és a jövőbeni létfenntartás eszközét. Ez a birtoklási életösztön az embernél - a „homo sapiens"-nél - tudatos tevékenységgé fejlődött ki.

S ha már a birtokolt javaknál tartunk, az ember vonatkozásában nem határolhatók el, nem kategorizálhatók a birtokolt javak aszerint, hogy „termelőeszközök" és „nem termelőeszközök". Hiszen ezek a javak egymásba kölcsönösen átalakíthatók, éppúgy, mint az energiafélességek. (Gondoljunk pl. arra, hogy valakinek nemesfém vagy műkincs van a birtokában, amelyek nem termelőeszközök. De ha a tulajdonosuk ezeket eladja és egy termelő gépet vásárol, már a birtokolt tulajdon termelőeszközzé alakul át.

Vagy egy másik példa. Valakinek saját háza van, amelyben lakik. Tehát a ház itt „használati tulajdon". Ha azonban ennek egy részét bérbe adja, a használati tulajdon számára máris „termelőeszközzé" válik, hiszen ez elvileg és gyakorlatilag is ugyanúgy jövedelmet biztosít számára, mintha valamely gépen vagy berendezésen árut termelne nyereségesen.)

De térjünk vissza a „birtoklás", a „birtoklási vágy" alapelvére, amelyről megállapítottuk, hogy nemcsak hogy emberi, hanem alapvető biológiai tulajdonság, s természetesen az embernél jutott el a legpregnánsabb fejlettségi fokra. Tehát eljutottunk ahhoz a megállapításhoz, hogy a birtoklás vágya (mint biológiai önvédelmi kényszer) az embernél alapvetően meghatározó jelenség. Most ehhez a megállapításhoz sürgősen hozzá kell tennünk, hogy ez a „birtoklás vágya" még az állatvilágban is, de az embernél még sokkal inkább és igen különbözőképp realizálódik. (Gyakorlatiasabban fogalmazva: a társadalom egyik tagja kevesebbet, a másik többet tud szerezni, ill. felhalmozni.)

S miből adódik ez? Abból, hogy a társadalom egyedei különbözőek. Különböző azok tehetsége, szorgalma, munkabírása stb., stb. Nos, az emberekben rejlő, ezen alapvető adottságok egyenlőtlensége hozta létre az egyenlőtlen, differenciált társadalmukat. (Természetesen az anyagi javak vonzatában és azzal szoros kölcsönhatásban egyenlőtlenné vált a szellemi javak birtoklása is, amely az emberek különböző szellemi színvonalában képzettségében nyilvánul meg. A materiális és szellemi javak különböző mértékű birtoklásának már természetes következménye az, hogy az egyed, a társadalom tagja milyen helyet foglal el a társadalom ranglétráján.)

Ez az egyenlőtlenség, továbbá az adottságok már eleve egyenlőtlen eloszlásának természetes képződménye, amely létezik és funkcionál - bárhová is tekintsünk térben és időben egyaránt -ez alapvető igazság marad - akárhány forradalom is tűzi zászlajára az „egyenlőség" jelszót.

Az egyenlőtlenségi viszonyok meghatározóvá váltak a bolsevizmus rendszerében is, s az óriási egyenlőtlenségeket már nem is a különböző egyéni adottságok hozták létre, hanem a személynek az a képessége, hogy mennyire tudja „igazhitű bolsevik" mivoltát bizonyítani és elfogadtatni az adott vezetés rendszerében; s karrierje szempontjából döntő az, hogy hogyan ismeri ki magát a bolseviki vezetés hierarchiaszövevényében, s hogyan tudja kiépíteni személyi kapcsolatait, amit ironikusan „szocialista összeköttetéseknek" is neveznek. Tehát a bolseviki társadalomban valamely vezető karrierje szempontjából sokkal inkább a fenti tényező a fontosabb, s nem pedig az általánosan elfogadott emberi jó tulajdonságok, mint pl. a tehetség, szorgalom, a közjóért való őszinte áldozatkészség stb. Összefoglalva: tehát a bolseviki társadalmakban a karrierek alakulását illetően igen fontos szerep jut a kontraszelekciónak (hogy divatos szóhasználattal éljek).

Valamikor a naiv „idealista" kommunisták képzeletében a kommunista vezető ideálja úgy élt, mint aki rendkívül puritán és szerény ember, s aki egész életét az „ügynek" szenteli, aki egy az egyenlők között. A gyakorlatban, ha ezúttal figyelmen kívül hagyjuk is Sztálin személyi kultuszát, aki valósággal személyének imádatát parancsolta rá a tömegekre, manapság (1989) is tényként állapíthatjuk meg: egyes prominens bolseviki vezetők a királyokat megszégyenítő udvartartást és luxust fejtenek ki, nyilvános megjelenéseiken nagyszámú kísérettel veszik korul magukat (a testőrségen kívül), ezáltal is kiemelve „személyiségeik jelentőségét. Az „ügy" szerény harcosai nagy reprezentatív fogadásokat és vadászatokat rendeznek, luxusnyaralókat építtetnek saját számukra stb. [Újsághír 1989 nyarán: a Szovjetunió Legfelsőbb Tanácsában Jelcin elmondta, hogy Gorbacsov 4 éves pártfőtitkársága alatt 4 luxusnyaralót építtetett saját használatára. (Magyar Nemzet, 1989. június)].

Hová tűnt a forradalmak zászlóira írt „egyenlőség" - ugyan hová? Kicsit távolabbról nézve: valamely társadalmat úgy foghatunk fel mint az emberek olyan közösségét, amely rendkívül sok és sokféle egyenlőtlenséget hordoz magában. Ezek az egyenlőtlenségek állandó gomolygó változásban vannak (egyenlőtlenségek, amelyeket feszültségeknek is nevezhetünk), kiegyenlítődnek, majd újabb egyenlőtlenségek-feszültségek keletkeznek, s ezek állandó belső mozgásban tartják ezt a konglomerátumot vagyis a társadalmat.
Tehát a társadalom az egyenlőtlenségek hatalmas skálája, amely nemcsak a társadalmak meghatározó jelensége, és az anyagi és szellemi javak egyenlőtlen birtoklásában nyilvánul meg. hanem egyáltalán a biológiai lét örök és szükségszerű velejárója. (Az állat- és növényvilág egyedei is egyenlőtlenek!)
Itt következik Marx tetszetős elméleti felépítményének, a „világmegváltó kommunizmusnak" a „logikai halálugrása": Marx a tőke köztulajdonba vételének/államosításának alapgondolatával a rendszerét olyan emberekre tervezte („szabta"), akik „beugranak" az „egyenlőség" első hallásra tetszetős, de abszolút demagóg jelszavának, akikből hiányzik a szerzés és birtoklás vágya és öröme, vagy ha ezek mégis megvannak bennük, kíméletlenül ki kell azt ölni belőlük. Ez utóbbi szándék végig is kíséri a bolsevizmust egész történetén.
Mindegyik szemlélet képtelenség. Tehát lényegében arról van szó, hogy amikor Marx a kommunizmus rendszerét mint „gyógyírt" összeállította, ezt a gyakorlatban nem létező „élőlények" számára készítette el. Számításaiból kihagyta az embernek azt az alapvető tulajdonságát, hogy a „birtoklás" és „szerzésvágy" - az ember összes szellemi és gazdasági tevékenységének a hajtó-rugója. S ezt a hajtórugót kiiktatni nem lehet. Marx végzetes tévedése abban állt, hogy ennek jelentőségét vagy nem értette, vagy nem volt képes a belátható következményeket felmérni.
Korunk kommunista ideológusainak tévedése még súlyosabb, s már itt nem is tévedésről, hanem bűnről kell beszélnünk. Ma már a kommunizmusban hinni nem hiba, hanem tudatos bűn, a józan értelem csődje, hiszen korunkban a kommunizmus bukásának és életképtelenségének széles bizonyíték-tárháza áll a szemünk előtt.
Az 1917-es októberi orosz forradalom fegyveres győzelme után a megfélemlített emberek csak vártak a bizonytalanságban, a termelés nem akart beindulni. Életbe léptettek a hadikommunizmust, ami abból állt, hogy fegyveres katona, alakulatok faluról falura és házról házra járva felkutatták és elvittek (össze-rekvirálták) a fellelhető élelmiszereket, terményeket. A termelés állt, az emberek a teljes létbizonytalanságban éltek. A készletek 1920-ban már teljesen kimerülőben voltak. A forradalmi Oroszország hadikommunizmusa számunkra már el sem képzelhető, rémtörténetekbe illő éhínségben és nyomorban vergődött.
Ekkor (1920 őszén) Lenin saját legközelebbi híveivel is ellentétbe kerülve, elrendelte az ún. NEP* gazdaságpolitikát.
(NEP - Új gazdaságpolitika rövidítése.)
Ez azt jelentette, hogy ha a paraszt bizonyos beszolgáltatási kötelezettségének eleget tett, a kevéske kis fölöslegét a szabad piacon értékesíthette. Lenin ezzel elismerte a korlátozott magántulajdont, valamint a kisipar és kiskereskedelem korlátozott létjogosultságát. Lenin a NEP-rendszert a párt X. kongresszusán (1921. márc.) hagyatta jóvá. Ez az intézkedés mentette meg a forradalmi Oroszországot a szó szoros értelmében vett éhhaláltól. Kinyitottak az üzletek, s ha kínkeserves lassúsággal is, de beindult a termelés.
Mi is történt tulajdonképpen a NEP-rendszer bevezetésével? Ha nagyon szűkre szabott keretek között is, bizonyos szabad teret adtak a magánkezdeményezésnek, az embert annyira alapvetően meghatározó „szerzés- és birtoklásvágynak". Tehát a

NEP-korszak bevezetésével már 1920-ban Lenin kimondatlanul is elismerte a kommunizmusnak mint gazdasági rendszernek a bukását. Életbe lépett egy törvény, a kapitalizmus íratlan őstörvénye, amelyet nem egy ideológus állított fel, vagy nem valamely központi bizottság rendelt el, hanem a gyakorlat léptetett életbe és sok-sok ezer éve létezett, hiszen a kommunizmus gazdasági rendszere életképtelennek bizonyult. Lényegében ettől az időponttól (1920) számíthatjuk a bolsevizmus történetét. Ugyanis ekkor volt az a történelmi fordulópont, amikor a kommunizálás (hadikommunizmus) sikertelen kísérlete a bolsevizmusba torkollott. A bolsevizmust tehát a kommunizmus gazdasági életképtelensége hozta létre. S ha már a gazdasági aspektusoknál tartunk, felmerül a kérdés, hogy mi is történt tulajdonképpen akkor, amikor a kommunizmus bolsevizmusra deformálódott, s egyáltalán miben áll a bolseviki gazdaság lényege?
A bolsevizmus bevezetésével az történt, hogy a teljesen életképtelent egy kevésbé életképtelennel, egy teljesen rossz rendszert egy kevésbé rosszal pótolták. Ezúttal nem foglalkozunk már a bolsevista állam gazdaságának ismérveivel, hiszen ezeket a „Néhány kulcsfontosságú fogalom" c. fejezetben tárgyaltuk. Ugyanakkor azonban rá kell mutatnunk egy olyan törvényszerűségre, amely a bolsevista gazdaságot végigkísérte születésétől napjainkig.

A bolseviki gazdasági koncepció az egyéni kezdeményezést, azt a korábban említett emberi szerzés- és birtoklásvágyat az államkapitalizmus rendszerében igen szűk keretek közé korlátozta. S hiába hangoztatják oly buzgón az anyagi érdekeltség érvényesítését a termelésben, a legtöbb esetben ez az elv csak írott malaszt marad. Az emberek nem látják értelmét az intenzív munkának, hiszen a bérek és teljesítményük között gyakorlatilag nem sok az összefüggés. Ezzel az emberekből kiölték a munkakedvet, s ennek egyenes következménye, hogy a kifizetett bérek mögött nincs elég áru. Hamis egyenlősdi, gyáron belüli munkanélküliség, szervezetlenség, felelőtlenség stb. Ez a bolseviki gazdaság gyógyíthatatlan rákfenéje, ez az oka annak, hogy a bolsevista államok gazdaságilag messze lemaradtak a fejlett kapitalista államok mögött úgy a gazdasági fejlődés, mint az életszínvonal vonatkozásában. Áruhiány és infláció, a csődbe jutott állami vállalatok egész sora, válságos gazdasági állapotok! Napjainkban már beérett a bolseviki gazdasági koncepció mérges gyümölcse: a bolseviki államok gazdaságai eresztékeikben recsegnek-ropognak az Elbától a Csendes-óceánig!
Mint ahogyan a gazdaságnál - ugyanúgy a bolsevizmus politikai és társadalmi struktúrájának megértéséhez a belső mozgató-erőkből kell kiindulnunk, illetve ezeket kell először elemeznünk. Mik ezek az erők?
A bolsevista erkölcs motívumai, illetve maga a bolsevista erkölcs, amely a gátlástalanságon és az erőszakon nyugszik! Mit tanított Lenin a kommunista (bolseviki) erkölcsről? (Egyébként az erkölcs vonatkozásában teljesen mindegy, hogy a kommunista vagy a bolseviki szót használjuk.) Lenin 1920 októberében a Komszomol III. kongresszusán a következőket mondta a kommunista erkölcsről: „Erkölcsös az, ami elősegíti a régi, kizsákmányoló társadalom elpusztítását és valamennyi dolgozó egyesülését az új kommunista társadalmat megteremtő proletariátus körül." „A mi erkölcsünk teljesen alá van vetve a proletár osztályharc érdekeinek. Mi a mi erkölcsünket a proletariátus osztályharcának érdekeiből vezetjük le." „A kommunista erkölcs alapja a kommunizmus megszilárdításáért és betetőzéséért folyó harc, s minden olyan tett erkölcsös, amely e harcnak használ és azt győzelemre segíti." (Lenin: A kommunista erkölcsről; Kossuth Kiadó 1970, 172. o.)
Azt hiszem, hogy a lenini erkölcsnek ez a gátlástalansága nem igényel kommentárt. Ez a gátlástalanság a bolseviki államgépezet és diplomácia alapszabályává vált. Lenin egyik leghívebb tanítványához, Preobrazsenszkijhez írt levelében így foglalta össze az elvi bolseviki álláspontot a hazugságról:
„A munkásállam (értsd: „bolseviki állam") számára, amelyet minden oldalról ellenséges kapitalista államok vesznek körül - a hazugság a külpolitikában igen szükséges és hasznos lehet s épp ezért a munkásosztály és a Kommunista Párt - amely nyíltan elismeri a hazugság létjogosultságát - ezt a kérdést egész másként ítéli meg, mint valamely nyugat-európai szocialista istenfélő kispolgárok, akiket a kapitalizmus képviselői (annak intézményei) szisztematikusan becsapnak és mesékkel szédítenek." (René Fülöp-Miller: Lenin und Gandhi - Amalthea Verlag -Wien, 1927; 53. o.)

A bolseviki erkölcs gátlástalansága tehát abban áll, hogy a morálról, erkölcsről alkotott fogalmak - a jó és a rossz megítélése - a bolsevizmus és a bolsevista párt mindenkori pártpolitikai érdekeinek van alárendelve, tehát a bolseviki gondolkodási miliőben az erkölcsről, a jóról és a rosszról alkotott hagyományos emberi fogalmak érvényüket vesztik.
A lenini erkölcs másik nagyon fontos alapvonása: az erőszak, a terror módszere. Lenin a szabadságot csupán értéktelen frázisnak bélyegezve több ízben kijelentette: „A szabadság csupán polgári előítélet!" Lenin ezt a rövid - de önmagában értelmetlen kijelentését közvetlen híveinek társaságában így magyarázta:
Az emberiség forradalmi megújítása csak a diktatúra bevezetésével lehetséges. A diktatúra elengedhetetlen segédeszközei: a megbízható hadsereg, s a cári „Ohraná"-t (állambiztonsági szervezetet) a bolseviki „Cseká"-val kell pótolni, s a diktatúrának besúgók, börtönőrök és kopók valóságos hadseregére van szüksége. A kommunizmus hatalmát erőszakkal, börtönökkel, akasztófákkal, a szólás- és sajtószabadság felfüggesztésével, s a fizikai és lelki terror teljes arzenáljának módszereivel kell megvalósítani. (René Fülöp-Miller: Lenin und Gandhi - Amalthea Verlag-Wien, 1927; 49. o.)

Szerk.: Érdemes megemlíteni, hogy az Ohrana alkalmazotti létszáma 15 ezer fő volt, míg a Cseka alkalmazotti létszáma 1921-ben 250 ezer fő volt. Az Ohrana által elfogott emberek a bíróságokhoz kerültek, a Cseka által elfogottakat a Cseka uralma alatt álló "forradalmi törvényszékek" ítélték el, de a Cseka gyakran közvetlenül, a nyílt utcán lőtte le áldozatait. A koncentrációs táborok rendszerét, a Gulagot is a Cseka hozta létre.

Az 1907-ben, Londonban megtartott pártkongresszusról Krajewski lengyel forradalmár tudósított. Amikor egy ebédszünetben Lenint arról kérdezte, hogy hogyan képzeli el a bolsevikek és mensevikek közötti politikai ellentétek áthidalását -amely feltétlenül üdvös lenne -, Lenin rövid hallgatás után mosolyogva így válaszolt: „Miért kellene nekünk nyugat-európai példákat utánoznunk? Én a politikai ellenfeleimmel szemben a megbékülésnek csak egyfajta formáját ismerem: felkoncolni." (René Fülöp-Miller: Lenin und Gandhi - Amalthea Verlag - Wien 1927; 49. o.)
Néhány héttel a forradalom leningrádi győzelme után a népi komisszárok tanácsa Lenin távollétében úgy határozott, hogy a forradalmi hadseregben eltörli a halálbüntetést, amelyet Kerenszkij vezetett be a már bomladozó cári hadseregben. Amikor erről Lenint Kamenyeff (Lenin egyik legközelebbi munkatársa) informálta, Lenin dühösen így kiáltott rá: „Esztelenség - ismételte többször -, hogy akartok ti kivégzések nélkül forradalmat csinálni?! Elhiszitek ti azt, hogy ellenségeiteket likvidálhatjátok halálbüntetések nélkül? Milyen intézkedéseket akartok tenni? Talán foglyul ejteni őket? Ugyan. Ki törődik egy polgárháború alatt a foglyokkal - amikor mindkét ellenfél győzni akar?" (René Fülöp-Miller: Lenin und Gandhi - Amalthea Verlag -Wien, 1927; 49. o.)
Amikor Kamenyeff Leninnel nem értett egyet, s amellett állt ki, hogy a dezertőrökre (akik megszöktek a forradalmi hadseregből) ne alkalmazzák a halálbüntetést, Lenin többször megismételte: „Nagy hiba, megbocsáthatatlan gyöngeség és pacifista illúzió lenne!" (René Fülöp-Miller: Lenin und Gandhi - Amalthea Verlag, Wien, 1927, 49. o.)
Lenin megbízásából egy bizottság falragasz-kiáltványt tervezett, amelyen többek között az állt, hogy mindenkit, „aki az ellenséget bármily formában vagy módon támogatja, a helyszínen kivégzik". A kiáltvány ezen kitétele ellen Steinberg szociáldemokrata forradalmár, a bolseviki kormány egykori tagja azzal az érveléssel tiltakozott, hogy „ez a kivégzésről szóló kitétel zavarná a kiáltvány pátoszát"!
Lenin erre így válaszolt: „Épp ellenkezőleg, éppen ebben van a kiáltvány forradalmi pátosza! Hogy, Ön valóban azt hiszi, hogy győztesként kikerülhetünk a forradalomból dühöngő terror nélkül?!" (René Fülöp-Miller: Lenin und Gandhi - Amalthea Verlag, Wien, 1927, 50. o.)
Egyszer Gorkij arra figyelmeztette Lenint, hogy a kegyetlen és már szükségtelen terror sokakat eltávolít a forradalomtól. Lenin így válaszolt: „Közöttünk is és a munkások között is sokan vannak olyanok, akik elpártolnak tőlünk. S teszik ezt részben gyávaságból, részint félelemből és abból a megfontolásból, hogy úgy látják, hogy a kommunizmus dédelgetett eszméje és a gyakorlat (a forradalom

gyakorlata) ütközésben (ellentmondásban)
vannak. Nos - én kijelentem, hogy számunkra az eszme nem valami szent és sérthetetlen dolog, hanem csupán eszköz a forradalmi munkához." (René Fülöp-Miller: Lenin und Gandhi - Amalthea Verlag, Wien, 1927, 51. o.) Hát ez a bolseviki, lenini erkölcs!
Még folytathatnám tovább Lenin és Lenin közvetlen munkatársainak erkölcsi megnyilvánulásaival és idézeteivel, de szükségtelen, hiszen azok is ugyanabban a szellemben fogantak, mint a fenti idézetek, s az értelmük is ugyanaz. A bolsevik politikai erkölccsel kapcsolatban még meg kell említenünk Leninnek azt a programnyilatkozatát, amelyet 1917. április 7-én tett közzé a Pravdában, melynek tézisei:
- az államhatalom átadása a proletariátusnak és a parasztságnak,
- a diktatúra bevezetése a demokrácia helyett,
- az (ideiglenes kormány) rendőrségének, hadseregének és tisztviselő rétegeinek leváltása,
- az összes tulajdon államosítása,
- a bankok felszámolása,
- az ipar állami ellenőrzés alá vonása,
- az élelmiszer-ellátás feladatát az állam veszi át.

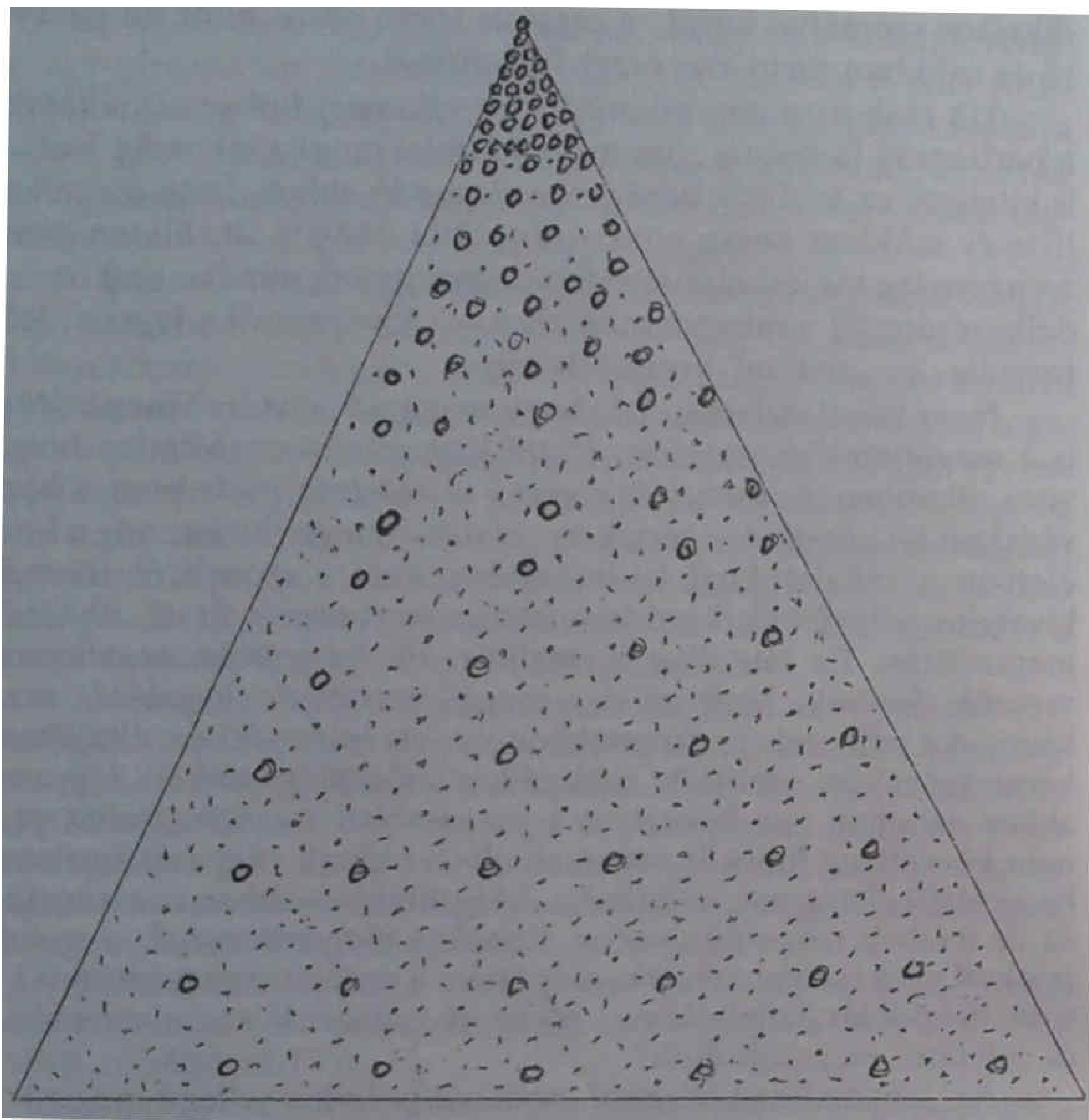
(Lenin már 1917 áprilisában át akarta venni a hatalmat, de erre csak a 17-es októberi forradalom során került sor, s a fenti program végrehajtására csak 1917 októbere után.) Ami itt most számunkra fontos a bolseviki erkölccsel kapcsolatban, az a programnak ezen kitétele:
- a diktatúra bevezetése a demokrácia helyett.

A demokrácia kiiktatása az emberi jogok totális felfüggesztését, míg a diktatúra bevezetése a terror bevezetését jelentették. Nos, összeállt a bolseviki erkölcs teljes képe: Gátlástalanság, hazugság, az emberi jogok eltiprása, félelem és féktelen terror.
Mivel többször is idézek René Fülöp-Miller. Lenin und Gandhi c. művéből, néhány momentumot közlök a szerzőről és könyvéről René Fülöp-Miller az előszóban is írja (12. o.): személyesen élte át az oroszországi 1917-es forradalom éveit. Könyvének 89. és 90. oldalain írja: Lenin személyi titkára volt, s több útjára is elkísérte. Személyesen ismerte a forradalom prominens vezetőit (Trockijt, Kamenyeffet, Lunacsarszkijt, Maxim Gorkijt, Steinberget, Plehanovot, Sinovjeffet és még sok más bolsevik vezetőt. Betekintése volt a forradalom dokumentumaiba, s német nyelven közreadja Lenin levelezését is (több mint 30 levél). Mint fotokópiákat közli Lenin aláírását és a Dóra Káplán által Lenin ellen elkövetett merénylet (1918 nyarán) cirill betűs jegyzőkönyvét, Lenin ceruzás jegyzetéi, s jó pár fényképet, sőt még akkori Lenin-karikatúrákat is. René Fülöp-Miller feltehetően Lenin halála (1924 január 21) után Szovjet-Oroszországból nyugatra jött, német nyelvterületre, mert nyilvánvalóan csak így adhatta ki nagy sikerű munkáját 1927-ben az AMALTHEA kiadóval (Zürich-Leipzig-Wien).

A valláserkölcs elutasítása minden istenhiten alapuló vallásos meggyőződés és vallásgyakorlat üldözése. Önkéntelenül is felvetődik az a kérdés, hogy a fentebb vázolt bolseviki politikai morál ismérvei talán csak a bolsevizmus kezdeti, forradalmi éveire érvényesek, talán csak arra az időszakra, amikor a bolsevizmus fennmaradása vagy bukása, léte vagy nemléte forgott kockán? Szó sincs róla! Elég, ha csak arra gondolunk, hogy Lenin utódja, Sztálin, aki 1922-ben vette át a hatalmat, s a 31 éves diktátorsága alatt (1953-ban bekövetkezett haláláig) falvak egész sorának lakosságát gépfegyvereztette le, vagy küldte a biztos halált jelentő szibériai száműzetésbe. (A sztálini terror áldozatainak számát különböző szerzők 10-30 millió között becsülik.) Sőt, minden fenntartás nélkül kimondhatjuk, hogy a mai bolsevista vezetés is magában hordozza a bolseviki politikai morál összes, fentebb vázolt kritériumát.
Ennek a politikai morálnak a szemléletében érthetjük meg a bolsevizmus egész hatalmi rendszerét. Ez ad magyarázatot arra, hogy hogyan maradhatott fenn a bolsevizmus már 72 éve, s hogyan volt képes még a közelmúltban is a terjeszkedésre. A válasz nagyon egyszerű: az erőszak, a megfélemlítés és fegyveres terror segítségével. Nézzük a kérdés ellenpróbáját: A bolsevizmus, illetve a bolsevizmust szülő kommunizmus sehol nem tud hatalomra jutni, ha nem alkalmazhat erőszakot, terrort. S hogy ez mennyire így van - erről igen egyszerű módon meggyőződhetünk:
Gondoljunk csak arra, hogy Földgolyónk csaknem minden államában van kommunista

vagy marxista alapelveket valló „szocialista" vagy ehhez hasonló elnevezésű párt. Ezek a pártok a legtöbb államban még annyi szavazatot sem kapnak, az alkotmányos, demokratikus választások alkalmával, hogy a parlamentbe bejussanak. De ha még néhány állam esetében (pl. Franciaország, Olaszország) be is jutnak a parlamentbe, nagyon ritkán képviselnek számottevő politikai erőt - vagy legalábbis akkorát soha, hogy kommunista (bolsevik) kormány alakíthassanak.
S most térjünk vissza a bolseviki politikai erkölcs alapján álló hatalmi rendszer néhány jellemző vonásának vizsgálatához:
Az előző fejezetben már körvonalaztuk, hogy ez a hatalmi rendszer egy piramishoz hasonlítható, melynek csúcsán a párt főtitkára áll, mint egyszemélyi diktátor. Ez a piramis magában foglalja az egész párttagságot, az erőszak fegyveres szervezeteit, amelyek a belügyminisztériumhoz tartoznak adminisztratíve. (Ezek tagjai túlnyomó többségükben szintén párttagok.)
A „piramis" felső régióiban foglalnak helyet az ország irányítását kezükben tartó, kulcspozíciókban lévő és kulcshatáskörrel rendelkező „elvtársak", természetesen rangsor szerint felülről lefelé haladó sorrendben. A piramis tagjainak ideológiai egységét a párt központi demagógiája határozza meg és fogja egybe. A piramis alsó régióit a széles (zömmel karrierista) párttagság, s a pártba bejutni akaró, illetve a központi vezetés módszereit igenlő személyek képezik, akikre a központi demagógia szintén kötelező érvényű. Ez a „piramis" (hatalmi rendszer) magában hordozza a terror és megfélemlítés minden szimptómáját.
A hatalmi rendszer természetes miliője az az egymástól és a besúgóktól való félelem légköre, melynek szövevényes indái fogják össze az egész hatalmi struktúrát. Ezen hatalmi rendszeren belül mindenféle frakciózás vagy ellenvélemény a legsúlyosabb vétségnek számít. Ennek kapcsán megjegyezzük, hogy a bolsevizmus sokezerszeresen igazolta azt a közhelynek számító szállóigét, hogy a „forradalom felfalja saját gyermekeit".
Köztudomású, hogy sok-sok ezer „elvtárs" életével fizetett ellenvéleményéért vagy a központi ideológiától a legkisebb mértékű „elhajlásáért" is.
A „piramis" alsó régióit képező hatalom nélküli (ún. „sima", ill. „mezei") párttagok feladata elsősorban a besúgás, s ha szépen akarjuk magunkat kifejezni - „a felső szervek tájékoztatása", az élet legkülönbözőbb mozzanatairól, és viszont: ha a felső vezetés kényes vagy népszerűtlen rendelkezést kíván bevezetni, a széles párttagságra bízza az előkészítést, a „terítést".
A széles párttagságnak azonban más fontos funkciója is van. Már puszta jelenlétük is megfélemlítést jelent, hiszen mindenkinek kétszer is meg kell gondolnia azt, hogy mit beszélhet akár egy „sima" párttag-„elvtárs" jelenlétében is. Meg kell állapítanunk, hogy ez a „piramis" arányait és elrendezését illetően is ördögien jól szervezett hatalmi struktúra. (L. a mellékelt vázlatot.)
A hatalmi struktúrának ez a „piramis-jellege" ad világos magyarázatot arra is, hogy miért nem omlik össze a bolsevizmus rendszere akkor, amikor a csúcson álló diktátor meghal vagy megbukik. Amíg a csúcs legfelső régiójában folynak a harcok az új diktátor személye körül, a piramis többi része mint megfélemlítő és sakkban tartó szervezet funkcionál.
Ha csak arra gondolunk, hogy valamely bolsevista államban a párttagság (amely a „piramisnak" felel meg) a lakosság 5-6%-át is kiteheti, ez az 5-6% bőségesen elegendő ahhoz, hogy megfélemlítse és sakkban tartsa a lakosság többi 94-95%-át, hiszen ennek a viszonylag kis létszámú uralkodó osztálynak minden eszköz rendelkezésére áll a megfélemlítéshez - a kivégzéstől a legszelídebb formáig, az „elvtárs" megszólításig.
Nem véletlen írtam azt, hogy maga az „elvtárs" megszólítás is a megfélemlítés eszköze. Ezzel kapcsolatosan: Minden bolsevista államban az összes fegyveres testületnél (beleértve a honvédséget is) kötelezővé tették az „elvtárs" megszólítást, míg a közéletben a vállalatoknál és intézményeknél a szóbeli és írásbeli hivatalos jellegű érintkezésben íratlan törvénnyé vált az „elvtárs" megszólítás. Ez látszólag formalitás, de ha jobban szemügyre vesszük, kitűnik, hogy ez is a megfélemlítés és megalázás eszköze. Az emberek az üzemekben és intézményekben általában keresztnevükön szólítják kollégáikat és kolléganőiket. Ugyanakkor azonban egy beosztott a magasabb beosztású (tehát pl. nem közvetlen) főnökét már csak elvtársnőnek vagy (elsősorban ha az férfi) elvtársnak szólíthatja. Még általánosabban vonatkozik ez az írásbeli megszólításokra. Ennek a megszólításnak a szovjetektől való szolgai átvétele már eleve a szovjet bolsevizmusnak való behódolás szimbóluma. Miért megalázóak az „elvtársnő" és

„elvtárs" megszólítások?
Az „elvtárs" szó félreérthetetlenül politikai jellegű megszólítás. Ha egy beosztott a főnökét „elvtársnak" szólítja, ezzel akarva-akaratlanul - legalábbis formailag - „hűségnyilatkozatot" tesz a bolseviki rendszer mellett, a bolsevizmus alattvalóinak táborába sorolja be magát - ha másért nem, hát félelemből. Hiszen mi másra lenne értelmezhető az „elvekben társ" jelentés - ha nem a fennálló bolsevizmus elveire?
Ha egy főnök szólítja „elvtársnőnek" vagy „elvtársnak" beosztottját, ezzel akarva-akaratlanul azt juttatja kifejezésre, hogy már eleve besorolta úgy magát, mint beosztottját az „elvhű" (hithű) bolsevikok táborába. Az elvtárs megszólításban már eleve benne van az emberekre rákényszerített hazugság, hiszen senki sem veszi komolyan azt, hogy az összes „elvtársnak" szólítók és szólítottak elvhű bolsevikek. Nem - itt arról van szó, hogy a kötelezővé tett „elvtárs" megszólítás a hétköznapi élet kötelezővé tett hűségnyilatkozata, a PÁRT, a lelki terror, a megfélemlítés szelíd eszköze, amely a bolsevizmus egyik jellegzetes tartozéka.

A bolsevizmus hatalmi és pozícionális rendszerének elvi vázlata, - metszete":
^ A bolsevista állam felnőtt lakossága
O A Párttagok, és a párthoz hű (nem párttag) karrierista elemek (Hatalmi szerepük a piramis csúcsától lefelé haladva csökken, s ezt a karikák nagysága nem érzékelteti.)
. „Szürke" állampolgárok, akik nem részesei a politikai hatalomnak.

Vizsgáljuk még meg a bolseviki ideológia (demagógia) néhány leggyakrabban használt fogalmát, illetve kulcsszavát hogy mi is ezek valódi tartalma?

Proletárdiktatúra

Pártkörökben előszeretettel használják mint a bolseviki diktatúra markáns jellemzőjét. Mit is jelent a proletár szó? Vagyontalan, kétkezi (fizikai munkást). Vajon ezek vezetik a bolseviki államot, vajon ezek a proletárok gyakorolják a diktatúrát?
Szó sincs róla! Ezeknek a proletároknak semmi közük a hatalomhoz. A diktatúrát a legfelső pártvezetésbe (a „piramis" csúcsi részébe) bekerült akarnokok

gyakorolják, élükön az egyszemélyi diktátorral - a párt főtitkárával. A proletárdiktatúra félrevezető hazugság és demagógia, nem más, mint egy vékony bolseviki réteg diktatúrája.

A munkásosztály vezető szerepe

Ez a bolseviki propaganda hatásosnak tartott félrevezető hazugsága, amely azt a látszatot igyekszik kelteni, hogy a bolseviki hatalmi rendszer a munkásság hatalmi rendszere. Már maga az immorális lenne, ha kizárólag a munkásságé (értsd: nagyüzemi munkásságé) lenne a vezető szerep, hiszen eleve igazságtalan lenne, ha ez a réteg (vagy osztály) a társadalom összes többi rétegét kizárná a hatalomból. De nem is így van! Hiszen a munkásosztályt is, éppúgy, mint a társadalom többi osztályát (rétegét) a felső pártdiktatúra kizárta a hatalomból. Tehát „a munkásosztály vezető szerepe" hangoztatása semmi más, mint blöff, unalomig ismételgetett félrevezető hazugság!

Osztályelmélet, osztályharc

A bolsevizmus a társadalmat feltételezhetően foglalkozási ágak szerint a munkás, paraszt és értelmiségi osztályokba sorolja A társadalomnak ez a mechanikus kategorizálása semmiképp sem helytálló - több szempontból sem: az értelmiséget, miért, miért nem a bolsevik ideológia rétegnek nevezi.
1. A társadalomnak ez a 3 kategóriába beskatulyázása sokkal primitívebb annál, mintsemhogy képet adhatna egy társadalom valós struktúrájáról. Hiszen egy embernek a társadalomban elfoglalt helyét egész sor tényező (műveltségi színvonala, saját munkája, öröklött és szerzett tulajdonságai, lelki és szellemi élete, hobbija, anyagi helyzete, világnézete stb.) kölcsönhatásai határozzák meg és sokkal komplikáltabban, minthogy be lehetne sorolni csupán a foglalkozás alapján a 3 kategória valamelyikébe.
2. A munkás-paraszt-értelmiségi osztályok mint kategóriafogalmak régen elavultak, hiszen az „osztályok" határkontúrjai már rég elmosódtak. S ma már nem is lehet definiálni azt sem, hogy ki a munkás, ki a paraszt és ki az értelmiségi. Az pedig nagyon primitív módszer lenne, ha jelenünk társadalmát valami század eleji szemlélettel akarnánk kategorizálni - s főleg nem lenne igaz! Néhány példán keresztül kívánom ezt megvilágítani: Valamikor a „munkás" alatt olyan embert értettünk, aki csupán izomerejének kifejtésével, fizikai erőkifejtéssel végezte el a munkáját. S ebből eredtek a „fizikai munkás", „fizikai állomány" fogalmak.
Vegyünk fel néhány „munkás-példát":
Egy csiszológépen dolgozó szakmunkást, egy darukezelőt és egy tv-szerelő szakmunkást. Mindhárom ember adminisztratíve a munkás kategóriába besorolva. Nos ahhoz, hogy ezek a munkások el tudják végezni munkájukat, mire van nagyobb szükségük - mi dominál a munkájukban? Talán az izomerejük, vagy az, hogy munkájukat megtervezzék és a megfelelő működtető gombot nyomják meg a gépeiken a megfelelő időben, helyesen olvassák le a méreteket, a megfelelő kábelvégeket kössék össze stb. stb. Nos, mi dominál itt? Az izomerővel végzett munka (amelyhez egy óvodás gyerek izomereje is elegendő lenne) vagy az ésszel végzett intellektuális munka? Természetesen az utóbbi. Akkor tehát ezek az emberek nem munkások, hanem értelmiségiek! Valóban azok is, még ha overallban dolgoznak is és „fizikai állományba" vannak besorolva. Folytathatnám a példák hosszú sorát. Ha egy munkás otthon elkészíti egy újításnak a rajzait és leírását, eközben értelmiségi? Reggel, amikor bemegy az üzembe, akkor már munkás? Belátható, hogy egyenesen nevetséges ez a kategorizálás.

Vizsgáljuk meg a „paraszt" szó jelentését, úgy mint „osztály-meghatározó" fogalmat. Valamikor a „paraszt" szó alatt olyan embert értettünk, aki kéziszerszámokkal végezte a munkáját a mezőgazdaságban és abból élt. Manapság, a gépesített mezőgazdaságban egy traktor- vagy kombájnszerelő paraszt vagy munkás? Munkája a mezőgazdasághoz köti, de „iparszerű" (műhely) tevékenységet végez, most melyik „osztályba" sorolható?
Essen szó az értelmiségről is mint „rétegről"! Ezúttal is példával kívánok élni:

ha egy okl. mérnök (aki nyilván értelmiséginek számít) egy kisipari műhelyt nyit (amelyre manapság bőven van példa), értelmiséginek számít vagy munkásnak? Vagy addig, amíg elkészíti az ajánlati tervet, intézkedik, telefonál, addig értelmiségi, s amikor átöltözik olajos ruhába és kimegy szerelni a helyszínre, ezáltal már belép a munkásosztályba? S ha esetleg ennek az embernek van egy telke és hétvégén kimegy megkapálni a zöldséget, gondozza a szőlőjét, erre az időszakra a paraszti osztály létszámát gyarapítja?

Vagy talán a jövedelemforrását vegyük fel az osztályba sorolás alapjául, pl. így?:
Jövedelmének 43%-a értelmiségi, 52,3%-a munkás, 4,7%-a paraszti munkából ered. Eszerint mérnökünk 43%-ban értelmiségi, 52,3%-ban munkás, 4,7%-ban paraszt. (Ezzel már elértük a komikumnak azt a határát, amely sértené a téma tárgyalásának komolyságát.) Még csak egy példát: egy földmérő mérnök, aki a tereprendezéseket méri be, teodolittal és vázlattömbbel a vállán naponta jó pár kilométert gyalogol, vagy egy kutató geológus, aki csákánnyal és mintavételi dobozokkal szinte leroskadásig megy hegyre föl, völgybe le - ezek milyen kategóriába sorolhatók? Végzettségük és érdemi munkájuk alapján az értelmiségi kategóriába, gyaloglási teljesítményük alapján a fizikai állományba?
E néhány példával csak érzékeltetni kívántuk azt, hogy egy társadalomban az ember alkotó munkája során a szellemi és fizikai tevékenysége számtalan formációban és variációban ötvöződik. Épp ezért a bolseviki ideológia szerinti ún. hármas kategorizálás (munkás - paraszt - értelmiségi) nemcsak hogy nem tükrözi a társadalmi viszonyokat, de bornírt és primitív, és semmi köze a valósághoz.

A fentiekből láthatjuk, hogy a bolsevista demagógia által oly fontoskodva tálalt osztályelmélet - csak elmélet. Van számtalan hivatásbeli vagy ha úgy tetszik - tevékenységi ágazat, amelyek a többi rendkívül sokféle tényezőkkel együtt igen szövevényessé és komplikálttá teszik a társadalmat, de a bolsevista koncepció szerinti elkülönült osztályok a gyakorlatban nincsenek, ebből logikusan következik, hogy az osztályharc sem létezik, s főleg nem napjainkban.
Alkotó, dolgozó, többet vagy kevesebbet, jobban vagy rosszabbul dolgozó emberek vannak, akik a társadalmat alkotják. A társadalom keretén belül pedig a legkülönbözőbb indítékú érdekazonosságok és érdekellentétek merülnek fel, csoportok és csoportok, egyének és egyének között a szituációk rendkívüli változatosságában.
Persze bizonyos mértékig korrigálnom kell az előbbi mondatok állításait. Léteznek osztályok és osztályharc is: a marxista-leninista tankönyvekben és ezeken a szemináriumokon, mint a tartalom nélküli fogalmakkal való sakkozás, a politikai szemináriumok öncélú retorikai játékszerei.

Proletár internacionalizmus

Ennek a tartalma csupán annyi, hogy egy elvhű bolsevikitől, egy „igazi" elvtárstól megkívántatik az, hogy „ássa el" nemzeti hazafias érzéseit és proletár internacionalistának vallja magát. A proletár internacionalizmus a bolseviki ideológia szótárában a bolsevizmus imperialista terjeszkedési akcióinak fedőneve.

A permanens (állandó jellegű) forradalom

A bolseviki demagógia sarkalatos tézise. Ennek lényege, hogy a bolsevizmus mint rendszer és atmoszféra forradalmi jellegű, tehát a bolsevista társadalom folyamatos (permanens) forradalomban él. Ez is, mint annyi más bolseviki tézis - kiagyalt ideológiai tákolmány, a valósághoz semmi köze, nem létezik. Ezt az alábbiakban kívánom néhány mondattal megvilágítani:
Minden forradalmat úgy kell tekintenünk, mint valamely szervezet vagy ország „lázas állapotát", amelyet a társadalom súlyos „betegségei" idéztek elő. Ilyen betegségek legtöbbször az önkény, az elnyomás és különböző nagy horderejű társadalmi ellentmondások, gazdasági bajok és szinte történelminek számító

mulasztások. A forradalmi lázas állapot ezeket a „kórokozókat" akarja a nemzet testéből kidobni és a súlyos mulasztásokat (a „legyengülést") behozni. Valamely forradalom kirobbanása mindig spontán és szervezési problémákkal küzd még akkor is, ha az későbbi stádiumában hadrendbe szerveződik.
Ami itt most (a bolsevista tézis elemzésénél) a legfontosabb felismerés: egyetlen forradalom sem vonult be úgy a világtörténelembe, mint valamely stabil korszak - még akkor sem ha az évekig tartott. Hiszen ha a forradalom során a szemben álló felek közül bármelyik is győz, ezzel már vége is a forradalom átmeneti lázas állapotának, s a győztesnek első és legfontosabb tennivalója az, hogy véget vessen a forradalmi zavargásoknak és stabilizálja az általa győzelemre juttatott rendet. Ez a kommunista v. bolseviki forradalmaknál sem volt másként. Tehát permanens, mondhatnók „állandósított" forradalom nincs, és nem is lehet a gyakorlatban. A permanens forradalom tézise a bolseviki ideológia tartalom nélküli blöffje.

Ellenforradalom

Ez olyan fegyveres akció, amely valamely kirobbant forradalom elfojtására és az illető forradalom vívmányainak eltörlésére irányul. A bolseviki propaganda szótárában az „ellenforradalom" fogalma a valósággal homlokegyenest ellenkező, szándékosan felcserélt értelmezést kapott. S most legcélszerűbb, ha két gyakorlati példával bizonyítunk, annál is inkább, mivel a bolsevista vezetés épp e két esettel kapcsolatban használja leggyakrabban a tömény hazugság propagandáját, a fogalmak felcserélését.
A két gyakorlati példa: az 1956-os magyar és az 1968-as csehszlovák forradalmak. Mindkét forradalmat a Moszkva parancsát híven végrehajtó bolseviki kormányzat elnyomása és önkényuralma, a nemzeti függetlenség eltiprása váltotta ki. Ez ellen lázadtak fel a tömegek és robbantották ki a forradalmat 1956-ban Magyarországon, 1968-ban Csehszlovákiában. Ezek forradalmak voltak. Mindkét forradalmat rövid idő alatt leverték. Az 1956-os magyar forradalmat a szovjet csapatok verték le maroknyi, Moszkvához hű kollaboráns bolseviki közreműködésével, s az utóbbiak restaurálták, visszaállították a bolseviki hatalmat. Ez az akció volt az ellenforradalom, és az akcióban résztvevők az ellenforradalmárok.
Csehszlovákiában ugyanez történt azzal a különbséggel, hogy itt már a Szovjetunió alkalmazta a „divide et impera" - „oszd meg és uralkodj" - alapelvet, s magyar és lengyel csapatok vonultak be szovjet parancsra a forradalom leverésére.
Itt a megszálló magyar és lengyel csapatok és a Moszkvához hű kollaboránsok vállalták az ellenforradalmárok szerepet.

Egyébként a „forradalom" és „ellenforradalom" szavak jelentése azok normál nyelvhasználati értelmezéséből is félreérthetetlenül adódik. Teljesen logikus és értelemszerű az a sorrendiség, hogy először forradalomnak kell lennie, s csak ezt követheti az ellenforradalom. Ilyen ellenforradalom volt pl. Magyarországon a Horthy-féle ellenforradalom, amely az 1919-es forradalmat követte, Horthyék vállalták is az „ellenforradalom" jelzőt. Visszatérve az 1956-os Magyarországra, konkréten: először volt 1956 októberében a magyar forradalom, amelyet a szovjet csapatok levertek, és magyar kollaboránsaikkal restaurálták a bolsevista önkényuralmat, s ez utóbbi volt az ellenforradalom.
Az már más kérdés, hogy a bolseviki propaganda csűrés-csavarás szómagyarázatával eljutottunk oda, hogy az „igen" szó alatt „nem"-et, a „nem" szó hallatára pedig „igen"-t kell értenünk.

Dialektikus és történelmi materializmus

Ez a bolseviki frazeológia legtudományosabbnak ható és leghosszabb kifejezése, amelynek ugyanakkor tartalma - legalábbis politikumtartalma: semmi. Vegyük közelebbről szemügyre: A kifejezés főnévi része az, hogy „materializmus".
A „dialektikus" és „történelmi" szavak mint a materializmus jelzői szerepelnek. Maga a materializmus szó anyagelvűséget jelent, amely önmagában még nem fejez ki

semmiféle politikumot, politikai meggyőződést. Ez könnyen belátható - ha csak arra gondolunk. hogy egy materialista (tehát anyagelvű) és egy nem materialista (idealista - tehát a lélek és a szellem önálló életében hívő) ember bármely politikai meggyőződést vallhat.
A „dialektikus" szó az ógörög dialego szóból ered, ahol a dialektikus jelző olyan magatartást jelöl, ahol a vitázók eszmecserével, érveléssel kívánják tisztázni, „feltárni" az igazságot (dialektikus = ügyes vitázó). De a dialektikus magatartás bármely állításra vagy megítélésre értelmezhető. A „történelmi" - itt szintén semmit nem jelent, hiszen történelmi nagyon sok dolog lehet: személy, épület, dátum, s a tárgyi és elvont fogalmak egész sora.
Tehát az ilyen tudományos látszatot keltő „dialektikus és történelmi materializmus" kifejezést értelemszerűen úgy foghatnák fel: „eszmecserével feltárt történelmi anyagelvűség". Ez mi?! Olyan kifejezés, ahol még az utolsó, a „materialista" szó is elveszti tartalmát a nem ide való jelzők kapcsolása miatt. Tehát bármely politikai koncepció megfogalmazását néznénk is, ennek a kifejezésnek sem tartalma, sem értelme, így fölösleges is lenne tovább boncolgatnunk.

Tudomány és kultúra a bolsevizmusban

Ami a természettudományos munka (kutatások) eredményeit illeti, röviden summázhatjuk: lemaradás és a Nyugathoz viszonyított fáziskésés. Ennek okait korántsem abban kell keresnünk, hogy a bolsevista államokban ne lennének tehetséges, rátermett kutatók. A természettudományos eredmények lemaradásának más okai vannak, hogy néhányat említsünk.
- a centralizmus, a központi irányítás bürokratizmusa, amely a kutatókat elkedvetleníti, s a „csak vegetálni" szemléletet hívja életre;
- az anyagi eszközök hiánya, a támogatások elsorvasztása, a pártapparátus sarlatán irányító beavatkozása.
- Ami a közgazdaság- és humán (társadalom- és történelem-) tudományokat illeti, ezekre szinte a teljes lebénultság a jellemző. Hiszen mindezek a tudományágak tartalmaznak politikumot. Ezen tudományok művelői számára kötelezőek a marxista-leninista háttér és a korábban tárgyalt tézisszempontok tartása és beépítése. Nos, ez a kényszerűség eltorzítja és meghamisítja az eredményeket. S ami még sajnálatosabb: ez a torzítás tömegméretekben érvényesül a közoktatásban (az iskolákban) is a politikumot tartalmazó tárgyak tanításánál.

A kultúra többi területeiről (irodalom, színház, film, képzőművészet) szólva helytelen lenne azt állítanunk, hogy csak értéktelen művek születnek. Születnek értékes alkotások is - de csak akkor, ha az alkotó elkerüli, s egyáltalán el tudja kerülni feldolgozott témájában a politikumot. De ha egy író fagy művész politikumot tartalmazó, pl. történelmi témát dolgoz fel, már kötelező számára a hazugság, a „pártos irodalom", „pártos művészet" irányelveinek tartása.
A kultúrának, a művészeteknek ezen elnyomorodása logikusan következik abból a kényszerből, amit Lenin így fogalmazott meg:
„A kommunista erkölcs alapja a kommunizmus megszilárdításáért és betetőzéséért folytatott harc. Ez a kommunista nevelés, művelődés és tanítás alapja. Ez a válasz arra a kérdésre, hogyan kell a kommunizmust tanítani." (Egyébként a kommunizmus betetőzése alatt Lenin nyilván azt értette, amit az Internacionálé zárósora: „és nemzetközivé »kommunistává« lesz holnapra a világ!"). Ennek a lenini kényszernek a közvetlen következménye, hogy itt már az alkotó látásmódja szigorúan behatárolva, s ez elvezetett a nyomorék, eltorzított, értéktelen művek sorozatához. Ez az oka annak, hogy a kulturális élet vezetői kultúrpolitikájukban egyre inkább visszatérnek a régi (bolsevizmus előtti idők) alkotásainak tálalásához úgy az irodalom, mint a színház, a film, a zene területén, hiszen ezek alkotóira még nem voltak kötelező érvényűek a „pártos" szempontok. Ugyanezek a szempontok érvényesülnek a külföldi és klasszikus alkotások vonatkozásában is, s nem utolsósorban a kasszasiker szempontjai.

A bolsevizmus és a fasizmus összehasonlítása

A bolsevizmus elemzése után szinte idekívánkozik, hogy egy rövid összehasonlítást tegyünk a bolsevizmus és fasizmus között (Utalunk itt a fasizmus rövid elemzésére, amelyet a „Kulcsfontosságú fogalmak" c. fejezetben tárgyaltunk.)

- Aktualizált, központilag szervezett gazdaság és politikai demagógia.
- Imperializmus, vagyis a rendszer rákényszerítése minden más államra és népre, amelyet világbirodalmi koncepciónak is nevezhetünk.
- A nemzetiségek elnyomása.

Nem lennénk tárgyilagosak, ha ugyanitt nem szólnánk a nácizmus és bolsevizmus közötti különbségekről is. Idetartozik a hitlerizmus fajelmélete és „radikális" antiszemitizmusa. A fajelmélet lényege az az állítás, hogy a germán „árja" faj minden más egyéb fajnál kiválóbb, azok fölött áll, s ez a germán (árja) fajt feljogosítja a többi nép fölötti uralkodásra.
A hitlerizmus radikális antiszemitizmusa célul tűzte ki a zsidóság teljes fizikai megsemmisítését, s ezt részben végre is hajtotta. A hitleri nácizmus még egy speciális vonása az ún. „élettér-elmélet". Ez abban állt, hogy a hitleri Németország igazságtalannak tartotta a világ akkori (II világháború előtti) felosztását. Hiszen a többi ellenséges nagyhatalom (Nagy-Britannia, Franciaország, USA, Szovjetunió) hatalmas gyarmatbirodalmakkal vagy nagy területekkel és szinte kimeríthetetlen természeti kincsekkel rendelkeztek (mint erőforrásokkal), s ugyanakkor Németország egy természeti kincsekben szegény, összezsúfolt (nagy népsűrűségű) állam volt. A náci Németország ezzel indokolta imperialista háborúját.
Nos - ha ezt a három „különbség-tényezőt a bolsevizmusra kivetítve vizsgáljuk, azt mondhatjuk ki, hogy ezek a bolsevizmusban is jelen vannak, csak más motivációval.
A bolsevizmusban nincs ugyan fajelmélet, de ez a szovjet bolsevizmust egyáltalán nem akadályozta meg abban, hogy a nemzetiségeket elnyomja és bekebelezze. így pl. a Szovjetunió elnyomó politikájának „nemzeti motiváltságát", az „orosz nagyság" elismerését jelenti, hogy az összes bekebelezett és csatlós államok népeire rákényszeríti az orosz nyelv általános és tömeges tanítását, a szovjet ünnepek és évfordulók, a szovjet hatalom prominens személyeinek tiszteletét, a vörös zászló és vörös csillag kötelező használatát, s ugyanakkor a központi kormányzat (a Kreml) hatályon/törvényen kívül helyezi a nemzetiségi jogokat, és az ebből fakadó összes igényeket.
Tehát a Szovjetunió nem a különböző népek kölcsönös érdekeken alapuló önkéntes unióba társulása, hanem a Szovjetorosz Köztársaság megszállta ezeket az apró nemzetiségi területeket, s mint tagköztársaságokat erőszakkal területéhez csatolta, s ma is a katonai erőszak tartja össze a szovjet birodalmat. (Egyébként a Szovjetunió nemzetiségi problémáiról még később lesz szó.)
Néhány momentum a szovjet antiszemitizmusról: a Szovjetunió antiszemita állásponton van még akkor is, ha ezt mint tézist a szovjet propaganda nem tartalmazza. A Szovjetunió jóllehet nem tervezte és nem tervezi a zsidóság fizikai felszámolását (kiirtását), úgy bel- mint külpolitikájában antiszemita politikát folytat. Ez a több évtizedes következetes politika belföldi vonatkozásban abban nyilvánul meg, hogy a Szovjetunióban egyrészt a zsidóságnak hátrányos megkülönböztetésben van része, másrészt akadályokat gördítenek Izraelbe történő kivándorlásuk útjába.
A Szovjetunió antiszemitizmusa a legpregnánsabban a külpolitikájában érvényesül, ugyanis évtizedek óta nemcsak hogy nem volt hajlandó még diplomáciai kapcsolatot sem fenntartani a zsidó állammal (Izraellel), de a világpolitika bármely fórumán következetesen mindig Izrael-ellenes álláspontot képvisel.

Szerk.: Az állítólagos szovjet "antiszemitizmus" kizárólag Izrael ellenes. Lévén a bolsevizmus zsidó dolog, zsidók hozták létre és vezették végig, a bolsevista zsidók úgy vélték, hogy a bolsevizmussal övék lett minden hatalom, és ezért teljesen fölösleges, sőt kontraproduktív egy Izrael létezése. Ez a belső zsidó ellentét látható az USA-ban is, ahol cionista és nem-cionista zsidók látszólag nem értenek egyet ebben a kérdésben (de minden másban nagyon is egyetértenek).

A harmadik „különbség-tényező" a hitlerizmus „élettérelmélete". Ez ebben a formában a Szovjetunióban már eleve nem is jöhetett létre, hiszen a Szovjetunióban nincs és nem is volt „élettér-hiány". Ezt a hitleri alapelvet a Szovjetunió politikájában a következetes bolseviki terjeszkedés helyettesíti: a „proletár internacionalizmus" jelszava és égisze alatt.
Összehasonlítva a fasizmust és a bolsevizmust, láthatjuk, hogy a két rendszer közötti feltételezett, látszólagos különbségek is mennyire elhomályosulnak - illetve más motivációkkal, de azonos hatásmechanizmussal érvényesülnek a gyakorlati politikában.
Ez a néhány eltérő motiváció semmit nem változtat azon a felismerésen, hogy a fasizmus és a bolsevizmus azonos hatalmi struktúrák, ikertestvérek, s nincs túlzás abban a lakonikus meghatározásban, hogy a bolsevizmus = Vörös fasizmus.

Szerk.: Ez az összehasonlítás indokolatlan, és nagy sértés a fasizmusra nézve.

Századunk történelmét alapvetően meghatározta a fasizmus és bolsevizmus, ez a két ikertestvér totalitárius hatalmi gépezet. Ezek propagandazuhatagai, s maga az a tény, hogy ezek élethalál harcot vívtak egymással a II. világháborúban, nagyon megzavarta a helyes közvélemény kialakulását világszerte. Nagyon sok ember tudatában ugyanis a fasizmusról és bolsevizmusról eldeformálódott, torz képek alakultak ki. Sokakban a „fasizmus-bolsevizmus" szavak hallatára olyan kép jelenik meg, mintha a két rendszer lenne a tűz és víz, a pólus és antipólus, jóllehet azok édestestvérek.
A szövetséges nagyhatalmak megnyerték a II. világháborút. Ez végérvényesen lesöpörte a világtörténelem színpadáról az egyik totalitárius parancsuralmi rendszert, a fasizmust. Ugyanakkor ez a győzelem átmentette korunkba annak ikertestvérét, a másik totalitárius parancsuralmi rendszert, a bolsevizmust.

A bolsevizmus világhatalommá nőve hol nyíltan, hol lappangva tovább terjeszkedett Földgolyónkon még a közelmúltban is, mint egy rákos daganat.
Kedves Olvasó! A bolsevizmus elemzésének végéhez érkeztünk. Most úgy érzem, hogy vissza kell tekintenünk nemcsak a bolsevizmus 72 éves történetére, hanem arra az egész ideológiai evolúcióra, amely Marx fellépésével kezdődött immár 150 éve. Nézzünk vissza, s a történelmi tények és józan elemzések fényében vizsgáljuk meg - mit is ígért az emberiségnek a marxizmus-leninizmus-bolsevizmus eszmekomplexum?
A kommunizmus teremti meg minden idők legfejlettebb társadalmát, az osztály nélküli társadalmat, megteremti a minden előítélettől mentes és megkülönböztetés nélküli egyenlőséget. A kommunizmusban formálódik ki az igaz, a közjóért önfeláldozó, az embertársáért felelősséget érző embertípus. Megszűnik minden dicsvágy, minden kapzsiság, a becsület és emberszeretet valósággá lesz. A kommunizmusban teljesedik ki az igazi humanizmus, s az az embertípus, amely a társadalomért való alkotásban találja örömét.
A kommunizmus elhozza a szabadságot, s felszabadít minden elnyomás, minden kizsákmányolás alól! A kommunizmus véget vet egyszer s mindenkorra minden háborúnak, s épp ezért megszűnik az állam, hiszen már nem lesz szükség az államhatalomra.
A kommunizmus elhozza mindenki számára az anyagi javak eddig soha nem látott bőségét. Már nem lesz szükség pénzre, sem az anyagi javakat elosztó és azok felett őrködő komplikált rendszerekre és mechanizmusokra, a kommunizmus ezektől a súlyos terhektől is megszabadítja az emberiséget.

S mennyien elhitték! De ezen sem csodálkozhatunk! Ezen az igazságtalanságoktól és bűnöktől terhes Földünkön hogyne hitték volna, hogy egy olyan új rend van születőben, amely az emberiség számára meghozza az igazabb, emberibb életet? Hogyne hitték volna a kizsákmányoltak és nyomorultak, az egész életükre szegénységre és nyomorúságra ítéltek, a jogaiktól megfosztottak, a megalázottak, a társadalmak perifériáin tántorgó kisemmizettek?!
Hogyne hittek volna a kommunizmus megváltásában az igaz emberek, az igaz humanisták - ragyogó elmék, tudósok, papok, filozófusok, lángoló lelkű művészek, írók és költők? Hogyne hittek volna, hogyne hittek volna, amikor annyi jót és szépet ígért?!
S hányan haltak meg a kommunizmus eszméjéért önként, szívükben az igazért, az emberibbért való lelkesedéssel, s hányan haltak meg szívükben rettegéssel és

iszonyatos csalódással a kivégzőosztagok sortüzében vagy fagytak halálra a szibériai hómezőkön? Hány millióan voltak - ki tudná azt ma már megmondani?!
... Mégis - hányan hisznek még ma is (1989) a „szocializmusnak" álcázott bolsevizmus világmegváltó eszméjében? Sokan! Távoli földrészek lakói és olyanok, akik csak „messzi hallomásból" vagy a szovjet propagandából csak „eszmei síkon" ismerik a bolsevizmust.

De térjünk vissza a marxizmus-kommunizmus-bolsevizmus eszmekomplexum ígéreteire, illetve vizsgáljuk meg, hogy mi lett az ígéretekből a bolsevizmus 72 éve alatt - attól kezdve, hogy az eszmekomplexum a gyakorlati megvalósulás útjára lépett (1917)? Elnyomorított erkölcsű társadalom - ahol az embereket az egymástól és a központi irányítású megtorlástól való félelem tartja csöndben. A hazugság kötelezővé vált az óvodáktól kezdve a minisztériumokig. Az embereket az évtizedek alatt szinte „ránevelték" a hazugságra, s már beidegződött az, hogy ne azt mondják, amit akarnak, vagy amit hisznek, hanem azt, amit a hivatalos bolseviki vezetés tőlük elvár, hiszen a besúgók mindenütt ott lapulnak.

A munka szinte értelmetlenné vált, hiszen valakinek a jövedelmét csak a legritkább esetekben határozza meg a teljesítménye - sokkal inkább „más" tényezők. Korrupció és protekcionizmus („szocialista összeköttetés"). Felelőtlenség és hatalmasra duzzadt bürokrácia. Mindenki mindenkit ellenőriz és sehol annyit nem csalnak, lopnak, mint a bolseviki társadalomban és hazudni, hazudni, hazudni...
A demokratikus és emberi jogok felfüggesztése. A sajtó- és szólásszabadság, a gyülekezési szabadság és sztrájkjog eltörlése. Ördögien jól szervezett elnyomás (a diktatúra hatalmi piramis-rendszere, l. az előbbieket) az államkapitalista kizsákmányolás.

A bolsevista hatalmi komplexum a világ minden táján „kis háborúkat" szervez terjeszkedése érdekében. Az államhatalom nemhogy megszűnőben lenne - sőt éppen ellenkezőleg -, totalitárius formát ölt. Gazdasági vonatkozásban: a „soha nem látott bőség" helyett a szükség korszaka köszöntött be. A bolsevista államok napjainkban a csőd szélén tántorognak, áruhiány, infláció!
Hát ez lett az ígéretekből! Pedig 72 éve - 1917-ben, amikor a kommunizmus elindult a gyakorlati megvalósulás útján, sokan szinte már tapintható közelségben érezték az „eldorádót", a „kommunizmus földi paradicsomát". Minden meghirdetett szép és jó a gyakorlatban, a bolsevizmus kezében visszájára fordult, összeomlott. Hát mi ez, ha nem szemfényvesztés? A világtörténelem minden eddiginél nagyobb szemfényvesztése!

A „jóléti" kapitalizmus és a „fejlett" bolsevizmus összehasonlítása

Közhellyel kell kezdenem - de mentségemre legyen mondva, a közhely igaz: Polarizált világban élünk, ahol két világrendszer áll egymással szemben: kapitalizmus - bolsevizmus, de mondhatjuk így is: Nyugat-Kelet. (Létezik ugyan egy „harmadik világ" is, de ez mit sem változtat világunk polarizált állapotán, hiszen a „harmadik világ" - az „el nem kötelezett országok" államai gazdasági és társadalmi berendezkedésüknél fogva már eleve vagy a kapitalizmus, vagy a bolsevizmus szférájába tartoznak. Ezen országok „el nem kötelezett" mivolta csupán annyit jelent, hogy nem tartoznak sem a Nyugat, sem a Kelet szorosabb adminisztratív gazdasági vagy katonai kötelékébe - bár bizonyos államoknál ez az „el nem kötelezettség" is ugyancsak megkérdőjelezhető! (Jugoszlávia, Kuba)
Tehát ebben a polarizált világban a legtöbb emberben - hacsak nem fogadott teljes érdektelenséget és politikai vakságot — felmerül a kérdés, hogy tulajdonképpen melyik rendszer is a jobb? Vagy van valamely más alternatíva is, pl. a bolsevizmus és a kapitalizmus kompromisszuma? Van, a későbbiekben fogjuk tárgyalni a „kompromisszumkészség" alcím alatt, hogy a bolsevizmus igen sokféle kompromisszumra hajlandó. Elképzelhető lenne a bolsevizmus „demokratizálása",

az, hogy feladja diktatórikus, parancsuralmi „piramis"-hatalmi rendszerét, s az egypártrendszert? Igen, elképzelhető, de ha ez a folyamat egy bolsevista államban elkezdődik és végbemegy, az illető állam már megszűnik bolsevista államnak lenni, hiszen feloldódott annak bolsevista jellege, s az antibolsevizmusnak ez a célja!
Az alternatíva elemzése után beláthatjuk, hogy visszajutottunk a korábbi alapkérdéshez:
Kapitalizmus vagy bolsevizmus, tulajdonképpen melyik rendszer is a jobb? A kérdés újabb kérdést szül: hogyan értelmezzük azt a bizonyos „jobb" kitételt: - kiknek a számára lesz jobb? Így értelmezzük: valamely állam vagy közösség túlnyomó többsége számára! Szándékosan használtam a „jó" helyett a „jobb" jelzőt. Hiszen világunkban semmiféle tökéletesen jó emberi alkotás nincs, így eleve nem lehet tökéletesen jó, ideális politikai-gazdasági-társadalmi rendszer sem. Bár ez utóbbi mondat állítása kézenfekvő, túlságosan bizonyítás nélküli "ex katedra" kijelentésnek tűnik. Ezért ezt egy - a gyakorlattal már összeforrott - filozófiai tézisen keresztül kívánjuk megvilágítani: Platónnak a hellén ókor nagy filozófusának (Kr. e. 300 körül) körül) a felfedezése az un. idea-tan. Ennek lényege hogy a kézzel fogható tárgyak és az ezekkel kapcsolódó jelzők soha nem azonosak azokkal a tárgyakkal és jelzőkkel - amelyek azokról a tudatunkban megjelennek. Más szavakkal: képzeletünkben (tudatunkban) mindig az illető tárgy vagy jelző eszményi „ideális" alakja jelenik meg, tehát az illető fogalom ideája, s ettől a fogalom megtestesülése (a tárgyi valóság) valamilyen módon és mértékben eltér.
Vegyünk példának egy gömböt. A gömbről tudatunkban a gömb „ideája", az ideális gömb jelenik meg, amelyet a geometria így definiál: „a gömb olyan szabályos test, amelynek minden felületi pontja egyenlő távolságra van a középponttól. „Nos, ilyen ideális gömb a gyakorlatban nem létezik, mert ha megvizsgálunk egy legfinomabban és lehető legpontosabban megmunkált gömböt, annak felületén mindig vannak bemélyedések és kiemelkedések - még ha csak mikroszkopikus nagyságrendűek is. S ekkor már a valóságos gömb jellemzői nem elégítik ki a gömbről alkotott „idea" kritériumait.
Ugyanígy nincs tökéletes egyenes, nincs abszolút sík felület, nincs abszolút „ideálisan" pontos méret, s még sorolhatnám. S hogy ez a filozófiai tézis mennyire a gyakorlat tézisévé, felismerésévé vált, bizonyítják a „legmateriálisabb" tudományok, a műszaki tudományok elmélete és gyakorlata, ahol a „tézis" alkalmazása szinte minden területen alapszabállyá vált. (Minden műszaki paraméternél, méreteknél kötelező jellegű a -tól -ig megengedett eltéréseket megadni.) Ez annak a felismerése, hogy „ideális" tárgy vagy alkotás nincs, ez az „élő filozófia".
Most térjünk vissza témánkhoz. Ha valamely egyszerű tárgy (pl. egy geometriai test) nem lehet „ideális", ugyan hogyan lehetne ideálisként, abszolútként felfogni az olyan sok tényezőből összetett, komplikált szociológiai fogalmakat. mint pl.: „szabadság", "demokrácia", „jó" és „igaz"? Ideális, abszolút fogalmakként semmiképp! Ez a tény már kényszerűleg magával hozza azt a koncepciót, hogy csak összehasonlítással választhatunk két rendszer között, csak így alkothatunk helyes ítéletet és választást a „jó" és „rossz", a „jobb és rosszabb" között. Ezt a koncepciót talán „politikai relativitás-szemléletnek" is nevezhetnénk.
Véleményalkotásunk közben soha nem szabad lemondanunk a gyakorlati hasznosság és használhatóság szemléletéről, amit idegen szóval utilitárius (latin eredetű: utilis = hasznos, jó) szemléletnek is neveznek. Ez az utilitárius szemlélet egy erkölcsi alapállást is magában hordoz: valamely politikai-gazdasági-társadalmi rendszert (rendszereket) abból a szemszögből vizsgálni és megítélni, hogy az egész nép (de legalábbis a nagy többség) számára hasznos-e vagy nem? Tehát az utilitárius szemlélet a hasznosságot soha nem abból a szempontból ítéli meg, hogy az valamilyen „izmusnak" vagy néhány réteget kitevő embercsoportnak válik-e hasznára. Tehát ez a szemlélet úgyis mint etikai alapállás homlokegyenest ellenkezik a lenini erkölcs-koncepcióval. (Lásd a lenini erkölcsről leírtakat az előző fejezetben.)
Nos - ezzel az utilitárius szemlélettel kell összehasonlítanunk a kapitalista és bolsevista rendszerekét is évtizedünk (80-as évek) reális talaján állva. Vizsgálódásainkat a tudományos kísérletek - helyesebben kutatási módszerek - egzaktságával kell végeznünk, hogy helyes, tiszta képet kapjunk. Szinte már magától értetődő, hogy ha vizsgálódunk, a két rendszer legfejlettebb formáit

vizsgáljuk - s jelen időben. Az egzakt vizsgálódás előfeltétele, hogy a két rendszer kifejezett sajátosságain kívül az összes egyéb tényező azonos legyen, tehát ítéletünket ne befolyásolhassák nem nyomon követhető „zavaró" tényezők.
A kérdés tehát egyszerűsítve így vetődik fel: A fejlett („jóléti") kapitalizmus, vagy a fejlett bolsevizmus jobb-e valamely népnek? Melyik rendszer tud többet nyújtani állampolgárainak a szabadság, az emberi jogok, a dologi javak (életszínvonal), a kultúra vonatkozásában?
Azonban mielőtt ezek tárgyalásába bocsátkoznánk, a vizsgálódási módszerek kapcsán szeretnénk egy iskolapéldát felhozni annak szemléltetésére, hogy hogyan nem szabad ezt végezni! (S ilyenkor a diákszobák éjszakába nyúló és soha eredményre nem vezető heves vitái jutnak eszembe.)
Olyan esetről van szó, amikor szinte összehasonlíthatatlan dolgokat akarnak egymással összehasonlítani, s valósággal „kierőszakolják" ezt az összehasonlítást, és ami még ennél is nagyobb baj: ebből végkövetkeztetést vonnak le - amelyek természetesen teljesen elhibázottak. Konkrét példával: nem lehet a két világrendszer előnyeit és hátrányait úgy összemérni, hogy pl. kapitalista államként Svédországot, s bolsevista államként Bulgáriát vesszük föl mint összehasonlítási alapot.
Hiszen annyira eltérő a két ország történelmi fejlődése, éghajlata, földrajzi adottsága stb. stb., 5 ami talán a legfontosabb: annyira eltérő a két ország népeinek — az emberanyagnak — a tulajdonsága, műveltségi színvonala, életszemlélete, vérmérséklete, stb., amelyek összességét habitusnak nevezzük, s az előbbieket így summázhatjuk: nagyon különböző a két nép habitusa. Mindezek a tényezők alapvetően és igen sokféleképpen befolyásolják azt, hogy egy adott politikai-gazdasági-társadalmi rendszer hogyan realizálódik a gyakorlatban, hogy mit hoz az illető nép számára. Tehát ilyen két állam nem képezhet összehasonlítási alapot.

A két Németország

Próbáljunk reális összehasonlítási alapot találni: Erről maga a történelem gondoskodott azáltal, hogy két Németország jött létre a II. világháború befejeztével. Nem kívánjuk e helyen ennek történeti hátterét, eseménysorozatát elemezni, hiszen témánkkal kapcsolatosan a fontos csak az, hogy 1949-ben hivatalosan is megalakult a két német állam:
- a Nyugat szférájába tartozó kapitalista berendezkedésű Német Szövetségi Köztársaság (a továbbiakban NSZK) és a Kelet szférájába tartozó bolsevista berendezkedésű Német Demokratikus Köztársaság (NDK).
(A teljesség kedvéért röviden Berlinről: A II. világháború hadműveletei során a szovjet csapatok kelet, az angol-amerikai-francia csapatok pedig nyugat felől haladva, lépésről lépésre haladva foglalták el és szállták meg Németországot. („Találkozás az Elbánál"). Eközben a szovjet és nyugati csapatok megszállási övezethatára Berlintől kb. 150 km-re nyugatra húzódig s ezáltal Berlin mélyen a szovjet megszállási övezetben fekszik. Berlin birtoklását azonban - mint a hitleri Német Birodalom fővárosát presztízskérdésnek tekintették és az 1945 júliusában megkötött potsdami egyezmény alapján négy megszállási övezetre osztották fel: a nyugati angol-amerikai-francia és a keleti szovjet megszállási zónákra. Majd a három nyugati megszállási övezetet egyesítették, s létrejött Nyugat-Berlin, míg Berlin keleti része mint "Berlin" az NDK fővárosa lett. Nyugat—Berlin status quóját a mai napig is fenntartotta, mint a nyugati érdekszférához tartozó speciális „városállam". Kelet-Berlin pedig Berlin néven jelenleg is (1989) az NDK fővárosa.)

Ezen rövid, s csak igen vázlatos történelmi visszapillantás után térjünk vissza témánk érdemi céljára, a két Németország összehasonlítására, melynek során az NSZK-t fejlett („jóléti") kapitalista, míg az NDK-t fejlett bolsevista berendezkedésű államnak foghatjuk fel.
Korábban megállapítottuk, hogy ha egzakt és tárgyilagos összehasonlítást akarunk tenni, s a fejlett kapitalista és fejlett bolsevista rendszerek előnyeit és hátrányait akarjuk összemérni, úgy a speciális - rendszerben gyökerező - sajátosságok kivételével minden más tényező legyen azonos (legalábbis megközelítőleg). Nos - megállapíthatjuk, hogy az összehasonlítás fenti

kritériumai a két Németország esetében adottak.
- 1945-ig Németország egységes állam volt, s ebből adódóan a német népről elmondhatjuk:
- azonos történelmi fejlődés, illetve történelmi háttér,
- azonos kultúra,
- azonos nyelv.
- Ami a természeti kincseket és nyersanyagot illeti, egy szegény Németországról beszélhetünk.
- A német nép faji azonossága - összefoglalóan: - a német nép külső (fizikai) és belső adottságait illetően igen homogén habitusú nép, s gyakorlatilag még népesebb nemzetiségei sincsenek, melyek akár csak regionálisan is befolyásolhatták volna a német nép habitusát.
Ezt az azonosságelemzést folytatnunk kell a II. világháború következményeinek viszonylatában is. A II. világháború befejeztével az egész Németország képe:
- Egy porig levert, agyonbombázott Németország, ahol a romok között a megalázott és megbüntetett, lerongyolódott, éhező német nép a fizikai és erkölcsi nyomor mélypontján állt.
A megszállási övezetekre szétszabdalt Németország testén az 1945 utáni években fokozatosan elmosódnak a nyugati hatalmak megszállási övezethatárai, s egyre élesebben rajzolódik ki a kelet-nyugati zónahatár, amely 1989 őszéig börtönfallá „merevedett", melyet oly találóan „vasfüggönynek" neveznek.
Ez a vasfüggöny Európában 1989-ig nemcsak a két Németország között húzódott. Az Északi Tengertől az Adriáig húzódó határokat a Nyugatot a Kelettől elválasztó, szinte áthatolhatatlan igazi vasfüggönnyé építették ki a függöny keleti oldalán lévő bolsevista államok, az NDK, Csehszlovákia és Magyarország.

Az már a legújabb magyar és NDK-beli fejleményekhez tartozik, hogy a magyar—osztrák határon 1989 elején felszámolták ezt a vasfüggönyt, s 1989 őszén "leomlott" a berlini fal, s az NDK és az NSZK határán is számos határátkelőhelyet nyitottak.

De térjünk vissza a két Németország témájára. Mint már említettük, mindkét német állam 1949-ben alakult meg hivatalosan, s azonos alapokról - a nulláról indulva hozzákezdtek az újjáépítéshez.

Nem célunk az hogy e munka keretében elemezzük a két német állam újjáépítésének és kibontakozásának egyes fázisait s meg az sem, hogy ezen időszak termelési és fogyasztási mutatóinak statisztikai adathalmazával árasszam el az olvasót.
A célunk az, hogy vizsgáljuk meg és hasonlítsuk össze globálisan a két Németország képét ma, 1989-ben. miután mindegyik Németország 40 évig járta a maga külön-külön útját. Meddig jutott el az egyik és a másik Németország? Mit tud nyújtani ma (1989-ben) a fejlett kapitalista NSZK és a fejlett bolsevista rendszerű NDK?
Az NSZK-ban parlamentáris, polgári demokratikus rendszer alakult ki, s ami a gazdasági vonatkozásokat illeti - az NSZK-t a mai relációk között fejlett, jóléti kapitalista államnak ítélhetjük. Biztosítottak az egyéni szabadságjogok, a sztrájkjog, az egyén mozgásszabadsága, tehát mindazok a jogok, amelyeket az „emberi jogok" gyűjtőfogalom alatt értünk.
Többpártrendszer van, ahol mindegyik párt szabadon fejtheti ki tevékenységét. A kormány koalíciós rendszerű. De ami igen fontos: az ezzel a koalíciós rendszerű hivatalban lévő kormánypolitikával szembehelyezkedő, kisebbségben maradt pártok és azok tagjai soha nem elnyomott - jogaitól megfosztott réteg.
Tehát a kisebbségben maradt pártok tagjai a többiekkel teljesen azonos jogú állampolgárok, akiket a hatalmon levő koalíciós kormány egyáltalán nem korlátoz (és nem is korlátoznál; emberi és politikai szabadságjogaik gyakorlásában.

Az NSZK külpolitikai vonatkozásban is messzemenően független, jóllehet úgy politikailag (katonailag is), mint gazdaságilag a a nyugati szövetségrendszer tagja. Jó bizonyíték erre az, hogy az NSZK és USA és más nyugat-európai államok között sokszor előfordulnak lényeges álláspontbeli különbségek és fenntartások. (Ezek a csatlós államok és a Szovjetunió között mindeddig [1989] elképzelhetetlenek voltak, rájuk csak "teljes nézetazonosság" volt a jellemző.)
Néhány szót az NSZK gazdaságáról. Az NSZK, mint fejlett ipari állam, világszínvonalat ért el a termékek gyártásában úgy mennyiségi, mint minőségi

szinten. Köztudomású, hogy a Keleti Blokk államaiban is sokkal szívesebben vásárolják az NSZK-termékeket, mint az NDK gyártmányokat, legyen ez autó vagy híradástechnikai készülék, valamely gyártó berendezés vagy szerszámgép - vagy akár kozmetikai cikk.

Ami a tőke nélküli dolgozók életszínvonalát illeti: az NSZK-ban pl. egy szakmunkás reálbére (vásárlóértéke) óvatos becsléssel is nyolcszorosát-tízszeresét teszi ki egy NDK-ban dolgozó szakmunkás reálbérének.

Ugyanakkor szólnunk kell az NSZK-ban fennálló - területileg és időszakosan is hullámzó mértékű - munkanélküliségről. Az NSZK-ban pl. 1986-ban kb. 1,6 millió munkanélkülit tartottak nyilván. S ez most azt jelenti, hogy a városok és falvak utcáin éhező és rongyos emberek lődörögnek? Korántsem. A munkanélküliek számára az állam a szociális keretből munkanélküli-segélyt folyósít. Ennek összessége a munkanélküliség előtti kereset 60%-át teszi ki. S még ez az összeg is háromszor-négyszer akkora (valutárisan átszámítva), mint egy NDK-ban dolgozó munkában szerzett keresete. (Itt meg kell jegyeznünk, hogy az NSZK államának ezzel a szociális magatartásával igen sokan visszaélnek, s az államigazgatás adminisztrációjának árnyoldala, hogy hiányoznak a hatékony adminisztratív eszközök, amelyek segítségével ki tudnák szűrni a munkakerülők tömegét a ténylegesen rászoruló segélyezettek közül.)

Szorosan kapcsolódnak ehhez a témakörhöz a menekültügyek. Nyugat-Németország az utóbbi évtizedekben Kelet-Európa és a Földközi-tenger medencéje országainak menedékhelyévé és „átjáróházává" vált. A kelet-európai országokból, a Balkánról, Törökországból és észak-afrikai arab államokból a menekültek és menedékjogot kérők százezrei érkeztek és érkeznek ma is

- magányosan és családostól, útlevéllel és útlevél nélkül hogy megpróbáljanak letelepedni az NSZK-ban, amely Európában és a Földközi-tenger medencéjében a földi Kánaán szimbólumává vált. S a menekültek széles tábora (igen sokféle faj és nemzetiség)
- nagyobb részük a jobb megélhetés reményében fogott vándorbotot.

Érdekes, hogy ez a sok százezer menekült nem az NDK-ba vándorol, s nem ott akar letelepedni!

Ez a sok százezer menekült, aki egy bőrönddel vagy hátizsákkal érkezett meg az NSZK-ba, mind szállást, élelmet, segélyt kért és kapott ebben az államban. S ez az állam (habár újabban már csak ideiglenes tartózkodásra is), de befogadta a menekülteket és senkit sem toloncolt vissza. Manapság sok szó esik a humánumról, a humanitárius kérdésekről talán ez a példa elgondolkoztató... Röviden az NSZK tudományos és műszaki, kulturális produktumairól:

Az NSZK tudományos-műszaki színvonala az élvonalban áll világviszonylatban is. Ennek legjobb gyakorlati bizonyítéka a rendkívül nagy számú és realizált találmány, s a legmodernebb ipari termékek szeles spektruma - hiszen a tudományok (gondolunk itt elsősorban a műszaki tudományokra) eredményei ezekben a termékekben csapódnak le.

Ami az NSZK kulturális produktumait illeti (könyvkiadás film-, színház-zeneművészet, képzőművészetek) ez egy igen komplikált kérdés. Egy igen hosszú fóliánst kitevő tanulmány is kevés lenne ahhoz, hogy akár csak vázlatosan is ismertesse az NSZK 40 évének alkotásait. Ami azonban jellemző: a rendkívüli sokféleség és sokszínűség, s az alkotás spontaneitása és teljes szabadsága. Az alkotókat nem gátolják semmiféle irányelvek, s nincsenek vallási, politikai, világnézeti tabuk.

Most ugyanilyen szempontok szerint vizsgáljuk meg az ellenpólust. (Természetesen az alábbiak a bolsevik NDK 4 évtizedére vonatkoznak, az 1989 őszén bekövetkezett NDK forradalomig.)

Tekintsük át a bolsevizált Németország (NDK) politikai-gazdasági-társadalmi rendszerét. AZ NDK-ban gyakorlatilag egypártrendszerű parancsuralmi rendszer működik a bolsevizmus összes kritériumaival. Az államhatalom élén - úgyis mint államelnök - a bolsevista párt (Német Szocialista Egységpárt) főtitkára áll. Az NDK magán viseli a bolsevizált állam összes jegyeit. Sajtó-, szólás- és gyülekezési szabadság nincs, a sztrájkjog szintén eltörölve. Az egyén mozgásszabadsága korlátozott. (Ez utóbbihoz annyit kívánunk hozzáfűzni, hogy csak nyugdíjasok és „speciálisan" káderezett személyek utazhatnak az NSZK-ba, vagy valamely más nyugati államba. Igen sokan az életükkel fizettek azért, ha illegálisan próbáltak ezekbe az államokba átszökni.)

Az emberek közötti kapcsolatokban állandósítottak az egymástól való félelem szellemét olyannyira, hogy ez a családokba is befurakodott. Ez a szellem - a

bolsevizmusra annyira jellemzően - kötelezővé vált, s az embereket hazugságra hangolta rá. Ez azt jelenti, hogy ha valaki politikai vonatkozású dolgokban nyilatkozik, ezt a beidegzett központi propaganda irányelvei szerint kell tennie, jóllehet tudja arról, hogy az hazugság. Ebben a „hazugság-beidegzésben" igen nagy szerepük van az iskoláknak, ahol főtantárgy a hivatalos propaganda. Ugyanakkor az NDK állampolgár jól tájékozott, és tudja, hogy mi van a vasfüggönyön túl. Ehhez hozzájárul az NDK és NSZK földrajzi közelsége, ugyanis az NDK-ban jól vehetők az NSZK tv- és rádióállomásainak adásai. Ennek megfelelően az NDK állampolgáraira jellemző a „kétarcú" politikai magatartás. (Másként beszél bizalmas baráti körben, s másként kell beszélnie ismeretlenekből álló vagy munkahelyi társaságban.) Ennek az „álarcnak" a viselését a bolsevizmus parancsuralmi rendszere kötelezővé tette.
összegezve: az NDK-ban az emberi jogok közül csak a vallásszabadság és a magánélet jogai funkcionálnak - a többit hatályon kívül helyezték.
Külpolitikai vonatkozásban éppúgy, mint a többi bolsevizált csatlós állam - az NDK sem független. Az NDK diktatórikus hatalmi szervezete még a Szovjetunió elvárását is felülmúlóan hangoztatja sziklaszilárd ortodox bolseviki mivoltát. Az NDK parancsuralmi rendszere rezignált sértődöttséget tanúsított a gorbacsovi politika bizonyos liberalizálódása miatt a legutóbbi (1988-89.) években. Persze ez csak afféle „családon belüli" duzzogásnak volt tekinthető.
Az NDK gazdasága: stagnálás. Fejlődés az évtizedek távlatában is alig érezhető. Ez azon is lemérhető, hogy évtizedeken keresztül - szinte változtatás nélkül - ugyanazokat a termékeket dobja piacra az NDK ipara. Az NDK gazdaságára rányomja bélyegét a már elavult, centralizált tervgazdálkodási rendszer. Szűkös áruválaszték - a lakosság alacsony életszínvonala. (Pl. az NSZK-hoz viszonyítva az arányokról már az NSZK gazdaságának tárgyalásakor volt szó.)
Az NDK-ban munkanélküliség nincs. Bár - amint az az NSZK munkanélküliség-hullámainak tárgyalásából kitűnik - a „munkanélküliség van" és „munkanélküliség nincs" tények önmagukban még nem adnak reális képet az életszínvonal alakulásáról.
Az NDK viszonylagos szegénysége, alacsony életszínvonala két fő dologra vezethető vissza, s mindkét ok magában a bolsevista rendszerben rejlik: Az egyik fő ok a lezüllött munkaerkölcs: a munkakedvet, az alkotókedvet kiölték az emberekből, mert keresetük gyakorlatilag nem a teljesítménytől függ, hanem sok más „egyéb" tényezőtől, s ez az oka annak, hogy a kifizetett bérek mögött nincs áru. Az NDK szegénységének másik fő oka a Szovjetuniótól való teljes politikai és gazdasági függőség. Itt most a gazdasági függésről és kizsákmányoltságról néhány szót:

Az NDK is, mint a Szovjetunió többi csatlós állama, a KGST-be integrált, szakosított termelésre profilírozott állam. A KGST azonban sajnos nem egyenjogú partnerek önkéntes gazdasági társulása, hanem a bolsevizmus szellemének és gyakorlatának megfelelően funkcionál.

Létezik az uralkodó - monopol helyzetű, az erő jogán álló -Szovjetunió, s az alárendelt helyzetű csatlós államok Ez két súlyos hátránnyal jár a csatlós államok vonatkozásában:
1. A Szovjetunió által a csatlós államoknak szállított nyersanyagok és energia fejében a csatlós államoknak messze a világpiaci árak alatt kell termékeiket „eladni" a Szovjetuniónak.
2. A KGST-n belüli szakosítás és energiagazdálkodás kényszerűleg a rendszerhez köti (gazdaságilag „bekebelezi") a csatlós államokat. A KGST államok szakosítása, profilírozása a tagállamok számára sokkal nagyobb hátrányt jelent, mint előnyt. Ugyanis a „profilírozás" következtében a tagállamok gazdasága szükségképpen eltorzul. Ez a tény egyrészt azzal jár, hogy az illető tagországot most már gazdasági kényszerkötelékek is a Kremlhez fűzik, másrészt a tagország versenyképtelenné válik a nyugati piacokon.
Nos, ezek a tények (a KGST-ből adódó hátrányok) súlyosan érintik az NDK gazdaságát, s polgárainak életszínvonalát. Az NDK kulturális életét, kulturális produktumát a bolsevista rendszer központi irányítású propaganda-demagógia-gépezete határozza meg. Ez a „pártos irodalomban", „pártos művészetben" jut kifejezésre. Az NDK-ban a marxista-leninista elmélet szabja meg az alkotások ideológiai kereteit és határait, s ha ezeket a korlátokat az író vagy művész kicsit is áthágja, műve nem nyerhet nyilvánosságot, s ez még a jobbik eset. Az

NDK-ban 1985-ben pl. több írót és költőt kizártak a művészeti szövetségből „egyénieskedő" alkotásaik miatt. Közülük többen az NSZK-ban kerestek menedéket. Azoknál az alkotásoknál, ahol a művésznek sikerül elkerülnie a politikumot - sivárság és érdektelenség nyomja rá bélyegét az alkotásra, s szinte érezni a láthatatlan "szempont-bilincseket". Ez a jellemző az NDK kulturális alkotásainak nagy részére, legyen az szépirodalmi könyv, színdarab, film vagy képzőművészeti alkotás - egyszerűen azért, mert nincs alkotási szabadság.
Az NDK kulturális életében az oázist a klasszikus művek előadása és felújítása jelenti, és a népművészet, amely még megőrizhette eredeti üdeségét. (Meg kívánom jegyezni, hogy a klasszikus operák, operettek, színdarabok előadásait az NDK-ban általában csak a kiváltságosok, a „hatalmi piramishoz" tartozók (munkásőrség tagjai, párttagok stb.) látogathatják, ugyanis a jegyek elosztása pártprotekcionista szempontok szerint történik. A két Németország vázlatos összehasonlításának végére értünk. Hangsúlyozni szeretném a „vázlatos" szót, hiszen a nyugati könyvpiacokon sokkal nagyobb terjedelmű, sokféle szempont szerint differenciált elemző munkák találhatók.
Itt azonban szándékos is ez a vázlatosság, az elemzés összefoglaló jellege, mert kár lenne „elvesznünk" a részletekben, vagy azt megkockáztatnunk, hogy a „fától ne lássuk az erdőt". A fenti vázlatos elemzés is bőven elegendő ahhoz, hogy a két rendszert - a fejlett bolsevista és fejlett kapitalizmus rendszereit - tárgyilagosan a „politikai relativitás", a „melyik a jobb" szemléletével ítéljük meg.
Ezeknek a tényeknek az ismeretében, amelyek igaz voltáról igen sok olvasó személyesen is meggyőződhetett, választ adhat arra a kérdésre, hogy a fejlett (jóléti) kapitalizmust, vagy a fejlett bolsevizmust tekinthetjük-e jobbnak? Természetesen nem állítjuk azt, hogy a fejlett jóléti kapitalizmus rendszerét eszményi, „ideális" politikai-gazdasági és társadalmi rendszernek ismernénk el. Hiszen ez a társadalmi struktúra sem mentes az ellentmondásoktól, amelyeket torzulásoknak vagy betegségeknek is felfoghatunk. Csak hogy a legkirívóbbakat említsem:
- kizsákmányolás ténye,
- a társadalmilag létrehozott javak egyenlőtlen (sokszor nem igazságos) elosztása - amely a kizsákmányolás tényéből és még más tényezőkből is adódik;
- újra és újra visszatérő munkanélküliség-hullámok.

De ha magunk számára épkézláb, világos és egyértelmű véleményt akarunk formálni, semmiképp nem mondhatunk le az utilitárius (hasznossági) „melyik jobb"? szemléletről.
A válasz egyértelmű: a fejlett (jóléti) kapitalizmus jobb, mint a fejlett bolsevizmus, sőt hozzátehetjük, hogy a bolsevista politikai-társadalmi-gazdasági rendszer messze lemaradt az előbbitől abból a szempontból, hogy mit tud nyújtani az egész társadalomnak! A fentiekből egy újabb kérdés merül fel:
Ha a bolsevizmus egy primitívebb, elmaradottabb, tehát összefoglalóan „rosszabb" rendszer - hogyan vált lehetségessé az, hogy világrendszerré nője ki magát, s hogyan maradhatott fenn? Válaszunk egyszerű: erőszakkal.
Ezek után egy végkövetkeztetést is levonhatunk- a bolsevizmusnak nincs meg a létjogosultsága, csak akkor, ha azt valamely nép szabadon, saját elhatározásából választotta. Mindenkinek, helyesebben minden népnek joga van akár a rosszat is választani. A hangsúly itt a „szabadon és saját elhatározásból" kitételen van. Abban a pillanatban, amikor a fenti következtetéseket levontuk, máris kiléphetünk a két Németország szférájából, a kísérleti területről". S mivel „kísérleti megfigyeléseinket" egzakt feltételek között végeztük, a kapitalizmus-bolsevizmus alternatívája már nem csupán német alternatíva, hanem egész Földgolyónk alternatívája: „Kapitalizmust vagy bolsevizmust?"
A fenti következtetéseink s a „kapitalizmus jobb" megállapításunk egzaktak, így értelemszerűen érvényesek Földünk minden államára. Roppant élettelen és vérszegény lenne olyan érvelés, vagy annak feltételezése, hogy Földünk akármely zugában is a bolsevizmus többet adna az embereknek, mint a kapitalizmus. (S itt az ellenérv a „fejlett" és „jóléti" jelző kitételekbe sem kapaszkodhat.) Hiszen egy gazdasági és az általános műveltség vonatkozásában elmaradott országban igaz ugyan, hogy a kapitalizmus rendszere alacsonyabb színvonalú, de ugyanebben az országban a bolsevizmus is sokkal primitívebb és embertelenebb formát ölt. Gondoljunk csak az 1920-as évek lenini bolsevizmusára, az éhségre és vérfürdőkre - és a számunkra már szinte elképzelhetetlen terrorra. - Ehhez képest az 1917 előtti háborús, kapitalista Oroszországban valóságos eldorádó volt.

Kedves Olvasó! Én ma is értetlenül állok egy dolog előtt: s ez is ösztönzést adott ennek a munkának a megírásához. Nem én vagyok az első, aki felfedezte a kapitalista és a bolsevista Németország közötti ordító különbséget. Ezt az egész világ tudja, s Európa népei pedig egész konkrétan. Mégis — hogyan lehetséges az, hogy a kapitalizmus vagy bolsevizmus" alternatíva megmaradt a két Németország nyelvöltögető propagandacsatáinak (sajtó, rádió, tv) keretei között?

Hogyan lehetséges az, hogy a "nagy világpolitika" nem vette észre ezt a különbséget, de legalábbis miért nem helyezte a nagy "Kelet-Nyugat-per" gyújtópontjába a két Németország iskolapéldáját a levonható következtetésekkel együtt? Hiszen a német példa "használatra kész", élő, lüktető iskolapélda volt már 20 éve is (a 60—as években)!

Észak-Korea - Dél-Korea

Fejezetünk fő témája korunk kapitalizmusának és bolsevizmusának összehasonlítása. Épp ezért ide kívánkozik még Észak-Korea és Dél-Korea példája is. E két - helyesebben kettévált - állam ugyanúgy a kapitalista-bolsevik polarizáció példája, mint Németország, csak attól sok ezer kilométerre keletre a Csendes óceán partján, és természetesen ázsiai miliőben.
Nem lenne értelme annak, hogy e két állam közötti különbségeket a részletekbe behatolóan fejtegessük, hiszen mint modellek kb. megfelelnek a Nyugat-Németország, Kelet-Németország modelljének -, bár természetesen az előbbiek magukon hordozzák ázsiai sajátosságaikat.
- Egyik oldalon áll a főleg kínai-bolsevik befolyás alatt álló bolsevik berendezkedésű Észak-Korea a maga fejletlen gazdaságával, szegénységével és alacsony kulturális színvonalával.
- A másik oldalon a kapitalista berendezkedésű Dél-Korea. Dél-Koreában annak ellenére, hogy a fokozatosan kiszoruló, de még mindig élő ázsiai despotizmus és a demokratikus mozgalmak konfrontációja nemegyszer súlyos belső zavargásokhoz vezetett, Dél-Korea még világviszonylatban is fejlett gazdasági potenciállal és kulturális színvonallal rendelkezik, s lényegesen magasabb életszínvonalat tud biztosítani állampolgárainak, mint a bolseviki Észak-Korea.

Jugoszlávia

Egy állam a bolsevizmussal lezülleszteheti magát akkor is. ha de facto nem is tartozik a Keleti Blokkhoz. Erre a felismerésre szolgáltat példát Jugoszlávia esete.
Jugoszlávia helyzete a II. világháború alatt és után sajátos módon alakult. Jugoszláviát a hitleri megszállás alól a szovjet csapatok szabadították fel, akiket azonban már a Tito vezetésével jól szervezett és sikeres partizánseregek vártak. A megszálló nácik ellen sikeresen harcoló partizánseregek egész tevékenysége a Jugoszláv Kommunisták Pártja irányítása és égisze alatt folyt. Ez a körülmény, s a szovjetekkel való fegyvertársi kapcsolat, s nem utolsósorban a közeli szláv rokonság is Jugoszláviái a bolsevizmus természetes örökösévé tette. Mint ilyen megbízható rokon államból a szovjet csapatok a II. világháború befejezése után ki is vonultak. Ez a körülmény (hogy nem voltak már az országban szovjet csapatok) szerencsés előfeltétele volt annak, hogy a Tito—vezetésnek a sztálini gyámkodás és beavatkozási kísérletek elfajulásakor — 1948 nyarán — sikerült Jugoszláviát politikai úton kiszakítania az akkor még osztatlan Keleti Tömbből.

Bár Sztálin halála után a hruscsovi szovjet vezetés alatt 1955-ben konszolidálódott a kapcsolat Szovjetunió és Jugoszlávia között, Jugoszlávia kívül maradt a Keleti Tömbből, s magát az el nem kötelezett államok közé sorolja, s mint ilyen, már négy évtizede a saját különutas bolseviki útját járja (1948-1988). Vajon hová vezetett ez az út?
Ugyanoda, mint a többi tömbön belüli bolsevista országoknál! A pártapparátus fő tisztségviselői példátlan korrupciójához, gazdasági és erkölcsi csődhöz, az

elszabadult inflációhoz, a nemzetiségi ellentétek szinte már tragikus kiéleződéséhez. Ez utóbbiak feloldásához a jugoszláv bolseviki vezetés a már annyiszor alkalmazott sztálini „gyógymódot" vezette be:
- rendőri, majd katonai megszállást, harckocsikat és helikoptereket, kijárási tilalmat, a gyülekezések teljes betiltását, bebörtönzéseket, egyszóval a megfélemlítést és terrort.
Teszi mindezt az „igazi bolseviki erkölcs, az emberszeretet, a humánum, az emberi és nemzetiségi jogok tiszteletben tartása, a Helsinki Záróokmány betartásának nagyobb dicsőségére"!
Láthatjuk, hogy a bolsevizmusnak akár kollektív, akár „különutas" megjelenési formájáról van is szó, - azt a diagnózist, hogy: a bolsevizmus az emberiség rákfenéje, akár már két évtizeddel ezelőtt is (1965-1970) egyértelműen meg lehetett volna adni! Ez a felismerés magja és kiindulási pontja lehetett volna egy olyan szellemi láncreakciónak, amely végső soron (ha fokozatosan is) a bolsevizmus felszámolását eredményezi. De hagyjuk a feltételes módokat! (A történelem szótárából hiányoznak a „volna" és „lett volna" szavak). Nem így történt! A bolsevizmus nemcsak hogy él, de terjeszkedett is.
Azt a kérdést, hogy hogyan maradhatott fenn -már megválaszoltuk, s hogy miként terjeszkedett - erre a kérdésre az alábbi fejezet igyekszik választ adni.

A bolsevizmus terjeszkedése

A szovjet imperializmus, a bolsevizálás forgatókönyve

A bolsevizmus terjeszkedése magából a rendszer belső sajátosságaiból fakad, s ennek vizsgálatánál a bolsevizmus négy alapvető elvi álláspontjából kell kiindulnunk:
1. A bolsevista ideológia azt tanítja, hogy az a világtörténelem mindeddig legmagasabb rendű és legfejlettebb társadalmipolitikai és gazdasági rendszere, s épp ezért szükségszerűen bekövetkezik annak világméretű győzelme! Ez az állítás ugyan - amint a tapasztalatok is mutatják - teljesen abszurd -, de a bolsevista rendszer részéről mint konkrét alapállást kell kezelnünk. Ezt a hitet úgy kell értelmeznünk, mint a bolsevizmus determinizmusát. Ezt a determinizmust látszik alátámasztani a Kommunista Kiáltvány utolsó mondata, amely jelszóvá vált: „Világ proletárjai egyesüljetek!" (S ez a jelmondat ma már nyilvánvalóan így értelmezendő: „Világ proletárjai egyesüljetek a Kreml vezetése alatt!") Nos, ezt az eltökéltséget tökéletesen szimbolizálja a szovjet címer, amely a Földgömböt ábrázolja, rajta sarló-kalapáccsal, s fölötte a magából sugárkévét kibocsátó ötágú vörös csillag.
2. A bolsevizmus terjeszkedésének másik fontos indítéka a belső kényszer. A bolsevizmus terjeszkedés nélkül maga is úgy érzi, hogy megfullad. A Szovjetunió (a bolsevizmus szó helyett ez esetben használhatjuk, hiszen a Szovjetunió a bolsevizmus vezető hatalma) számára a határok között maradás - status quo*-val (•Status quo - éppen adott, meglévő hatalmi pozíció.) való megelégedés maga a pusztulás. Moszkva talán semmitől sem fél annyira, mint a csöndtől, a békétől. A szovjet diktatúra hatalmi piramisának prominens vezetői tisztában vannak azzal, hogy a nemzetközi gazdasági versenyben a Keleti Tömb behozhatatlanul lemaradt, s már szó sem lehet a kb. 2 évtizeddel ezelőtt hangoztatott „békés gazdasági versenyről", hiszen ennek hangoztatása már (a 80-as években) kifejezetten komikus lenne. A gazdasági és társadalmi lemaradását a Szovjetunió ma már nem titkolhatja el sem saját határain belül, sem a külföld előtt.

A hermetikusan lezárt Szovjetuniót, a sztálini nagy "vasketrecet" ma már nem lehet többé visszaállítani. Az a tény, hogy a II. világháború eredményeként a szovjet birodalom határai Európában messze nyugat felé tolódtak ki, a világbolsevizmust fenyegető veszélyeket is hordoz magában. Ugyanis elsősorban a középeurópai csatlós államokban — ha helyileg és időben változó intenzitással is, de —— jelen van bizonyos antibolsevista, szovjetellenes erjedés , hiszen az elmúlt évtizedek során nagyon sok embernek „kinyílt a szeme". Ez az „erjedés" már szovjetellenes forradalmakat is produkált. Ennek az erjedési folyamatnak a

béke, a csönd kedvez: amivel a Kreml nagyon is tisztában van. Ezért a szovjet vezetés kimondatlan jelszava: „békét, csöndet nem szabad!". Itt a Szovjetuniót egy olyan sakkozóhoz hasonlíthatnánk, aki mattra áll, de lépnie kell, feltétlenül lépnie kell - a sakkóra ketyeg!... S a Szovjetunió lépett is: terjeszkedett. Köztudomású, hogy minden eszkalációs lépés súlyos anyagi áldozatokkal jár. Ezzel a Szovjetunió úgy kifelé, mint befelé (saját népének) meg tudja „magyarázni" siralmas gazdasági helyzetét.

3. A terjeszkedés ideológiai támaszának tekinthetjük az ún. „kommunista erkölcsöt ", amely lényegében a gátlástalanság erkölcse. (Ezt részletesen elemeztük „A bolsevizmus elemzése" c. fejezetben.) Ez határozza meg a szovjet diplomácia alapállását, amely érvényesíti a lenini elvet, miszerint a tárgyaló partner becsapása és félrevezetése nemcsak hogy megengedett, de igen sok esetben szükségszerű is. A diplomáciának is megvannak a sajátos feladatai a szovjet terjeszkedési politikában.

4. Az erőszak a szovjet terjeszkedés végrehajtó eszköze. Erőszak nélkül a bolsevizmus nem létezhet és nem is terjeszkedhet. Amint arról már korábban szó volt, a bolsevizmus soha és sehol nem juthatott eddig hatalomra alkotmányos, demokratikus úton, mert sehol nem fogadják be, és sehol sem tudja megnyerni magának a tömeget -, ahol csak egy kicsit is ismerik. A Szovjetunió már régen lemondott arról, hogy bolsevista rendszerét az emberek önként fogadják el. A bolsevizmusnak egyetlen érve van: a fegyveres terror, a megfélemlítés. Ennek megfelelően a szovjet terjeszkedési politika befejező fázisa mindig a közvetett vagy közvetlen fegyveres intervenció.

összefoglalva az eddigieket: A bolsevizmus determinista ideológiája képezi a terjeszkedés elvi bázisát, miszerint a Szovjetunióra vár az a "küldetés", hogy „megszabadítsa az egész világot a kapitalizmustól és minden egyéb kizsákmányolástól". A szovjet terjeszkedés fontos tényezője az a belső feszültség, az a belső kényszer, amelyet a bolsevizmus belső ellentmondásai kényszerítenek rá a Szovjetunió operatív hatalmi rendszerére, ahol a „kommunista erkölcs" a terjeszkedés elvi bázisaként és önigazolásul szolgál. A fegyveres erőszak, amely lehet közvetlen vagy közvetett, a terjeszkedés végrehajtó eszköze. Ezek azok a belső indítékok és eszközök, amelyek a szovjet terjeszkedési politikát, tehát a szovjet imperializmust meghatározzák.

A terjeszkedés módja:

A szovjet imperializmus végső célja az egész világ bolsevizálása, amely a bolsevista „hit" szerint csupán idő kérdése. A szovjet vezetés felismeri a reális helyzetet: korunkat a Nyugat-Kelet erőegyensúly jellemzi, s ebben a szituációban a szovjet vezetés még csak nem is gondolhat a világ fegyveres lerohanására, s ezt nem erkölcsi gátlásoktól akadályoztatva nem teszi. Ugyanis egy új világháború kirobbantása már egy világégést jelentene, s ez saját létét is kockára tenné. Ezért a Szovjetunió nem akar „nagy háborút", sőt - hajlandó a legkülönbözőbb egyezmények megkötésére, amelyek a világégés veszélyét és esélyét csökkentik.

A szovjet imperializmus terjeszkedési módja korunkban: a „kis háborúk". Kis háborúkat, forradalmakat szítani, nem utolsósorban a kommunista-bolsevista* ideológia exportjával, s ezek a feszültségek alkalmakat kínálnak a Szovjetunió számára előbb a diplomáciai, majd a fegyveres beavatkozásra, s az adott térség bolsevizálására.

*Ebben a témakörben a „bolsevizmus" szó helyett a „Szovjetunió" szót fogom használni, mert minden bolsevista terjeszkedési akció a Szovjetunióhoz fűződik, ugyanis mindezeket vagy a Szovjetunió közvetlenül hajtotta végre, illetve a közvetett akciók szervezője és támogatója, vagy értelmi szerzője a Szovjetunió.

Most tekintsük át földrajzi sorrendiséget követve a szovjet imperializmus terjeszkedésének vagy terjeszkedési kísérleteinek azon főbb állomásait és tényeit, amelyeket véghezvitt 72 éves történelme során:

Kelet- és Közép-Európa

A II. világháború történelmi tényei és következményei döntő térhódítási

lehetőséget kínáltak fel a szovjet imperializmus számára. A II. világháború a hitleri nemzeti szocialista Németország teljes szétzúzását eredményezte. A hadműveletek során az angol, amerikai és francia haderők nyugat és dél felől, míg a szovjet haderők keletről nyugat felé haladva üldözték ki Európa államaiból a németeket. A Szovjetunió a saját, és az alább felsorolt országok területéről űzte ki a német csapatokat, s szállta meg azokat saját haderőivel: Románia, Magyarország, Lengyelország Csehszlovákia, Bulgária, Jugoszlávia, Ausztria és Németország keleti része. (Ez volt a felsorolt országok "felszabadítása"!) Jugoszláviát a szovjetek a helyi partizáncsapatokkal karöltve "szabadították" fel.
A szovjet megszállás befejeztével 2-3 év átmeneti időszak eltelte után (l. „a bolsevizmus forgatókönyve" c. alfejezetet) elkezdődött a fentebb felsorolt országok bolsevizálása. Ezek közül csak Ausztria képezett kivételt, amelynek négyhatalmi (Anglia, USA, Franciaország, Szovjetunió) megszállásáról és Bécs igazgatásáról 1945 júliusában kötöttek egyezményt a nagyhatalmak Londonban. Ez maradt érvényben 1955 májusig, amikor megkötötték az osztrák békeszerződést, s ennek értelmében az összes megszálló csapat elhagyta Ausztriát.
A többi közép- és kelet-európai országban azonban az állandó szovjet ellenőrzés és nyomás alatt végrehajtották a bolsevizálást, amely végső soron azzal a következménnyel járt, hogy ezek az államok nemzeti függetlenségüket is elvesztve a szovjet imperializmus áldozataivá váltak, s lényegében mint a Szovjetunió kültartományai kényszerűen beépültek a világbolsevizmus rendszerébe és a Szovjetunió hatalmi komplexumának nyugati bástyái lettek, s ez a függőségi állapotuk csak napjainkban (1989) kezdett fellazulni.
Ebbe a terjeszkedési szférába tartozik még (úgy időben, mint földrajzilag) a Szovjetuniónak az a lépése, hogy az 1945 júniusában megkötött szovjet-csehszlovák szerződés alapján annektálta, vagyis területéhez csatolta Kárpát-Ukrajnát.
De térjünk még vissza Kelet- és Közép-Európa bolsevizált államai vonatkozásában a mindmáig fennálló szovjet megszállás diplomáciai (nemzetközi jogi) hátterére. Az 1945 júliusában megkötött potsdami egyezmény előirányozta a majdani német békeszerződés megkötését, a két német állam újraegyesítését, s a II. világháború következményeinek felszámolását, valamint Európa egész területén a megszállott országokból a megszálló haderők maradéktalan kivonását.
1955 elején el is kezdődtek a német békeszerződés előkészítésére és Európa rendezésére vonatkozó négyhatalmi majd már csak kéthatalmi (Dulles-Molotov) külügyminiszteri tárgyalások. De ezek csupán az osztrák államszerződést eredményezték. A két német államnak nemzetközi ellenőrzés mellett megtartott szabad választások alapján történő újraegyesítéséről, s Európa rendezéséről, azaz a megszállt területekről történő kivonulásról a Szovjetunió hallani sem akart. Mivel a német békeszerződést és a megszállások megszüntetését elrendelő egyezményt nem kötötték meg, mert az meghiúsult a Szovjetunió ellenállásán - maradt a potsdami egyezményben rögzített status quo, Európa nyugati-keleti megszállási zónáinak fenntartása és a két Németország léte (a háború befejezése után 44 évvel is!). Közép- és Kelet-Európa országainak szovjet megszállása meghatározatlan időre állandósult, a szovjet birodalom határa az NDK, Csehszlovákia, Magyarország nyugati határáig tolódott ki.
A Szovjetuniónak - potenciálisan és kihatásaiban - ez volt a legnagyobb horderejű terjeszkedése a bolsevizmus 72 éves történetében. Ez utóbbi mondat igényel némi kommentárt: Ha a világtérképre nézünk, láthatjuk, hogy a szovjet birodalomnak az európai eszkalációja (kiterjedése, kibővülése) a Szovjetunió óriási (és igen sok lakatlan) területéhez viszonyítva - területileg nem nagy. Ennek a terjeszkedésnek a horderejét nem is a terület, hanem a bolsevizált területek gazdasági és szellemi potenciálja adja meg. Arról van szó, hogy a Szovjetuniónak itt nála sokkal fejlettebb, gazdagabb államokra sikerült hatalmát kiterjeszteni, s ez számottevően „feljavította" úgy gazdasági, mint kulturális vonatkozásban a bolsevizmus birodalmát, mert létrehozta a szovjet birodalom nyugati határterületének „minőségi szféráját", amelyek a bolsevizálás után is a magasabb szintű, „fejlettebb" bolsevizmust képviselték és képviselik ma is, mint a Szovjetunió vezető tagállama, a bolseviki Oroszország (Orosz Szocialista Szovjet Köztársaság). Ez a minőségi szféra (a csatlós államokká tett kelet- és közép-európai államok) a megszállás pillanatától a szó szoros értelmében a Szovjetunió éléskamráivá és kincstáraivá váltak. (Már a megszállást követő hónapokban a szovjet katonák lóháton hajtották hatalmas csordákban és ménesekben

az összerabolt szarvasmarhákat, lovakat, juhokat kelet felé, szállították el keletre az összerekvirált mezőgazdasági terményeket. Ugyanezt tették a fellelhető iparcikkekkel, s a gyárak gépi berendezéseit is leszerelték, olyanokat is, amelyeknek még rendeltetését sem tudták.
A szabadrablást követő már konszolidációs időszaknak megfelelő években „jóvátétel" keretében kellett szállítani a Szovjetunióba a mezőgazdasági termékek, az iparcikkek, vasúti berendezések és igen sokféle gépi berendezések tömegét A "jóvátétel" megszűnése után a csatlós államok kizsákmányolásának fentebb vázolt modellje és folytonossága fennmaradt jelenünkig, csak adminisztratív KGST és „külkereskedelmi" keretek között. A világpiaci árfolyamok alatt lévő „vételárakat" a Szovjetunió szabja meg. Ezért van óriási potenciális jelentősége a Szovjetunió számára a kelet- és közép-európai államok bolsevizálásának.
Mindezért a csatlós államok a következőket kapták cserébe: nemzeti függetlenségük elvesztését és a bolsevizmust: egy a már meglévőnél primitívebb és alacsonyabb rendű politikai-társadalmi-gazdasági rendszert, ami számukra visszaesést, alacsonyabb színvonalat jelentett.
A Szovjetunió és a bolsevizált minőségi „szféra" kölcsönhatását egy hasonlattal illusztrálnám: Ha pl. egy edény hideg vízbe (ezt a Szovjetunió példázza) egy forró tárgyat (ez a csatlós államok minőségi szférájának felel meg) dobunk, a víz melegszik, ugyanakkor a tárgy lehűl. A szovjet tömb szellemi és gazdasági potenciálja nőtt, a megszállt csatlós államoké csökkent.

Balti államok (Észtország, Lettország, Litvánia)

A sztálini Szovjetunió miután 1939 augusztusában megkötötte a hitleri Németországgal a megnemtámadási szerződést, Nyugat felől biztonságban érezte magát. S ugyanakkor ez a szerződés jogalapot (a diktatúrák szellemében értelmezett jogalapot) is adott a Nyugat felé való terjeszkedésre. Ugyanis ez a szerződés tartalmazott egy titkos záradékot, amelyet a Molotov-Ribbentrop-féle paktumnak is neveznek. E záradék szerint a Szovjetunió annektálja (területéhez csatolja) mindhárom balti államot. Az annektálás 1940 nyarán meg is történt, s azóta is a három balti állam, mint a Szovjetunió „szocialista köztársasága", a Szovjetunió részét képezik.*

*Szerkesztő:Ez így félrevezető. A záradék azt tartalmazta, hogy Németország nem érdekelt a balti államok, Finnország és Besszarábia megszállásában. Ezt a szovjetek önhatalmúlag értelmezték úgy, hogy szabad kezet kaptak a fenti országok megszállására.

(Megjegyezni kívánjuk, hogy ez a titkos záradék a dúvadak - a náci Németország és a sztálini Szovjetunió egyezsége volt. 1941 júniusában a hitleri Németország hadüzenet nélkül megtámadta a Szovjetuniót, s ezáltal az akkori Németország maga rúgta fel az 1939 augusztusában megkötött meg nem
támadási szerződést.)**

**Szerkesztő: Ez így félrevezető. 1941. április 28-án a Wehrmacht főparancsnoksága jelentette be egy esetleges szovjet támadás lehetőségét, amelyre alapot a Vörös Hadsereg összevonása adott a német-szovjet határ mentén. 1941. június 22-én a moszkvai német nagykövet átadott egy memorandumot (a hadüzenet – Kriegserklärung – szót Hitler utasítására kerülték) a szovjet kormánynak, amelyben szintén agresszív szándékokkal vádolták a Szovjetuniót, és egy megelőző csapást jelentettek be.

Summázva: a hitleri Németország és a Szovjetunió által 1939-ben kötött megnemtámadási szerződés a fenti okok alapján érvényét vesztette a balti államokra vonatkozó Molotov-Ribbentrop-féle titkos záradékkal együtt!
Ennek ellenére a balti államok bekebelezett állapota, a függetlenségüket megszüntető status quo fennmaradt napjainkig. Nos - ezt az állapotot, mint a II. világháború alatt létrejött fejleményt, úgy a Szovjetunió mint a nyugati hatalmak hallgatólagosan örök érvényű status quóként kezelték.
A világpolitika és közvélemény figyelme 1987-től kezdődően fordult a balti

államok sorsa irányába, amelyet ezen államok függetlenségi - a Szovjetuniótól való elszakadási - törekvései váltottak ki. 1989 augusztusában a Szovjetunió és a náci Németország által kötött megnemtámadási szerződés 50. évfordulóján elemi erejű szovjetellenes tiltakozások bontakoztak ki a balti államokban, amelyek reflektorfénybe állították a világ közvéleménye előtt a hajdani bűnös Molotov-Ribbentrop-féle paktumot. S hogyan reagált erre Gorbacsov 1989. szeptember 18-án a moszkvai plénum előtt?
Gorbacsov kitért a balti államokkal kapcsolatosan a Molotov-Ribbentrop-paktumra, de annak konkrét megnevezése nélkül, és szólt arról, hogy az akkori szovjet vezetés 1939-ben durván megsértette a külpolitikai alapelveket; ugyanakkor a balti államok „önkéntes" csatlakozásáról beszélt: „Sok mindent kell e téren elemezni, értékelni, de nincs okunk kétségbe vonni az akkor elfogadott döntést, a balti köztársaságoknak a Szovjetunióba való belépéséről, a balti köztársaság népeinek választását." (Magyar Nemzet, 1989. szept. 19. számában jelent meg.)
Önkéntelenül is felmerül bennünk a kérdés: napjainkban, - Kr. u. a II. évezred végén is - a politika a hazugság birodalma?
Nos, a mai (1989) szovjet vezetés valóban ebben a szellemben kezeli a Baltikum státusát, s hallani sem akar Észtország, Lettország, Litvánia függetlenné válásáról. A balti államok ügye szerves része annak a bolseviki nemzetiségi politikának, amelyeknél napjainkban is élő gyakorlat a nemzetiségek bekebelezése és jogainak eltiprása.
Reméljük azonban - s ez nagymértékben függ a nemzetközi antibolsevista politikai harc eredményességétől hogy ezek az államok az elkövetkezendő években mégis elnyerik függetlenségüket.

Afganisztán

Korunk történelmi ténye, a brutális szovjet imperializmus iskolapéldája Afganisztán szovjet megszállása, amely 1979 decemberében következett be.
Afganisztán szovjet megszállása a bolsevizmus terjeszkedésének olyan - a szó szoros értelmében vett - fegyverténye, amely nem igényel sok kommentárt.
Bár Afganisztán megszállva tartása során meglepetés érte a szovjet vezetést. Ugyanis ebben az országban a szovjet jelenlét akkora szovjetellenes partizánmozgalmat váltott ki, amelyre Moszkva nem számított. Ennek köszönhető, hogy Afganisztán népe nem maradt a megszállást tétlenül tűrő tömeg, s hogy egyáltalán létrejöhetett a polarizáció:

- szovjethű afgán bábkormány a maga hadseregével, mögötte a megszálló szovjet hadsereg,
- fegyveres afgán partizántömegek pakisztáni és USA támogatással, s ez a támogatás gazdasági, fegyverszállítási - s nem utolsósorban erkölcsi támogatásban nyilvánul meg.

A Szovjetunió 1989. február 12-ig kivonta csapatait Afganisztánból. Ennek ellenére a „per" még napjainkban (1989) is tart. (Erre a témára még visszatérünk „A bolsevizmus kompromisszumkészsége... c. fejezetben.)

Mongólia

Az éppenhogy megalakult Szovjetunió (melynek alkotmányát 1918 októberében deklarálták) már terjeszkedéssel kezdi: a Szovjetunió Vörös Hadserege 1921-ben megszállja Mongóliát. Bár a Szovjetunió később formailag elismerte Mongólia önálló államiságát, Mongólia napjainkig is a Szovjetunió hegemóniája és megszállása alatt álló bolsevizált állam maradt. Ez egyébként törvényszerűen következett be már csak Mongólia földrajzi helyzete és népének rendkívüli elmaradottsága miatt is. Mongóliának - Ázsia közepén - a bolsevista Szovjetunió és forrongó Kína között nem is lehetett más választása, mint hogy vagy a Szovjetuniónak vagy Kínának hódoljon be, amelyek már 1921-ben bolsevista államoknak számítottak. Mongóliában napjainkban (1989) is ott vannak a szovjet csapatok.

Kína

Mint ázsiai nagyhatalom sajátos helyet foglal el a bolsevista berendezkedésű államok sorában. Kína bolsevizálása a szovjet példa „érintésére" indult meg, s az 1919-től 1949-ig tartó polgárháború után (1949-ben) kiáltották ki jelenlegi államformáját, a Kínai Népköztársaságot. A 30 éves polgárháború alatt nemcsak a feudális és forradalmi erők, hanem a különböző forradalmi árnyalatok vívták egymással élethalálharcukat.
A mai Kínát azonban egy alapvető különbség választja el a többi bolsevizált államtól és a Szovjetuniótól: Kína megőrizhette függetlenségét.
Ennek bizonyítéka az 1965-1980-as időszak, amelyben Kína nemcsak hogy független, különutas bolseviki életét élte, de nyíltan szembe is fordult a szovjet politikával. Ezt Kína meg is tehette nagyhatalmi státusából adódóan. (Hatalmas területe, 1 milliárd főnyi lakossága (1989-ben), s nem utolsósorban az a tény, hogy Kína a 60-as évektől atomhatalom, nagyhatalmi pozícióját a gyakorlati politikában is realizálhatta.)
Kína bolsevista állam, s így az magán hordozza a szovjet bolsevizmus jegyeit, így a gyöngébbel szembeni gátlástalan erőszak, vagyis az imperializmus vonásait. Ennek bizonyítéka Tibet annektálása. Kína 1951 májusában fegyveresen megszállja Tibetet, területéhez csatolja. Miért, hogyan? Az erő, a dzsungeltörvény jogán. Tibetben azóta is több népi szervezkedést kezdeményeztek az ország függetlenségének visszaállítására, de ezeket Kína rendre vérbe fojtotta. (A legutóbbi ilyen megmozdulás 1988-ban volt.)
Érdemes megjegyeznünk, hogy bár az 1951-1988 időszakban Kínában többféle - de alapvetően mindig bolsevista - árnyalatú vezetés váltogatta egymást, egyik sem tanúsított „megbánást" Kína ezen imperialista lépéséért, s egyik rezsim sem állította vissza Tibet függetlenségét.
Kína imperialista magatartásának további bizonyítéka az is, hogy Észak-Koreát szilárdan saját hatalmi befolyása alatt tartja. A fentiekkel szemben ellentmondásosnak tűnik Kínának az a lépése, hogy 1978 nyarán Vietnam ellen fegyveres büntetőakciót hajtott végre annak megtorlására, hogy Vietnam megszállta Kambodzsát. Ennek ellenére Vietnam továbbra is megszállva tartja Kambodzsát.
A vietnami csapatok Kambodzsából történő kivonása feltételezhetően az 1989-90-es években történik meg. Kínának szintén imperialistaellenes lépéseként értékelhető az, hogy határozottan elítélte a Szovjetuniót Afganisztán 1979 decemberében történt megszállásáért. Kína ezen ellentmondásos külpolitikája dacára bolseviki állam.

Kína államrendszere, belpolitikája a bolsevizmus leggátlástalanabb ázsiai despotikus formáját testesíti meg. Ezt bizonyítják az 1989 június elején történt pekingi események is. amikor a pártvezetés a hadsereggel a demokráciát követelő békésen tüntető diákok és polgárok ezreit gyilkoltatta le. Jelszó-politika, demagógia, könyörtelen terror, megfélemlítés, szegénység. Ez a mai bolseviki Kína.

Korea

A bolsevizmus terjeszkedésének fontos kelet-ázsiai állomása. Korea bolsevizálása a Szovjetunió és Kína fegyveres jelenlétével (kínai önkéntesek) már a II. világháború előtt elkezdődött, s folytatódott a II. világháború alatt partizánharcok formájában. A II. világháború végére lényegében már kirajzolódott a polarizált Korea képe: a bolsevizált Észak-Korea és a nem bolsevizált Dél-Korea. Ezt a status quót foglalta egyezménybe a potsdami konferencia (1945. júl.), melynek értelmében Koreát két megszállási, helyesebben: felügyeleti övezetre osztják: a 38. szélességi fok feletti észak-koreai és az attól délre elterülő dél-koreai övezetekre, s ideiglenes jelleggel Észak-Koreában a kínai. Dél-Koreában az amerikai hadsereg gyakorolja a felügyeletet. Ezzel a potsdami egyezmény lényegében meghatározatlan időre pontot tett Korea kettéválási (polarizálódási) folyamatára. 1948-ban hivatalosan is megalakul az Észak-Koreai Népi Demokratikus Köztársaság, szintúgy a Dél-Koreái Köztársaság, s mindkét Koreából távoznak a felügyeletet gyakorló külföldi csapatok. (Ennek részletezett

tényei mai napig sem bizonyíthatók biztonsággal.) Az viszont már tény, hogy 1948 után kínai és szovjet közreműködéssel „önkéntes" partizánalakulatok szivárogtak át a 38. szélességi fokon lévő demarkációs vonalon és tengeri úton Dél-Koreába. Emiatt 1950-ben kitört a koreai háború. Az ENSZ Biztonsági Tanácsa agresszornak bélyegezte Észak-Koreát a potsdami egyezmény megszegése miatt, s ENSZ-csapatokat küldött az északról beszivárgó partizánalakulatok kiűzésére. Az haderők sorozatos kudarca után az USA-haderő Mac Artur tábornok vezetésével verte ki a partizánokat Dél-Koreából, így szerezve érvényt a potsdami egyezménynek.

A koreai háború 1953 júliusban ért véget a Panmindzsonban megkötött fegyverszüneti egyezménnyel, véglegesítve a 38. szélességi foknál húzódó demarkációs vonalat mint 3 km széles demilitarizált övezetet. Korea polarizált állapota, vagyis a bolsevizált Észak-Korea és a nem bolsevizált Dél-Korea napjainkig is fennmaradt. Észak-Korea bolsevizálása a bolsevizmus terjeszkedésének egy újabb fegyvertényévé vált. Az 1986-87. években szóba került a két Korea békés úton történő újraegyesítésének kérdése, de az ezt célzó tárgyalások eredménytelenül végződtek.

Vietnam

A vietnami háború alapvonásaiban nagyon hasonlított a koreai háborúhoz. Ugyanaz a szovjet recept, ugyanaz az alapállás, módszerek és célkitűzés: a nemzetközi egyezményt megszegve fegyveres partizánalakulatok szivárognak át egy demarkációs határvonalon és lépésről lépésre haladva szállják meg és bolsevizálják az elfoglalt területeket. Ezzel már lényegében össze is foglaltuk a vietnami (indokínai) háború történetét.
Ugyanakkor a vietnami háborúnak, amely a bolsevizmusnak a II. világháború után a legnagyobb volumenű terjeszkedése volt, van néhány speciális vonása is:

- Századunk második felének leghosszabb háborúja volt (19 év), amelyet 1956-tól 1975-ig számítanak, bár a háború kezdete még jóval korábbi időpontra tehető. Hadüzenet nélküli háború volt.
- „Kis világháború" volt, amelyben vagy közvetlenül, vagy közvetve igen sok állam vett részt, s rendkívül nagy katonai és gazdasági erők bevetésével folyt.
- Teljes bolsevizálási győzelemmel végződött, a háború vége a bolsevizmus terjeszkedésének fő állomása.

A vietnami háborút a „szennyes vietnami háború"-nak is nevezik, amely nemcsak szennyes, hanem véres háború is volt. A Keleti Blokk országaiban azonban az állandó szovjet propaganda és a látszat hatására nagyon sokan teljesen elhibázott, a valósággal szemben ellenkező előjelű véleményt formálnak magukban a vietnami háborúról, s nagyon sok ember tudatában ma is úgy könyvelte el ezt a háborút, mint „az amerikai imperializmus szennyes vietnami háborúját". Pedig a tények szöges ellentétben állnak azzal a hamis közvéleménnyel, amelyet a hazug bolseviki propaganda két évtizedes állandó sulykolásával alakítottak ki.

Hogy ezt belássuk, egy rövid történeti visszatekintés szükséges: Vietnam még a II. világháború alatt francia gyarmat. Vietnami partizánalakulatok kínai és szovjet támogatással (önkéntesek, fegyverszállítások) északról dél felé haladva fokozatosan szorítják ki Vietnam északi részéből a francia gyarmatosítókat, akik 1954 májusában Dien Bien Phunál döntő vereséget szenvednek a vietnami néphadseregtől. 1954 júliusában megkötik Genfben az indokínai béke helyreállítását célzó genfi egyezményt, amelyet a térség államai és az érintett nagyhatalmak írnak alá: Kambodzsa, Vietnam, USA, Franciaország, Laosz, Vietnami Demokratikus Köztársaság, Nagy-Britannia, Kína, Szovjetunió.

Az 54-es genfi egyezmény lényegében már de facto elismeri és rögzíti a kettészakadt, polarizált Vietnam akkori állapotát, s két Vietnamot ismer el: az északi bolsevizált Vietnami Demokratikus Köztársaságot, s a Vietnam déli részét magában foglaló Vietnam államot, amely ekkor még francia fennhatóság alatt áll. A fegyverszüneti egyezmény a 17. szélességi fokot jelöli ki a két állam határvonalául, s 1956 júliusára előirányozza Vietnam általános választások alapján történő egyesítését, miután a franciák végleg kivonulnak Vietnamból. A tűzszünet 1954. július 27-én lép életbe.
Nos - a vietnami háború lényegében csak ezután kezdődött el. Elkezdődött a

partizánháború, melynek során a bolsevizált Észak-Vietnamból partizánalakulatok szivárogtak át a 17. szélességi foktól délre eső vietnami területekre kínai és szovjet támogatással. Tehát az 1954-es genfi egyezményt a bolsevista államok egyoldalúan megszegték.
Először ENSZ-haderők érkeztek Dél-Vietnamba, hogy érvényt szerezzenek a genfi egyezménynek Vereséggel zárult az ENSZ-akció. A franciák feladták pozícióikat. USA-haderők érkeztek a térségbe, hogy Korea esetéhez hasonlóan érvényt szerezzenek annak a genfi egyezménynek, melyet az összes érdekelt állam elfogadott. De az USA vállalkozása is meghiúsult: a 19 évig tartó háború alatt (ahol Dél-Vietnam oldalán más délkelet-ázsiai államok is részt vettek) Észak-Vietnam az egész Keleti Tömb és Kína óriási fegyverszállítási és gazdasági támogatásával fokozatosan megszállta az egész Vietnamot 1975-ig. Ezzel befejeződött az egész Vietnam bolsevizálása, s az 1954-es genfi egyezmény semmissé, papírronggyá vált.

A szovjet és nemzetközi bolsevik propagandaáradattal ellentétben tehát Vietnamban az USA fegyveres jelenléte és védekező háborúja nem imperialista háború volt, mert nem az volt a célja, hogy Vietnamot USA gyarmattá tegye. Az USA részéről ez törvényes háború volt, hiszen a nemzetközi genfi egyezménynek (1954) akart érvényt szerezni és megfelelt az ENSZ határozatainak is. Itt az USA a „világ csendőre" szerepét vállalta, s így ez részéről egy önkéntes háború volt. Ezt az USA nyilvánvalóan azért vállalta, mert - nagyon is indokoltan - félt Délkelet-Ázsia bolsevizálásától, s fenyegetve érezte délkelet-ázsiai pozícióit és csendes-óceáni külbirtokait. Tehát ez késztette az USA-t arra. hogy a „világ csendőre" szerepét vállalja, de ugyanakkor ennek a védelmi háborúnak megvolt a valós jogalapja, az 1954-es genfi egyezmény. S az USA és délkelet-ázsiai szövetségesei is a nemzetközi bolsevizmus törvénytelen terjeszkedése ellen folytattak védelmi háborút - teljesen sikertelenül, s még azt a status quo állapotot sem tudták megőrizni, ami Koreában sikerült. A védelmi háború (amely lényegében a status quo fenntartásáért folyt) teljes kudarccal végződött, s a vietnami háború 1975-ben az egész Vietnam bolsevizálásával fejeződött be, amely a nemzetközi bolsevizmus újabb hatalmas ázsiai térhódítását jelentette.

Indonézia

Az 1960-as években itt kommunista előretörés következett be, s a kommunisták az 1963-64-es években átvették a hatalmat. Katonai puccsok és ellenpuccsok váltogatták egymást. (Indonéziában ezen évekről - a szigetvilágban végbemenő politikai változásokról - sokszor egymásnak ellentmondó hírek és elemzések láttak napvilágot Európában. Ennek oka egyrészt a személyes megfigyelések hiánya az Európától kb. 25 000 km-es távolság, másrészt az ország rendkívüli tagoltsága.) Indonézia igen nagy számú szigetből áll, s ebből adódóan is a politikai változások is igen heterogén jellegűek voltak, s korántsem mutattak egységes képet. Annyi azonban bizonyos, hogy a Szovjetunió szolidaritását és támogatását élvező kommunista-bolsevista hatalmi próbálkozás összeomlott, s ezáltal itt a bolsevizmus terjeszkedése megtorpant.

Laosz, Kambodzsa

A II. világháború japán megszállása, s ezt követően a francia gyarmatosítók kivonulása után a 60-as években Laoszban is kialakult (a szomszédos Vietnam révén) a bolsevista-nem bolsevista polarizáció. Laoszban ennek a polarizációnak a vietnami fegyveres beavatkozás vetett véget. Vietnam fegyveres partizánjai még a vietnami háború befejezése előtt megszállták Laoszt, s fegyveres erőszakkal végrehajtották annak bolsevizálását. Ugyanerre a sorsra jutott 1978-ban a Vietnammal és Laosszal szomszédos Kambodzsa is. Az egész Vietnamot bolsevizáló háború befejezése (1975) után Vietnam teljes erővel tudott Kambodzsa ellen fordulni, s mint a Szovjetunió délkelet-ázsiai rohamosztaga 1978-ban katonai intervenció formájában megszállta Kambodzsát és fegyveres erőszakkal szovjethű bábkormányt juttatott hatalomra. Vietnam Kambodzsát napjainkban is megszállva tartja.
Csak napjainkban - a világbolsevizmus defenzívájának korszakában - jogosak azok a remények, hogy a vietnami csapatok kivonulnak Kambodzsából, és az visszanyeri

függetlenségét. Tehát itt, Délkelet-Ázsiában a II. világháború után oly nagyarányú bolsevizálási folyamat játszódott le, amely potenciális jelentőségét tekintve Földünkön az európai bolsevista terjeszkedés után következik.

Kuba

A kubai fegyveres forradalom 1959 januárjában legyőzte a Battista-diktatúrát, amelyet a Fidel Castro vezette diktatúra váltott fel. A Szovjetunió sietős igyekezettel kapcsolja be szövetségi rendszerébe a szigetországot! A Fidel Castro-féle egyszemélyi diktatúra szinte tálcán kínálja a bolsevizálás összes lehetőségeit, amelyet szovjet segítséggel végre is hajtanak. A Szovjetunió minden diplomáciai és gazdasági támogatást megad (jelenleg is) Kubának annak érdekében, hogy a szigetország a bolsevizmus előretolt támadóállása legyen az amerikai térségben. A Szovjetunió Kubát felfegyverzi rakétafegyverekkel. Az USA elnöke akkor J. F. Kennedy, akinek erélyes fellépésére a rakétafegyvereket visszaszállítják a Szovjetunióba, s az USA elnökének javaslatára Kuba ellen elrendelik a Karib-tengeri blokádot 1961-ben, melynek feloldására csak 1975-ben kerül sor. Ezután a Szovjetunió Kubát újra felfegyverzi, rakétafegyverekkel is. Tehát végső soron a Szovjetunió hatalmát és irányító szerepét kiterjesztette Kubára, amely napjainkig is a nemzetközi bolsevizmus rohamkülönítménye, amint azt majd Nicaragua és Angola vonatkozásában látni fogjuk. (A Szovjetunió jelenleg - 1989 - is szállít támadófegyvereket Kubának.)

Chile

Jóllehet Chile kb. ugyanolyan távol van Európától, mint Indonézia, a chilei bolsevizálási folyamatról sokkal egyértelműbb és megbízhatóbb információk állnak rendelkezésre, mint Indonézia forradalmi eseményeiről.
Salvador Allende mint a baloldali „Népi Egység" jelöltje választások útján került hatalomra 1970-ben, tehát külső gazdasági és katonai beavatkozás nélkül kezdte el bolsevizálási kísérletét. A „kísérlet" döbbenetes áruhiányba, ellátási zavarokba, s egyáltalán a gazdaság kaotikus zűrzavarába torkollott, amelyhez a nagyszabású sztrájkok is hozzájárultak. A chilei bolsevizálási kísérlet nagyon gyorsan a teljes csődhöz vezetett. Ezek a körülmények váltották ki 1973-ban azt a katonai lázadást, amely a bolsevista Allende diktátor bukását megpecsételte: Allende bolsevista diktatúráját egy nem bolsevista, de szintén diktatúra váltotta fel, Pinochet katonai diktatúrája.

Falkland-válság (1983)

Szintén a közelmúlt történelméhez tartozik a Szovjetuniónak az a beavatkozási kísérlete, amelyet a Szovjetunió tanúsított a Falkland-szigetek birtoklása kapcsán kirobbant Nagy-Britannia és Argentína közötti villámháború során. A Szovjetunió beavatkozási kísérlete gyakorlati jelentőségre nem tett szert, hiszen csírájában elhamvadt. De mint jelenség, mint mementó figyelmei érdemel. Ez a háború 1983 tavaszán robbant ki, s még az év nyarán Nagy-Britannia fölényes győzelmével véget is ért. Ennek eredményeként Nagy-Britannia kiűzte vagy foglyul ejtette a Falkland-szigeteket megszálló argentin hadsereget. Itt a Szovjetunió számára az alapszituáció:
- az egyik oldalon Nagy-Britannia, a „kimondott Nyugat", NATO tagállama;
- a másik oldalon Argentína - a harmadik világhoz tartozó el nem kötelezett állam.

A Szovjetunió úgy vélte, hogy segítségnyújtás ürügyén befolyását kiterjeszthet, Argentínára, s így megvetheti lábát a délamerikai kontinensen. Ezért már a háború első hetében diplomáciai úton fegyverszállítást ajánlott fel az akkori argentin kormánynak, amely azonban azt visszautasította.
Megemlítjük itt, hogy az Európától - a feszültségek gyújtópontjától - távol eső „el nem kötelezett országok" jó, „könnyen felpuhítható" felületet nyújtanak a bolsevizmus behatolásához két okból is:
1. Ezek között igen sok a gazdaságilag elmaradt szegény ország, s a szegénység már eleve jó táptalaja a bolsevizmusnak, amelytől a „csodát"

remélhetik.
2. Ezen országok népei nem ismerik a bolsevizmus igazi arcát, mert vagy csak „messzi hallomásból", vagy csak bolsevista agitátoroktól származhatnak információik a „szocializmus világmegváltó" és „világboldogító" eszméiről egyszóval ezeket a népeket könnyebb félrevezetni.

Nicaragua

A bolsevizmus terjeszkedésének történetében mérföldkőnek számítanak a nicaraguai események. Elérkezett az idő, amikor a bolsevizmus az amerikai kontinens testébe is belemart.
Itt belső forradalom tört ki 1977 végén. Létrehozták a bolsevista diktatúrát. Ez azonban az igen nagy és egyre erősödő ellenzék miatt nem volt képes arra, hogy külső beavatkozás nélkül fennmaradjon. A nicaraguai modell: az egyik oldalon a Szovjetuniónak elkötelezett bolsevista diktatórikus kormány - s velük szemben a fegyveres felkelők („kontrák") tábora, s köztük napjainkig is folynak a fegyveres harcok. A bolsevista kormányt 1980-tól (Kuba közvetítésével) a Szovjetunió fegyverszállítmányokkal támogatta. 1982-ben bekövetkezett a szovjet imperializmus által szervezett közvetett fegyveres intervenció is. kubai csapatok szálltak partra Nicaraguában. A Kreml kiemelt jelentőséget tulajdonított annak, hogy a bolsevizmus megvesse lábét az amerikai kontinensen, s Kuba el is játszotta a Kreml által ráosztott szerepet: a szovjet imperializmus rohamcsapatának lenni a közép-amerikai térségben.
Itt is, mint Földünk annyi más pontján, létrejött a már említett polarizáció. A szovjet és kubai támogatások ellensúlyozására az USA az antibolsevista felkelőknek nyújt anyagi támogatást és szállít nekik fegyvereket.
Egyébként a nicaraguai események a bolsevista imperializmus iskolapéldája. A diktatúra mihelyt „lélegzethez jutott", vagy erőfölényt érzett, már el is kezdte a szomszédos közép-amerikai államok ellen a partizánakciókat - egyelőre határincidensek formájában. Azok az államok, amelyekre szintén bolsevizálás vár: Salvador, Honduras, Guatemala.
A harcok még a közelmúltban is (1988) folytak. Mindenesetre a Kreml a bolsevizmus terjeszkedési sikerének könyvelheti el már magát a puszta tényt is, hogy a bolsevizmusnak sikerült megvetnie lábát az amerikai kontinensen egy legalizált bábkormány formájában.

Angola

Ez a délnyugat-afrikai ország (volt portugál gyarmat) 1975-ben nyerte el függetlenségét, és a portugálok elhagyták Angolát. Az újdonsült függetlenség természetes velejárója, hogy különböző pártok és csoportosulások alakulnak a hatalom megszerzéséért, s itt is létrejön az ún. „bal"- és „jobb"-oldal. A baloldal támogatására 1975 novemberében megjelennek Kuba fegyveres „önkéntes" csapatai, a nemzetközi bolsevizmus rohamosztagai - nyilvánvalóan szovjet sugalmazásra. (Ugyan, mit keresnének a kubaiak Dél-Afrikában!) Sőt, Csehszlovákiában toborzott önkéntesek is csatlakoztak a kubaiakhoz. Ezek a csapatok napjainkig is ott tartózkodnak és gerillaháborút folytatnak más nem-bolsevista csoportokkal.
A Szovjetunió ezt a „bolsevizálási" akciót a „szocialista" forradalmi erőknek a proletár internacionalizmus szellemében történő segítségnyújtásnak nevezi. Ezeket a csapatokat a Szovjetunió látja el a gerillaháborúhoz szükséges fegyverekkel és anyagi eszközökkel Itt a Szovjetunió álláspontja és célkitűzése: „Nem szabad magára hagyni Angolát! Nem szabad engedni azt, hogy a frissen elnyert függetlenség után egy egészséges belpolitikai erjedés eredményeként Angola népe saját maga válassza meg államformáját, politikai-gazdasági és társadalmi berendezkedését. Hanem mielőtt még felocsúdna, bolsevizálni kell azt, s így Angola az óriási kontinensen további államok bolsevizálásának a bázisa legyen.
Csak napjainkban (1989) került sor Angola és Namíbia sorsával és a kubai csapatok kivonásával kapcsolatos tárgyalásokra, amelyek kimenetelére csak az elkövetkező évek adnak választ.

Észak-Afrika és Közel-Kelet

A Szovjetunió rég várt arra az alkalomra, hogy befolyását kiterjessze a Marokkótól Indiáig terjedő arab világra, amelyet Észak-Afrika és a Közel-Kelet térségének nevezhetünk. Erre jó alkalomként kínálkozott az 1967 nyarán kitört háború az Egyesült Arab Köztársaság (a továbbiakban: „Egyiptom") és Izrael között, amelyet „6 napos háborúnak" is neveznek.

Az akkori egyiptomi vezetés célul tűzte ki Izrael „lesöprését" a térképről, s ez a terv nagyban és általában megegyezett a 100 milliós arab tömb óhajával. A „6 napos háború" azzal kezdődött, hogy Egyiptom hadüzenet nélkül blokád alá helyezte Izrael vörös-tengeri déli kikötőjét, Aquabát, amely Izrael kijárati kikötője az Indiai-óceánra. Izrael jogorvoslatért a Biztonsági Tanácshoz fordult, teljesen eredménytelenül. Ekkor Izrael ellenoffenzívát indított, s a 6 napos háború során felszámolta Aquaba blokádját, majd elfoglalta a Sinai-félszigetet, a ghazai övezetet és Ciszjordániát. Ez a háború Egyiptom teljes vereségével végződött, s ez az egész arab világ osztatlan felháborodását váltotta ki, jóllehet az agresszor Egyiptom volt.

A Szovjetunió elérkezettnek látta az időt, hogy befolyását kiterjessze erre a térségre, s az arab tömb pártfogójaként lépett fel. A teljes katonai vereségéből lassan felocsúdó Egyiptommal 1971-ben barátsági szerződést köt, s még ez év nyarán szovjet gazdasági és katonai szakértők özönlenek Egyiptomba.

A kelet- és közép-európai államok Románia kivételével megszakították diplomáciai kapcsolataikat Izraellel. A Szovjetunió úgy az ENSZ-ben mint a világpolitika minden fórumán elképesztő diplomáciai és propagandahadjáratot kezdett el Izrael ellen és folytat a mai napig is, mint az arab népek „pártfogója" és „igaz barátja". Egyiptomban Nasszer elnök halála után Szadat hatalomra jutásával lassan megváltozik a hivatalos egyiptomi politikai koncepció.

A szadati vezetés, megelégelve a Szovjetunió gyámkodását 1976-ban felmondja a Szovjetunióval 1971-ben kötött barátsági szerződést és a szovjet szakértők hadát kiutasítja az országból.

Az egyiptomi politika új fordulatot vett. 1977-ben elkezdődnek a hosszadalmas tárgyalások Egyiptom és Izrael között egy különbékéről. 1978-ban Egyiptom és Izrael megkötik a különbékét, amelynek értelmében Izrael kivonul az 1967-ben megszállt egyiptomi területekről. (Sínai-félsziget). (Ez volt az ún. Camp Dávid egyezmény.) A Szovjetunió minden nemzetközi tekintélyét és kapcsolatait latba veti, hogy a különbékét meghiúsítsa. De ennek ellenére a különbéke érvénybe lépett, s végrehajtották annak katonai és gazdasági feltételeit. Ez a békeszerződés kiállta a gyakorlat próbáját, mert valóban béke van Egyiptom és Izrael között napjainkig is.
A fentebb vázolt közel-keleti történelmi tények tulajdonképpen nem is tartoznának fejezetünk témakörébe, a „bolsevizmus terjeszkedése" témakörhöz, hiszen itt nem történt bolsevista terjeszkedés, csak terjeszkedési kísérlet. Mégis fontos, hogy ezeket a tényeket kiértékeljük, mert ez hozzásegít bennünket ahhoz, hogy ennek fényében felismerjük a szovjet „diplomáciai erkölcs" igazi arcát.
1967 nyarán az egyiptomi agresszió vezetett az ún. 6 napos háború kitöréséhez, s az ekkori Egyiptom valóban agresszor volt, hiszen ő támadott. Ezt így ítélte meg akkor az ENSZ Biztonsági Tanácsa, s így ítéli meg ma is minden normál igazságérzetű ember. A Szovjetunió azonban az agresszor mellé áll, egyszerűen abból a megfontolásból, mert terjeszkedő politikájának érdekei azt kívánják, hogy a 100 milliós arab tömb mellé álljon, ne pedig a 4 milliós Izrael mellé, jóllehet az igazság ez esetben Izrael oldalán áll. A szovjet diplomácia „igazságérzetét" csak és kizárólag a saját hatalmi érdekeihez igazítja. Nos - így fest a bolsevizmus „diplomáciai erkölcse".
Ehhez kapcsolódik a közel-keleti béke ügye. Jóllehet az egyiptomi-izraeli különbéke több arab ország nemtetszését váltotta ki (Izrael ellen fanatizált tömegek), minden békeszerető emberben jóleső érzést és megelégedést váltott ki a különbéke sikere, hiszen ha részlegesen és csak bizonyos területre korlátozva - de megvalósult a béke, amely kiindulási alapot szolgáltatott a további közel-

keleti békekezdeményezésekhez és „példát statuált" arra, hogy a hosszadalmas és fáradságos tárgyalásos rendezési kísérletek meghozzák eredményüket, ha a tárgyaló felek valóban és őszintén törekszenek a rendezésre és békét akarnak.

Milyen álláspontra helyezkedett a Szovjetunió, aki a „nagy világpolitikában" a békeapostol köntösét ölti fel? Már a tárgyalások alatt minden diplomáciai és propagandalépést megtesz a különbéke meghiúsítására, s annak megkötése után is szinte el-átkozza" ezt a különbékét és nem a megbékélés, hanem a gyűlölködés szellemének igyekszik tápot adni, elsősorban a Közel-Keleten, de a világpolitikában is! Teszi mindezt vélt diplomáciai érdekekből, hogy népszerűségre tegyen szert az Izrael-ellenességre elkötelezett arab államok körében.

Íme a Szovjetunió „igaz és őszinte békeakaratának" valós arca! Az már egy másik kérdés, hogy ez a szovjet „békepolitika" a visszájára fordult. Egyrészt, mert a különbéke helyességét a gyakorlat igazolta, másrészt éppen a közelmúltban (1987) azok az arab államok is felvették a diplomáciai kapcsolatokat Egyiptommal, akik megszakították ezeket 1978-ban a különbéke miatt.
Ha már a Közel-Kelet és a Szovjetuniónak itt tanúsított diplomáciai, erkölcsi magatartásának tárgyalásánál tartunk - ide kívánkozik az iráni ügy. Amint az ismeretes, 1979. november 4-én Teheránban terroristák megszállták és túszul ejtették az USA nagykövetségének 52 alkalmazottját. Az akció értelmi szerzője az iráni kormány volt, hiszen a túszügyben lefolytatott későbbi alkudozások ezt egyértelműen igazolták. A túszok végül is Irán különböző zsarolási manőverezése és 444 napi fogva tartás után nyerték vissza szabadságukat 1981. januárban. A túszügy világszerte mély megdöbbenést és az iráni kormány elítélését váltotta ki, hiszen az USA-követség megszállása és a túszok foglyul ejtése úgy a nemzetközi, mint a magánjog ellen elkövetett súlyos bűntett volt.
A Szovjetunió magatartását itt is egyértelműen a „kommunista erkölcs" határozta meg. Annak reményében, hogy Iránt szövetségesévé tegye, s egyáltalán a közel-keleti térségben befolyását növelhesse, a túszügyben hallgatólagosan Irán pártjára állt. A Szovjetunió egy jottányit sem vetette latba nagyhatalmi potenciálját, egyetlen nemzetközi fórumon sem emelte fel szavát e gaztett ellen. Sőt - a bolseviki tömegkommunikáció a túszügyet úgy magyarázta, mint az „iráni nép jogos bosszúját", amely „megtorlás az USA korábbi, Iránt kizsákmányoló politikájáért", íme a szovjet „jogszemlélet és igazságérzet"!
Szintén a közelmúlt (1987) eseményéhez tartozik a Perzsa (Arab)-öböl-menti válság. Ennek lényege: Irán egyrészt nem hajlandó a vele már nyolcadik éve háborúban álló Irakkal a fegyverszünet, illetve béke megkötésére (amelyre Irak hajlandó lenne), másrészt válogatás nélkül megtámadott minden nemzetiségű védelem nélküli kereskedelmi hajót, a nemzetközi vizeket elaknásította, hogy megbénítsa a nemzetközi hajózást. S mit tett a Szovjetunió? Ugyanazt, mint az előző esetben: semmit. Nem ítél-
te el Iránt esztelen és törvénytelen kalózháborújáért, s nem lépett ez ellen sem diplomáciai fórumokon és nem foganatosított Irán ellen semmiféle gazdasági bojkottot. Sőt kétoldalú politikai és gazdasági tárgyalásokba kezdett Iránnal, hogy bármi áron, de fenntarthassa az amúgy is ingatag diplomáciai kapcsolatot.
A Közel-Kelettel kapcsolatosan összefoglalóan megállapíthatjuk, hogy ebben a térségben mindeddig a szovjet bolsevizmusnak nem sikerült effektív terjeszkedést megvalósítania Ugyanakkor az események megvilágítják a szovjet bolsevizmus „egész diplomáciai erkölcsének és igazságérzetének" mibenlétét.
A bolsevizmus terjeszkedése - a bolsevizálás lehet közvetlen vagy közvetett. Közvetlen akkor, ha a világbolsevizmus vezető hatalma, a Szovjetunió saját haderői segítségével és jelenlétében erőszakolja rá rendszerét más államokra. Ilyen esetek a kelet-és közép-európai államok és Afganisztán.
A közvetett bolsevizálás esete akkor áll fenn, ha valamely - már korábban bolsevizált - állam erőszakolja rá hatalmát egy újabb államra fegyveres erőszakot és megfélemlítést alkalmazva. Ilyen volt Dél-Vietnam, Laosz és Kambodzsa esete, s a jelenleg is folyamatban lévő Angola és Nicaragua bolsevizálása. Idesorolható Kuba is, ahol a bolsevizmus fennmaradását a Szovjetunió rendkívül nagy gazdasági támogatása és fegyverszállításai tették lehetővé, bár itt külső bolsevista fegyveres intervenció nem történt.
Megjegyezzük, hogy a bolsevizmus terjeszkedésének imperialista koncepciója a Szovjetunió vezetésében állékony, stabil alapelv. Ezt egyértelműen igazolja a

közelmúlt évtizedek történelme. A „Világ proletárjai egyesüljetek" és „proletár internacionalista kötelezettségek és segítségnyújtás" alapelv és az ezen nyugvó terjeszkedés gyakorlata és módszerei fennmaradtak napjainkig - Sztálintól Gorbacsovig függetlenül attól, hogy ki áll a szovjet pártdiktatúra csúcsán.
„A bolsevizmus terjeszkedése" c. fejezetünk végéhez értünk.
összefoglalóan megállapíthatjuk, hogy a II. világháború kezdetétől napjainkig eltelt kb. 42 év alatt a Szovjetunió által vezetett nemzetközi bolsevizmus hatalmas térhódításra tett szert. A terjeszkedések alapmotívuma az erőszak, a bolsevizmust fegyveres erőszakkal és megfélemlítéssel rákényszeríteni valamely népre. A bolsevizmusnak ilyen áron elért óriási térhódítása - még ha voltak megtorpanások és visszalépések is - igen jelentős volt.

A bolsevizálás "forgatókönyve"

a II. világháborúban és közvetlenül a háború utáni években

Ha a Szovjetunió egy országot megszáll, vagy ezt a Szovjetunió szervezésében egy már korábban bolsevizált csatlósa, illetve rohamcsapata hajtja végre (ez utóbbi a bolsevizmus közvetett, azaz indirekt terjeszkedése), ekkor még csak az illető ország katonai meghódítása történt meg, de nem a bolsevizálása. A bolsevizálás még csak eztán kezdődik, amely többé-kevésbé hosszadalmas folyamat, s több évig is eltarthat.
Ez érthető - hiszen valamely ország katonai kapitulációja még korántsem jelenti az adott ország politikai-gazdasági-társadalmi struktúrájának azonnali megváltozását. A megszálló csapatok a bolsevizmustól teljesen eltérő struktúrát találnak, s ez sokkal komplikáltabb annál, minthogy ezt külső katonai erőszakkal meg lehetne változtatni. Ezzel a Kreml nagyon is tisztában van, s bőséges tapasztalatokkal is rendelkezik e téren.
A bolsevizálás tehát egy folyamat, amely a katonai kapitulációval veszi kezdetét, és akkor tekinthető befejezettnek, ha már az illető állam úgy politikai, mint társadalmi és gazdasági vonatkozásban, főleg a hivatalos szemlélet vonatkozásában „ráállt" a bolsevizmus vezető hatalmának, a Szovjetuniónak a „hullámhosszára", s a gyakorlatba is bevezette a szovjet módszereket.
Ennek a bolsevizálási folyamatnak megvannak a maga sajátos, már kipróbált és bevált szovjet módszerei, a bolsevizmus fokozatos végrehajtási mozzanatainak sajátos időbeni sorrendisége, mondhatnók: „menetrendje". A bolsevizálás ezen intézkedéseit és sorrendiségük összességét „a bolsevizálás forgatókönyvének" nevezhetjük.
Amikor a Szovjetunió Vörös Hadserege valamely hadműveleti területről az ellenséges haderőket kiűzte, vagy felmorzsolta, az épp ott lévő katonai egységek elkezdik a szabadrablást, kifosztják az üzleteket, a lakásokat, nőket erőszakolnak meg. Elvisznek minden olyan ingóságot, élelmiszert, amelyre szükségük van, vagy szükségük lehet, sok esetben olyan dolgokat is, amelyekkel nem is tudnak mit kezdeni. Ezekhez a szabadrablási akciókhoz sok esetben a helyi lakosságból is csatlakoznak a hadműveletek során szabadlábra került bűnözők és anarchisták. Vidéken az ingóságokon kívül elviszik az élő állatokat, terményt, egyáltalán mindazt, amit jónak látnak.
Aki valamely rablási vagy erőszakos akcióval szembeszáll, életével fizet. Ezek a szabadrablások néhány héten-hónapon keresztül több hullámban is ismétlődhetnek.
A megszállást követően néhány héten belül a lakosság nyelvén falragaszok jelennek meg, amelyek tudtára adják a lakosságnak, hogy felszabadultak Ezek a falragaszok ugyanakkor felszólítják a lakosságot, hogy mindenki térjen vissza otthonába, s végezze korábbi munkáját; a lakosság fogjon hozzá a háborús károk megszüntetéséhez, illetve az újjáépítéshez.
Felszólítják a közigazgatás alkalmazottait is, hogy foglalják el hivatalaikat és kezdjék el a munkát. A posztjaikra visszatérő közigazgatási vezetőket a Vörös Hadsereg helyi parancsnokságai arra használják fel, hogy megszervezzék a hadirobotot, amely abból áll. hogy az előrenyomuló alakulatok számára fogatos és gyalogmunkával lövészárkokat, sáncokat építsenek, muníciót szállítsanak stb.

Szintén ezen vezetők feladata, hogy a Vörös Hadsereg ellátására vágóállatokat és különböző terményeket gyűjtsenek be házról házra járva („rekvirálások"). Ez a folyamat - mint a „felszabadítás" utózöngéi - hónapokig is eltarthat.
Az üzemekben, a földeken néhány hónap alatt lassan-lassan beindul a munka, a közigazgatás is elkezd működni, az iskolákban beindul a tanítás stb. stb. Látszólag az élet fokozatosan visszatér a kitaposott kerékvágásba, bár az emberekben teljes a létbizonytalanság.
A „forgatókönyv" ezután következő fejezete a megszállt állam demokratikus újjászerveződése. A megszállást követő konszolidáció ezen időszakában a Szovjetunió (értsük itt ezalatt a szovjet katonai parancsnokságokat) látszólag nem avatkozik be az ország belügyeibe. Változatlanul hagyja annak törvényeit, bíráskodási rendszerét, vagyoni és társadalmi viszonyait, oktatási szervezetét stb.
Szabad utat enged annak a politikai „erjedésnek", amelynek eredményeként létrejön az illető állam demokratikus újjászerveződése a megszállást követően 3-4 éven belül. Ennek ismérvei: többpártrendszer, működési lehetőséget kapnak különböző szakszervezetek, s más tömegszervezetek, egyházak. Szabad választások, népképviseleti országgyűlés, koalíciós kormány Ez a koalíciós kormány vezeti és szervezi meg az újjáépítést, a földreformot, a nagy bankok, részvénytársaságok (nagyvállalatok) és bányák stb. államosítását.
Ha valaki ezt a 3-4 éves időszakot nyomon követi, s képes a tárgyilagos ítéletre, megelégedéssel nyugtázhatja a nagy tömegek számára kedvező pozitív változásokat:
- a gazdaságban teret kapott a magánkezdeményezés,
- a földreform végrehajtásával sok millió paraszt több évszázados vágyát elégítették ki.

A nagy vagyonok kisajátítása, illetve lefaragása a rendkívül nagy vagyoni és társadalmi ellentétek kompenzálását szolgálta, tehát demokratikus volt. A közéletben és az államhatalmon belül is létrejött bizonyos demokratikus átszerveződés
Bár a tényekhez hozzátartozik az is, hogy ez a demokratizálódás csak igen alacsony szintet ért el, mert ennek legfejlettebb stádiumában sem volt sajtó- és szólásszabadság, működtek az internálótáborok, amelyekbe nemcsak a háborús "bűnösök", hanem az ellenzéki magatartást tanúsítók is bekerültek. S az emberi jogok sem voltak biztosítva, amelyek akkor még közvetlenül a II. világháború után, inkább csak a parlamentáris rendszerű tőkés állam, szokás-hagyomány örökségei voltak, hiszen még nem voltak definiált, nemzetközileg elfogadott emberi jogok!
Miközben egymást váltogatták a koalíciós kormányok, egy igen fontos dolog a legtöbb „odafigyelő" ember figyelmét is elkerülte. Minden koalíciós kormányban - kivétel nélkül - a belügyminiszter személye csakis kommunista pártállású lehetett. Az ma is kideríthetetlen, hogy a Szovjetunió milyen titkos feltétele (dekrétuma) alapján. Ez a tény tette lehetővé a bolsevizálás döntő szakaszának előkészítését.
Miközben a demokratikus átalakulás folyt, a kommunista belügyminiszter - munkatársaival karöltve s a kommunista párt irányításával a „maga képére és hasonlatosságára" a rendőrséget kommunista rendőrséggé szervezte át. Ezzel egyidejűleg - szintén a belügyminisztérium hatáskörében - megszervezték az állambiztonsági alakulatokat és a határőrséget. Ezzel már bevetésre készen állt a bolsevizálás, a későbbi egypárt-diktatúra hatalmi erőszak-mechanizmusa Ekkor - a megszállást követő harmadik-negyedik évben - kerül sor a bolsevizálás döntő lépésére:
A kormányban újabb személycserékre kerül sor, s a belügyminiszter a kommunista párt (szerepelhet más név alatt is) kivételével egy tollvonással, rendeletileg betiltja az összes politikai pártot - sajtóorgánumait megszünteti. Ezzel bevezetést nyert az egypártrendszer. Ettől kezdve már gyakorlatilag megszűnik a kormánykoalíció, a kormány tagjait a „párt" jelöli ki vagy hagyja jóvá azok státusát. A párt gyakorlatilag átveszi a hatalmat, melynek élén annak főtitkára, az egyszemélyi diktátor áll. Ezzel lényegében kezdetét veszi az egyszemélyi diktatúra és a személyi kultusz.
A betiltott pártok képviselőit belügyminiszteri rendelettel megfosztják mandátumaiktól és mentelmi jogaiktól, s nagyobb részüket le is tartóztatják. A diktatúra az emberi és demokratikus jogoknak még a maradványait is hatályon kívül helyezi. Működésbe lépnek az egyszemélyi vezetés alatt álló pártdiktatúra

fegyveres végrehajtó szervei, az állambiztonsági és rendőri szervek, amelyek letartóztatásokkal és emberek megkínzásával példákat statuálnak, s ezzel bevezetik a bolsevizmus alapvető lélektani állapotát: a lakosság megfélemlítését. Megkezdődnek a koholt vádak alapján lefolytatott politikai perek.
Egyébként bárki fogvatartásához nem szükséges jogerős bírói ítélet, ugyanis a rendőri vagy állambiztonsági szervek határozata alapján bárki internálható meghatározatlan időre. Kiszélesítik az internálótáborok hálózatát, a börtönök megtelnek politikai foglyokkal. Ezzel létrejön a pártdiktatúra rendőrállama.
Az erőszak és megfélemlítés légkörében a bolseviki kormány most már államosítja a kisüzemeket is, sőt a kisiparosok és kiskereskedők is bezárják műhelyeiket, üzleteiket, mert a kormány anyagellátási és adópolitikája erre kényszeríti őket.
A mezőgazdaságban bevezetik a beszolgáltatást*, elkezdődik a kuláküldözés s megkezdik a termelőszövetkezet erőszakos, adminisztratív szervezését.
* (Beszolgáltatás: parasztoktól a terményt, élő állatot a piaci forgalmi ár tört részéért veszik el.)

A bolsevista kormány ugyanakkor az alkotmányosság látszatát keltve létrehozza az ún. „össznépi tömörülést", amelynek égisze alatt 4-5 éves időközökben választási komédiákat rendeznek. Sőt - formailag megtartják az „országgyűlés" szervezeti formáit is, ahol a képviselők párthű, ütemre tapsoló és helyeslő „bólogató elvtársak" gyülekezete. Természetesen sem a „választásoknak", sem az „országgyűlésnek" semmi köze nincs a népképviseleti országgyűléshez. Az üzemekben bevezetik a munkaversenyt, a társadalmi (ingyen) munkát, a kormányprogramot helyeslő kis- és nagygyűléseket, a nyugati világpolitikai események ellen „tiltakozó" gyűléseket - „faliújság-politikát", s a bolsevizmus összes egyéb kellékeit.
A szakszervezetet mint tömegszervezetet formailag meghagyják ugyan, de a dolgozókért gyakorlatilag semmiféle érdekvédelmi tevékenységet nem fejthet ki. A bolsevizmusban a szakszervezet egy névleges intézménnyé válik, s a szakszervezeti bizalmik tevékenysége abból áll, hogy a tagdíjat beszedjék.
A kulcspozíciókban végrehajtják a leváltásokat, csak párthű emberek tölthetik be ezeket a posztokat.
Megszervezik a bolseviki propaganda „tudományos" intézményeit, a marxista-leninista középiskolákat és egyetemeket, a különböző szintű politikai és pártiskolákat.
A tömegkommunikáció minden, politikumot érintő közlése a pártot, annak diktátorát és a Szovjetuniót dicsőíti.
Bármely szembeszegülés a bolseviki államhatalommal a megtorlások sorozatát vonja maga után, amelynek széles skálája a munkahelyi hátrányos megkülönböztetéstől a halálbüntetésig terjedhet. „A forradalom felfalja saját gyermekeit" közhelyigazság valóra válik. Ez a „felülről szervezett forradalom" valóban felfalta sok olyan gyermekét, akik éppen maguk segítették hatalomra a bolseviki egy párt-diktatúrát. Ugyanis a „forradalom gyermekei" közül sokan megundorodtak a terrortól, s ha szembefordultak - életükkel fizettek, vagy sokévi súlyos börtönbüntetés lett osztályrészük.
Ha ezek a „régi elvtársak" akár csak rosszallásukat is merték nyilvánosan kifejteni, börtönben vagy internálótáborban kötöttek ki, s az állásvesztés és a pártból való kizárás viszonylag igen enyhe büntetésnek számított.
A nemzeti öntudat bármely megnyilvánulása nacionalista irredentizmusnak - tehát bűnnek - számít, csak a Szovjetunióhoz való hűség és a „proletár internacionalizmus" hangoztatásának van létjogosultsága. Kötelezővé teszik a szovjet és a „felszabadulás" ünnepeinek megünneplését, s a nemzetiszínű zászló mellett kötelező a vörös zászló kitűzése is. Az iskolákban kötelezővé teszik az orosz nyelv és a marxista ideológia tanítását.
A kulturális élet minden megnyilatkozását a hivatalos bolseviki propaganda szálai kötik gúzsba. Csak a „pártos" művészet és „pártos" irodalom értéktelen termékei kaphatnak nyilvánosságot. Ugyanez vonatkozik a film- és színházművészetre, s a képzőművészetekre is.
A bolsevista állam életének minden mozzanatát, így a gazdaságot is a mindenkori kormány a tervhivatallal hozott rendeletekkel irányítja. A gazdaságot megfosztják a piac igényeihez alkalmazkodó önszabályozó mechanizmusától, helyette a tervgazdálkodást léptetik életbe. Ennek lényege, hogy a „miből mennyit termelni" kérdés döntéskoncepciója mindig valamely miniszteriális vagy

tervhivatali vezető szubjektív ítéletét tükrözi, s nem a piac reális igényeit. S ezek a vezetői koncepciók is a személy, cserékből kifolyólag is gyakran - sőt ellentmondásosan - változnak. Ennek egyenes következménye, hogy a termelés közép- és alsószintű vezetésében is az elbizonytalanodás lesz úrrá. Elharapódzik a szervezetlenség, felelőtlenség, a közvagyon pocsékolása és dézsmálása, beköszönt az infláció, az áruhiány, a szegénység. A bolsevizálás folyamatát 2-3 év alatt végrehajtják, tehát a „felszabadulás" időpontjától számítva 5-6 év alatt létrejön a „kész" bolsevista állam. A bolsevizálás forgatókönyve lepergett.

A hazugság propagandájával elárasztott emberekre a fásultság és félelem sötétsége borul. Ha elgondolkozunk a fentebb vázolt „forgatókönyvön", látnunk kell, hogy egy ördögien kieszelt és megtervezett ütemtervvel állunk szemben, amely nyilvánvalóan a Szovjetunió nemzetiségi államain már kipróbált sátáni koncepció.
Ez abban áll, hogy a megszálló hatalom (amely lehet a Szovjetunió, de lehet más állam is) közvetlenül nem avatkozik be a helyi politikába, hanem hagyja, hogy a megszállott ország néhány évig demokráciát és alkotmányosdit játsszon. S eközben senki nem veszi észre azt a szinte észrevétlen „kattintást"
(melynek során az egész belügyi apparátust „megbízható szovjethű kommunistákból válogatják össze), amely a dolgok menetének tragikus fordulatot ad, az országot feltartóztathatatlanul a bolsevizmus aklába tereli. S ekkor már reménytelen volt és tragikusan végződött minden protestálás - bezáródott mögöttük a terror vasketrecének ajtaja.

Felvetődik a kérdés, hogy a Szovjetunió a bolsevizmus terjesztése során vajon mindenütt ezt a „forgatókönyvet" alkalmazza? Válaszunk kettős: részleteiben nem, lényegében igen.
A „részleteiben nem" válasz alatt azt értjük, hogy a fentebb vázolt forgatókönyv-modellt a Szovjetunió csak a kelet- és középeurópai országoknál alkalmazta. De természetesen még ezen a földrajzilag behatárolt, viszonylag kis területen is az egyes országok között a forgatókönyv végrehajtásánál úgy időben, mint más vonatkozásokban eltérések voltak. Hiszen a bolsevizálási folyamat egyes fázisait a legkülönbözőbb tényezők motiválták. így pl. elsősorban az illető ország népének habitusa, lokális földrajzi tényezők, a korábbi politikai-gazdasági-társadalmi berendezkedés struktúrája stb.
Sőt - ha a bolsevizmus forgatókönyvét világviszonylatban vizsgáljuk - a bolsevizálás forgatókönyvének részleteiben (az előbb vázolt forgatókönyvtől) nagyobb eltérések is lehetségesek. Elég csak arra gondolnunk, hogy pl. nem is a Szovjetunió képezi a bolsevizálás erőszak-háttérbázisát, hanem valamely más - már korábban bolsevizált állam (közvetett bolsevizálás). S az egész folyamat az európaitól merőben eltérő - egész más miliőben zajlik le. Sőt - a bolsevizálás lehetséges fegyveres megszállás nélkül is, erőteljes szovjet gazdasági és politikai „rásegítéssel", mint pl. Kuba esetében.
Vizsgáljuk meg a kérdésre adott válasz másik részét: a „lényegében igen" állítást, miszerint lényegében a bolsevizálás forgatókönyve mindenütt ugyanaz. Megindokoljuk: a hatalmat mindig egy „egypártba" szervezett maroknyi szovjethű klikk veszi át, élén egy diktátorral.
- A bolsevizálás mindig egy bizonyos átmeneti időt vesz igénybe, s ennek tartama különböző lehet;
- a hatalomátvétel előfeltétele egy hatékony, jól szervezett, az illető nemzet kollaboránsaiból verbuvált fegyveres terrorszervezet kiépítése;
- a bolsevizált államnak mindig és mindenütt szovjethűnek kell lennie;
- a bolsevizmust erőszakkal realizálják a gyakorlatban úgy politikai, mint gazdasági és társadalmi vonatkozásban.

A Nyugat védekezése - a fegyverkezés

Amint azt az előző fejezetből láthatjuk, a világ Kelet-Nyugat megosztottsága korántsem valamely stabil, stagnáló állapot, sőt épp ellenkezőleg, gomolygó

változások világa. S a földünk különböző pontjain fel-fellángoló ún. regionális (helyi) konfliktusok szinte kivétel nélkül a Kelet-Nyugat ellentétben polarizálódnak, s az eszmei és világpolitikai (diplomáciai) harcok is ennek jegyében gyürkőznek egymásnak, majd ellankadnak - hogy újra erőre kapjanak. S ennek a küzdelemnek a tendenciája kétarcú.

- Egyik oldalon a Kelet - a bolsevizmus meg akarja hódítani a világot, bolsevizálni akarja egész Földünket. (Ennek indítékait, főbb vonásait és állomásait tárgyaltuk az előző fejezetben.)
- A másik oldalon a Nyugat, amely csak a jelenlegi pozíciót kívánja megvédeni és fenntartani. A Nyugat - ha folytat is harcot a bolsevizmus ellen - az a Nyugat részéről mindig csak ideológiai harc, amelyet nevezhetünk propagandahadjáratnak is, de ez mindig meg is marad ideológiai szinten, mindennemű fegyveres, tehát erőszakos intervenciós szándék nélkül. Ez a II. világháború utáni időszakra jellemző. Sőt a Nyugatnak ez az ún. bolsevistaellenes „propagandahadjárata" korántsem egységes, hanem nagyon is széthulló.

A Nyugat megelégedett azzal, hogy megvédje saját magát a bolsevizálástól és megállítsa a bolsevizmus további terjeszkedését. S ez utóbbi sikerült is a 80-as években. Hogyan? Elképesztő méreteket öltő fegyverkezéssel. Csakis ezzel tudta megteremteni azt az erőegyensúlyt a Kelet és Nyugat között, amely eddig megakadályozta egy harmadik világháború kitörését, s több-kevesebb sikerrel fékezni tudta a bolsevizmus terjeszkedését. S mit tesz a Kelet? Ugyanazt - fegyverkezik.

Találóan mondta Eisenhower, az USA néhai elnöke egy 1953 nyarán elhangzott híres beszédében: „A világ a fegyverkezés vaskeresztjére van feszítve

Az elmúlt több mint 30 évi időszakra (1986-87-ig) valóban a fegyverkezési verseny nyomta rá bélyegét. Ez a trend volt a meghatározó úgy az érintett államok gazdaságában, mint a Kelet-Nyugat politikai csatározásaiban.

1986-87-re tehetjük azt az időpontot, amikor fokozatosan fordulat következett be, s a fegyverkezési verseny alábbhagyott. A Szovjetunió és a világbolsevizmus leszálló ágba jutott és lépésváltás következett be, kénytelen volt áttérni a defenzív politikára. Hogyan értékelhetjük ezt a világbolsevizmus és a világbéke - s egyáltalán a béke relációjában? Erre igyekszik választ adni az alábbi fejezetünk.

A bolsevizmus és a világbéke - a „kis háborúk"

Már fejtegetéseink elején definiálnunk kell egy fogalmat, nevezetesen mit is értünk „világbéke" alatt?

Világbéke alatt Földünknek azt az állapotát értjük, amelyben nincs világháború. Tehát a világbéke semmi esetre sem azon állapot, amelyben Földünkön sehol sincs államok közötti fegyveres konfliktus, sem kezdeti vagy folyamatos stádiumban. Bár ez lenne az abszolút világbéke, de egy ilyen állapot jelenleg csak az ábrándok világába tartozik.

Az előbbiekben „A bolsevizmus terjeszkedése" c. fejezetben megállapítottuk, hogy a bolsevizmus terjeszkedése, annak imperializmusa egy belső kényszer, amely magából a bolsevizmus belső habitusából és erkölcséből fakad, s terjeszkedés nélkül úgy érzi, hogy megfullad. Mindehhez még hozzájön a bolsevizmus alapvető ideológiai irányvonala, amelyet híven tükröznek az Internacionálé utolsó sora és a Kommunista Kiáltvány utolsó mondata: „S nemzetközivé lesz holnapra a világ...", és a Kommunista Kiáltvány zárómondata: „Világ proletárjai egyesüljetek!"

Ugyanakkor jelenünk (1988-89) világpolitikai történései ennek épp az ellenkezőjét mutatják. Folyamatossá vált a Kelet-Nyugat párbeszéd, egyre-másra kötik a leszerelési egyezményeket. (Egyeseket már meg is kötöttek, míg más ilyen egyezmények a tárgyalások, az előkészület stádiumában vannak.)

Nincs itt valami súlyos ellentmondás? Vagy talán a bolsevizmus a gorbacsovi vezetés alatt feladta volna a világ bolsevizálásának alapeszméjét? Nincs ellentmondás és a Szovjetunió sem adta fel a „világbolsevizmus" álmát, csupán „takarékra tette" azokat.

A napi politika „szürke kis hírei" sokszor beszédesebbek, mint az újságok címoldalain megjelenő szenzációk. Konkrétan: Afganisztán, Kuba, Nicaragua

témaköre.
A Szovjetunió katonailag rendkívül szorongatott helyzetben volt Afganisztánban és az afgán felkelőkkel folytatott gerillaháború bár igen súlyos vér- és anyagi áldozatot követelt, a háború 10. évében sem volt a Szovjetuniónak semmi reménye arra, hogy az afgán felkelőket „örökre" elhallgattassa. Így kénytelen volt megkötni az egyezményt csapatai kivonásáról és ki is vonult Afganisztánból.
De már a kivonulása előtti hónapokban elképesztő diplomáciai manőverezést, sürgést-forgást tanúsított, hogy fenntartsa a szovjethű Nadzsibullah-bábkormányt. S a szovjet csapatok kivonulása után? Moszkva súlyos gazdasági helyzete ellenére minden elképzelhető fegyver- és élelmiszer-szállítási támogatást megad az afgán bábkormánynak, hogy befolyását - ha részlegesen is, de - fenntartsa Afganisztán fölött.
Ezzel analóg esetek a nicaraguai és kubai bolseviki rezsimnek nyújtott fegyverszállítási és gazdasági támogatások, amelyek a Szovjetuniótól súlyos anyagi áldozatokat követelnek. Ugyan miért teszi ezt a saját gazdasági válságával küszködő Szovjetunió? Talán emberbaráti szeretetből? Ilyet a Kreml politikájától még feltételezni is nevetséges.
Természetesen az USA ugyanazt tette, de ellenkező előjellel: A nicaraguai és afgán felkelőket támogatta fegyver- és élelmiszer-szállítmányokkal, bár Nicaragua esetében ez a támogatás már csak humanitárius segélyezésre szűkült az 1989-es évben. Ezek az USA-lépések az USA bolsevizálás-elleni koncepciójának részét képezik, s ez már nem is a „Nyugat" akciója, hanem csak az USA-é. Ami a Szovjetuniót illeti, bolsevizálási kísérleteit azzal a sanda szándékkal teszi, hogy esetleg a távoli jövőben még bekövetkezik, napirendre kerül az amerikai térség bolsevizálásának programja, s ekkor ugródeszkaként használhatja fel Kubát és Nicaraguát. Tehát szó sincs arról, hogy a Szovjetunió feladta volna a világ bolsevizálásának ábrándját, de kénytelen belátni, hogy jelenleg ezeket a terveket „takarékra" kell tenni, s célszerűbbnek látja ezekről nem is beszélni.
Tehát a Szovjetunió bármennyire is szeretné mennél gyorsabban bolsevizálni a világot, a józan mérlegelés alapján tudatában van annak, hogy a világ „lerohanásához" (legalábbis egyelőre) nincs ereje. S a szovjet vezetés tisztában van azzal, hogy ha egy világégést provokálna ki, ez a Szovjetunió puszta létét is kérdésessé tenné. Tehát a Szovjetunió nem erkölcsi megfontolásból nem akar világháborút, s nem azért, mert a háború eleve erkölcstelen, hanem azért, mert a „lenini erkölcs" szemszögéből megítélve, nem valószínű, hogy egy újabb világháború előmozdítaná a bolsevizmus ügyét és meghozná a bolsevizmus világméretű győzelmét, A Szovjetunió a világ (Kelet-Nyugat) jelenlegi erőegyensúly-szituációját úgy értékeli, hogy a Nyugattal való végső leszámolás ideje még nem érkezett el.
A Szovjetunió az imperialista (expanzív) bolsevizmus vezető hatalma a jelenlegi erőegyensúly-szituációban az ún. regionális konfliktusok - a „kis háborúk" - híve. A szovjet vezetés irányelve: forradalmat szítani, gerillaháborúk tüzeit fellobbantani a világ minden táján, ahol csak lehet. S ezek a „kis háborúk" - elsősorban a „harmadik világban" - kínálják a legjobb lehetőséget a bolsevizmus „exportjára" (amint erre már utaltunk).
Ezekben a kis háborúkban nyílnak a legjobb lehetőségek arra, hogy a szovjet vezetés közvetlenül vagy közvetve, fegyverrel vagy gazdasági nyomással létrehozzon egy „bolseviki-nem bolseviki" polarizációt, s ekkor már kezdődhet a bolsevizmus „forgatókönyve". A Szovjetunió számára az ilyen kis háborúk mindig ígéretesek, mert felcsillantják a „zavarosban halászni" lehetőséget. Valóban, a kis háború okozta „zavarosban" a bolsevizmusnak valamilyen módon való terjeszkedése kisebb ellenállásba ütközik. Másrészt a kis háborúk által létrehozott szituációban a bolsevizálási kísérletek és akciók a Szovjetunió számára soha nem jelentenek lét-nemlét kockázatot.
Ha egy ilyen kis háború a felek békekötésével ér véget, a Szovjetunió nyomatékosan kifejezi rosszallását, s még évek múlva is fáj neki, szinte „gyászolja" a háborút. S közben szakadatlanul folynak a békeszólamok, a szovjet tömegkommunikáció csatornáin. (Lásd Egyiptom és Izrael különbékéjének példáját.)
Fejezetünk végére érve azonban bizonyos megnyugvással állapíthatjuk meg, hogy jelenünkben (1989-90) egyre kisebb a III. világháború kitörésének veszélye. Míg ez korábban a Nyugat-Kelet erőegyensúlynak volt köszönhető, napjainkban már annak, hogy főleg a katonai, de a gazdasági potenciál is - a Nyugat javára tolódott el.

Békeszínjátékok

Békemozgalmak, az ENSZ szerepe, nemzetközi egyezmények, különös hangsúllyal a Helsinki Záróokmányra

A világbéke tényleges garanciái

Ez a fejezet látszólag nem is tartozik a könyv problémakörébe, hiszen a háború és béke, s az ENSZ feladatának taglalása nem kifejezett célja ennek a könyvnek. De ez az álláspont csak a felszínes megítélés alapján látszik helyesnek. Ugyanis a bolsevizmus terjeszkedése és a háború és béke problémakomplexumok nagyon mély és szerteágazó összefüggésben vannak.
Amint azt többször is említjük, polarizált világban élünk, s ez a polarizálás a bolsevizálás visszaszorításának jegyében állt elő. A bolsevizmus a legtöbb esetben fegyveres konfliktusok keretében megy végbe és egy újabb világháború veszélye (amely még napjainkban sem múlt el) is a világ ezen polarizált állapotának következménye. Ezért e munka keretei között sem mellőzhetjük a békemozgalmak és az ENSZ szerepének vázlatos tárgyalását.
Egy világégéstől rettegő Földgolyón élünk, miközben a rettegés aláfestő zenéjeként békeszólamok harsognak és csivitelnek. Világszerte béketüntetéseket, békegyűléseket tartanak, béketanácsokat, békeklubokat szerveznek hívek és hitetlenek, tudósok és tudatlanok, munkások és munkátlanok, édesvízi búvárok (nem is szólva a sósvízi búvárokról), művészek és bűvészek, tűznyelők és tűzokádók. Most már vannak békevonalak, békesétahajók, de már „feltalálták" a béke-biciklitúrákat is. Azonban vegyük komolyra a szót és bocsássanak meg a fenti ironikus sorokért azok a jóhiszemű békeharcosok, pacifisták, akik komolyan hisznek abban, hogy ezek a békemozgalmak eredményt is hoznak.
Sajnos, ezek a békemozgalmak két súlyos hibát hordoznak magukban: az egyik az, hogy nem pártatlanok, hanem kifejezetten Nyugat-ellenesek. Nyugaton is és Keleten is. Csak Nyugaton vannak fegyverkezésellenes megmozdulások, a rakétabázisok körüli béketüntetések (csak Nyugaton fordulhat elő, hogy nem raknak ki fegyverszállítmányokat, vagy elbarikádozzák a fegyvergyárak bejáratait!). Keleten - a Szovjetunióban - miért nem? Talán ott nem fegyverkeznek? Ott miért nem hajtanak végre ilyen tüntetéseket? Ennek még csak a gondolata sem merülhet fel, hiszen a Szovjetunióban a legbrutálisabb terrorral vernének szét minden ilyen tüntetést, s ez az alapszituáció volt a jellemző - legalábbis a legutóbbi időkig.
Sőt - épp a fentiekből következik, hogy a békemozgalmak egyoldalúan a bolsevista propaganda harcosaivá váltak, lefegyverzett Nyugatot kívánva és szemet hunyva a Szovjetunió, s egyáltalán a Kelet felfegyverkezése előtt. Bár nem általánosíthatunk, ily módon a békemozgalmak a legtöbb esetben rosszhiszeműekké váltak! (Mert akkor lennének jóhiszeműek, ha Nyugaton és Keleten egyenlő eséllyel - „hangerővel" - követelnék a lefegyverzést. De Keleten ez a békeharc csak a Nyugat fegyverkezése ellen irányulhatott.)
A békemozgalmak másik súlyos hibája, hogy a legtöbb esetben hatástalanok. Felteszem a kérdést az esetleg méltatlankodó jóhiszemű békeharcosoknak: Miközben halad a békemenet, vagy folyik a békegyűlés, talán leállnak-e a hadiüzemek? A szigorúan őrzött titkos katonai kísérleti telepek és laboratóriumok nem érlelik-e tovább gyilkos gyümölcseiket, a tömegpusztító fegyverek széles arzenálját? Nem, kedves Békeharcos, a fegyvergyártást, a hadgyakorlatokat még sehol nem állította le semmilyen béketüntetés vagy békefelhívás. Vagy talán ezek a békemozgalmak megakadályozták-e akár egyetlen esetben is valamely háborús konfliktus kirobbanását? Soha! Hát ennyit a békemozgalmak „hatékonyságáról". Nem is érdemes ezekre több szót vesztegetnünk.

Mi az ENSZ szerepe a béke megőrzésében?

Nem sok, sőt mondhatnók, hogy majdnem semmi! Persze, azért helytelen lenne

lebecsülni az ENSZ szerepét, hiszen több olyan ágazati szervezete van, amelyek nemzetközi szinten vagy emberbaráti segélyező funkciókat töltenek be, vagy olyanok, amelyek a nemzetközi tudományos és kulturális együttműködés kiszélesítésének ügyét szolgálják.
Az ENSZ ezen intézményei nagyon sok emberen segítenek, s minden vonatkozásukban igen hasznosak. Sőt, az ENSZ szervezeteinek már-már sikerült egy olyan nagyszerű nemzetközi szellemet, együttműködést kialakítaniok, amely az emberbaráti szeretet, a segítés és tolerancia szellemében született s az ilyen „internacionalizmusért" csak lelkesedhetünk. Ez az „internacionalizmus" homlokegyenest ellentétes a szovjetek diktálta ún. „proletár internacionalizmustól", amely a gyűlölet, a terror és „irtsd ki ellenfeled" szellemében fogant.
Sajnos, ezek az ENSZ-szervezetek sem kerülhették el a Kelet-Nyugat polarizációt. Amint az köztudomású, néhány éve az UNESCO működését épp az bénította meg, hogy anyagi eszközeit a Szovjetunió sugalmazására az afrikai fejlődő államokban szovjet forradalmi propaganda és propagandasegély célokra használták fel; s emiatt az USA a szervezetből kilépett, s természetesen ezzel egyidejűleg anyagi támogatását is megvonta a szervezettől!
Bár az ENSZ fent említett szervezeteivel kapcsolatban megállapíthatjuk, hogy azok az egész világ számára példamutatóan hasznosak, ha azokat pártatlan és nemes internacionalista szellemben hagyják dolgozni.
Térjünk azonban vissza az ENSZ békefunkciójára, hiszen az ENSZ fentebb említett intézményei mondhatnók csak az ENSZ „melléküzemágai". Az ENSZ „főüzemága" a világbéke megőrzése lenne. De hát az ENSZ éppen ezt a fő feladatát nem képes teljesíteni, amiért a nagyhatalmak 1945. júl. 26-án San Franciscóban megalapították: a világbéke - s egyáltalán a béke megőrzéséért. Az ENSZ világszervezet 44 éves útja kudarcokkal van kikövezve.
Az ENSZ békevédelmi kudarcainak, eredménytelenségeinek több súlyos oka van, s ezek némelyike már a szervezet felépítésében rejlik. Ha a világon valahol háborús konfliktus tör ki, az az állam, amely úgy véli, hogy sérelem érte, kéri az ENSZ Biztonsági Tanácsának (a továbbiakban: BT-nek) az összehívását. Tehát a BT-t úgy tekinthetjük, mint a világ „válságstábját".
A BT-nek 5 állandó tagja van - ezek a nagyhatalmak (Szovjetunió, USA, Nagy-Britannia, Franciaország, Kína) - továbbá 6 nem állandó tagja. A nem állandó tagokat (államokat) az ENSZ közgyűlése delegálja a BT-be, s mandátumuk 2 évre szól. Ennél az elvi szervezeti felépítésnél meg kell állnunk, hogy jobban szemügyre vegyük: A nagyhatalmak miért állandó tagjai a BT-nek?
Mert ők „nagyok" - az erő jogán?
Talán a nagyhatalmak képviselőinek az igazságérzetük, az ítélőképességük is nagyobb, mint valamely más állam képviselőjének? A kérdést azért vetettük fel így, mert a BT-tagállamok képviselőinek éppen az a dolguk, hogy valamely konfliktusban igazságosan ítélkezzenek!
De lépjünk tovább! Valamely BT-határozat csak akkor emelkedik érvényerőre, ha a BT 11 tagállamának szavazataiból legalább 7 igenlő, s egyik nagyhatalom sem vétózza meg. Ugyanis a nagyhatalmaknak vétójoguk van, de csak a nagyhatalmaknak. Miért csak a nagyhatalmaknak van vétójoguk, s a többi 6 (nem állandó) küldöttnek (kormányának) miért nincs? Talán valamely nagyhatalom kormánya egy adott konfliktus esetében nagyobb igazságérzettel képes eldönteni azt, mint valamely más állam kormánya, hogy élni kell-e a vétójoggal, avagy sem? Mert ő nagyhatalom? Az erő jogán, a dzsungeltörvény alapján?
A nemzetközi kapcsolatokban sokat hangoztatott elv az ún. paritás elve. Ez azt jelenti, hogy ha valamely két állam bármely megállapodást kíván kötni (legyen az politikai, gazdasági vagy kulturális egyezmény) a teljes jogegyenlőség és egymás érdekeinek tiszteletben tartása (elismerése) alapján ülnek tárgyalóasztalhoz - függetlenül attól, hogy melyik államnak mekkora a lakossága, területe, hadserege stb. stb.
Ezt a paritás-elvet, amely az államok közötti kölcsönös elismerésen alapuló nemzetközi kapcsolatok kiindulópontja, sok évszázadon keresztül az alapvető emberi igazságérzet termelte ki, mint az igazi emberi, az igazi humánum nemes gyümölcsét. S ez a nemzetközi kapcsolatok, a diplomácia alaptörvénye kell hogy legyen mindazon politikusok számára, akik valóban igaz emberi igazságérzettől vezérelve kívánnak a nemzetközi politika kérdéseihez nyúlni.
Nos - visszatérve az ENSZ BT szervezetének elvi, jogköri kérdéséhez láthatjuk, hogy teljesen mellőzték a paritás elvét, s már az ENSZ alapokmányának

kidolgozásánál szentesítették a nagyhatalmak antidemokratikus privilégiumait, amely ellentétben áll az alapvető emberi igazságérzettel. Fogalmazhatunk így is: az ENSZ alkotmánya már eleve az emberi igazságtalanság, az imperialista nagyhatalmi koncepció, a gyöngék feletti uralkodás, a dzsungeltörvény szellemében fogant!
Tüstént meg kell jegyeznünk, hogy a nagyhatalmak állandó BT-tagsága, azok vétójoga és a nemzetközi paritás-elv mellőzése szöges ellentétben áll az 1975-ös Helsinki Záróokmánnyal, amelyet korunk politikai erkölcskódexének tekinthetünk. Ugyanis ennek I. és VIII. pontja kimondja a népek szuverén egyenlőségének és egyenjogúságának elvét. Mivel az ENSZ alapokmánya ezzel ellentétes, az elavult, s ez, mint valami súlyos átok rakódik rá az ENSZ egész „békevédelmi" tevékenységére és ennek tükrében már nem csodálkozhatunk a négy évtizedes kudarcok sorozatán. De folytassuk vizsgálódásainkat az ENSZ BT funkciójának további elemzésével - szem előtt tartva korunk politikai realitásait. Ebben a megosztott - Kelet-Nyugat - világunkban a vitás problémák, a konfliktusok a legtöbb esetben olyanok, hogy azokban ott feszül a Kelet-Nyugat-ellentét. Az öt nagyhatalom közül a legtöbb esetben ott ül a tárgyalóasztalnál legalább egy olyan, amely az adott konfliktusnál a többi nagyhatalommal ellentétes állásponton van - illetve ellenkező előjellel érdekelt. S mi történik ilyenkor? A BT-ben is ott levő Kelet-Nyugat polarizáció meghozza „áldásos" hatását. Az egyik érdekelt - vagy a konfliktust másként megítélő - nagyhatalom a már megszövegezett határozattervezetet megvétózza, tehát lényegében a határozat meg sem születhet!
Ha nagyon ritkán, de mégis születik egy olyan határozat, amelyet legalább 7 szavazattal elfogadnak, s azt egyik nagyhatalom sem vétózza meg, a határozat kötelező érvényűvé válik.
Mi történik ezután? A már „jogerős" határozatot az érintett felek - vagy azok valamelyike - nem hajtja végre, ha azt magára nézve sérelmesnek vagy elmarasztalónak találja. A konfliktusesetek nagy többségében ez történik, a nemzetközi szervezet (ENSZ) „polgárai" nem engedelmeskednek a szervezet „bíróságának", a BT-nek!
A BT-t olyan bírósághoz hasonlítanám, amelynek 11 tagja 2 pártra szakadt. Most már ennek tudatában a 11 tagú bírói testületet 2 tagú „bíróság-modellel" helyettesíthetjük, ahol az egyik bíró a Keletet, a másik a Nyugatot képviseli. Mivel azonban a „per-esetek" (államok közötti konfliktusok) is majdnem mindig polarizáltak (Kelet-Nyugat-ellentétet hordoznak magukban), ebből adódóan az egyik bíró az egyik, a másik bíró a másik perlekedő fél ügyének van elkötelezve. S az ítélet csak akkor jogerős, ha azt a két bíró egyetértésben hozza meg. Láthatjuk, hogy már maga az alapszituáció is abszurd. De a meddő vitákban és békefrázisokat pufogtató szónoklatokban nincs hiány - sem a BT-ben, sem az ENSZ közgyűlésein. Az ENSZ ezen ellentmondásai már annak megállapítása után néhány évvel (1948-1950) kirajzolódtak. Churchill már akkor találóan így nyilatkozott: „Félő, hogy az ENSZ-palota egy tyúkketrechez lesz hasonló, amely a mihaszna perpatvarok rikácsolásától hangos és a hajdani »Népszövetség sorsára jut«"; felbomlik. Nos - az ENSZ ugyan nem bomlott fel, de Churchill aggályait az idő igazolta.
De térjünk vissza a világ „béke-kívánságának", az ENSZ BT funkciójához, összefoglalóan: amint azt a fentiekben részleteztük, a BT valamely nemzetközi konfliktus esetében még a jogerős határozat meghozatalára is csak ritkán képes. De ha születik is jogerős határozat, azt az érdekelt államok - teljesen önkényesen nem hajtják végre. (Precízebben fogalmazva: az érintett állam teljesen önkényesen dönt arról, hogy aláveti-e magát a BT határozatainak vagy akár részben, akár egészében elveti azt.) Tehát a BT egy olyan bíróság" amely nem rendelkezik olyan karhatalommal, amely „ítéletének" érvényt szerezne.
Mert remélem, senki sem gondolja komolyan azt, hogy az ENSZ-haderő bárhol és bármikor is betölthetné a „világbíróság" (BT) karhatalmának szerepét és képes lenne a békét fenntartani vagy valamely regionális konfliktus kirobbanását megakadályozni. Röviden az ENSZ-haderőről: Ez a világ minden tájáról összeverbuvált soknemzetiségű zsoldos hadsereg harcképtelenségét már bebizonyította a koreai és vietnami háborúkban. Csúfos vereséget szenvedtek, s nem voltak képesek fegyverrel („karhatalommal") érvényt szerezni az ENSZ égisze alatt megkötött nemzetközi egyezményeknek, illetve BT-határozatoknak.
Ezt a csak gyalogsági fegyverekkel ellátott „haderőt" lényegében afféle „jelképes hadseregnek" kell tekintenünk, amely gyakorlatilag ütőerővel nem

rendelkezik.
Ez a hadsereg csak arra alkalmas, hogy „kéksisakos" katonáiból valóságos „élő sövényt" képezzenek a két perlekedő államot elválasztó demarkációs vonalon. De a kéksisakosok ezt a funkciójukat is csak akkor tudják betölteni, ha a két szembenálló állam már amúgy is eldöntötte békülési szándékát, s elkezdődtek a hivatalos fegyverszüneti tárgyalások-
Nos - az ilyen funkciót betöltő kéksisakos élő sövényt nevezi az ENSZ és a tömegkommunikációs eszközök „békefenntartó erőknek". Ennyit az ENSZ eddigi békemegőrző küldetéséről.
Lehetséges, hogy eljön még az a korszak, amikor majd Földünk összes állama önként lemond a fegyveres erőszakról és annak minden lehetőségéről és csak az ENSZ fog rendelkezni fegyveres ütőerővel. Majd amikor maguk az államok ruházzák fel az ENSZ szervezetét ezzel a hatalommal, hogy valóban betölthesse azt a szerepét, amelyért létrehozták, hogy betölthesse a „világ-bíróság" és „világrendőrség" (végrehajtó hatalom) szerepét. Ez az elképzelés azonban ma még az ábrándok világába tartozik.
Viszont ami a világégés megelőzését illeti, sokat vár az emberiség azoktól a különböző nemzetközi leszerelési, biztonsági és fegyvermentesítési egyezményektől, amelyeket a két nagyhatalom, az USA és a Szovjetunió kötöttek és kötnek egymással. Nincs is bennük hiány. De vizsgáljunk meg néhány ilyen korábban kötött nemzetközi egyezményt, hogyan is érvényesültek a gyakorlatban, mennyire tartották be azokat?

Potsdami Egyezmény, 1945. július

Ebben rögzítették, hogy
1. A megszállt Németország egész területén biztosítani kell a szabad demokratikus politikai fejlődést, a többpártrendszert, az alapvető emberi jogokat - nevezetesen a véleménynyilvánítás szabadságát tehát a sajtó- és szólásszabadságot, s szintúgy a vallás- és gyülekezeti szabadságot, a szakszervezetek megalakítását.
2. Ugyanakkor az egyezmény előirányozta a megszállási övezetekre osztott Németország és Berlin nemzetközi ellenőrzés alatt megtartott szabad választások alapján történő egyesítését, és a német békeszerződés majdani megkötését.
Előirányozták, hogy a német békeszerződés megkötésével egyidejűleg rendezik az európai államok ügyét, megszüntetik a megszállásokat, s felszámolják a II. világháború következményeit.
Nos - az 1. pontban leírt feltételeket a Szovjetunió nemcsak hogy nem biztosította, de létrehozta a bolsevizált Németországot, az NDK-t. (Az NDK-ban a Német Szocialista Egységpárton kívül vannak más pártok is, de gyakorlati jelentőségük nincs. A hatalom kizárólag a Német Szocialista Egységpárt kezében van. Ez az állapot uralkodott egész 1989. novemberig, az NDK-ban 1989 őszén bekövetkezett forradalmi változásokig.)
Ami a 2. pontban foglaltakat illeti, mint tudjuk - semmi nem teljesült. A mai napig sem kötötték meg a német békeszerződést, s nem szüntették meg a megszállási állapotokat sem. A vázolt rendezési tervek a Szovjetunió ellenállásán meghiúsultak.
Maradt a status quo, vagyis Németország és Berlin megosztottsága. Sőt, a Szovjetunió az 1960-61-es kezdeti űrrepülési és szputnyikfelbocsátási sikerein felbuzdulva, Nyugat-Berlint be akarta kebelezni az NDK-ba teljesen önkényesen - mit sem törődve a potsdami egyezménnyel. Nem a Szovjetunión múlott, hogy ez nem történt meg.

Indokínai egyezmény, 1954, Genf

Amint azt már a „Bolsevizmus terjeszkedése" c. fejezetben részletesen tárgyaltuk, ezt az egyezményt a Szovjetunió, Észak-Vietnam és Kína egyoldalúan megszegték, s ennek az egész Vietnam bolsevizálása lett a következménye.

Szovjetunió-USA-szerződés Kuba ügyében (1962)

Ennek értelmében a Szovjetunió nem szállíthat támadó hadászati fegyvereket

Kubának. Kuba azóta a Szovjetunió „fegyverraktára" és fegyverelosztó rohamcsapata lett, s az USA ellen irányuló rakétakilövő bázis az amerikai térségben. Még a szerződés is rég feledésbe ment.

Európai Biztonsági és Együttműködési Értekezlet

Bár ennek eredménye - a Helsinki Záróokmány - nem tartozik szorosan a bolsevizmus elleni harc témaköréhez, ez a dokumentum olyan nagy jelentőségű, hogy az egyezmény 10 pontjának (fejezeteinek) legalább a címeit soroljuk fel az alábbiakban, s ezt követően néhány mondat erejéig terjedő kommentárt fűzünk ehhez.

1. Szuverén egyenlőség és a szuverenitásban foglalt jogok tiszteletben tartása.
2. Tartózkodás az erőszaktól és az erőszaktól való fenyegetéstől.
3. Az országhatárok sérthetetlensége.
4. Az államok területi épségének (integritásának) tiszteletben tartása.
5. A viták békés úton történő rendezése.
6. A belügyekbe való be nem avatkozás.
7. Az emberi jogok és általános emberi szabadságjogok tiszteletben tartása - beleértve a lelkiismeret-, vallás- és emberi szabadságjogokat, valamint a meggyőződési szabadság tiszteletben tartását, és ez vonatkozik a nemzeti kisebbségekre is.
8. A népek egyenjogúsága és önrendelkezési joga.
9. Az államok közötti együttműködés.
10. A nemzetközi jogi kötelezettségek jóhiszemű teljesítése.

Ezt az egyezményt 1975 augusztus 1-jén 33 európai állam, továbbá az USA és Kanada írták alá - ezáltal deklarálva az egyezmény elfogadását. Az aláíró államok között van a Szovjetunió is. Az ünnepélyes aláírást követően az egyezményt elfogadó államok 1-2 év leforgása alatt saját alkotmányaikba is beiktatták (ratifikálták) azt, ezáltal emelve az egyezményt törvényerőre A Helsinki Záróokmányt a Szovjetunió 1977-ben iktatta be alkotmányába.
Az egyezmény egy olyan erőszakmentes világ képét körvonalazza, amelyben az egyes államok önként tesznek fogadalmat arra, hogy a másik állam érdekeit is tiszteletben tartják.
Jézus Krisztus születése után idestova két évezrednek kellett eltelni ahhoz, hogy ezt - az ember legbensőbb, igazi humánumából fakadó erkölcsöt - írásba foglalva deklarálják. Ez az egyezmény végeredményben egy későbbi - egész Földünkre kiterjedő - világegyezmény alapját is képezhetné.
A Helsinki Záróokmány az államok közötti kapcsolatban az erkölcsiségnek azt a maximumát képviseli, amelyre az emberiség Kr. u. a II. évezred végéig egyáltalán eljutott. Ezt az egyezményt úgy kell tekintenünk, mint zsinórmértéket, mint korunk politikai erkölcskódexét, amely magában hordozza az ENSZ szellemét és célkitűzéseit. A Helsinki Záróokmány keresztény ihletésű. Hangsúlyozni kívánom - nem keresztény, de legalább keresztény ihletésű. Ugyanis az egyezmény szelleme még messze áll attól az erkölcsi szinttől, amelyet Jézus Krisztus hirdetett nekünk. De mégis, ha botladozva, gyarló emberi módon is közelít ahhoz, és maga mögött akarja hagyni a dzsungeltörvényt és a „szemet szemért, fogat fogért" kegyetlenséget.
Itt most tüstént meg kell jegyeznünk, hogy más az egyezmény ünnepélyes deklarálása, és más annak a napi politikai gyakorlatban való betartása. Sajnos napjainkban még a kettő között hatalmas űr tátong. Hogy ez mennyire igaz, könnyen belátható. Ha ezt az egyezményt az aláíró államok maradéktalanul betartanák, s azt napi politikájuk aktív, működő szerves részévé tennék - akárcsak az elfogadó 35 állam szférájában is már eltűntek volna a hatalmi tömbök, a készenlétben álló mindenféle és fajta fegyverek arzenálja, a világháború veszélye és attól való rettegés egyszer s mindenkorra elszállt volna az emberiség feje felől.
Sajnos nem így van. A Helsinki Záróokmányt lépten-nyomon megszegik. Nem lenne igaz, ha azt állítanánk, hogy a nyugati államok nem követtek el kisebb-nagyobb szerződésszegést. Ilyen volt pl. az USA részéről Granada-sziget kommandóakcióval való megtisztítása a kubai partizáncsapatoktól 1986-ban. Ehhez hasonló kommandóakciónak számít az a légitámadás, amelyet USA vadászbombázók hajtottak végre 1987 tavaszán Tripoli (Líbia) egy épületcsoportja ellen a Líbia által

korábban szervezett nyugat-berlini terrorakciók megtorlásaként.

USA imperialista intervenciónak és más állam belügyeibe való beavatkozásnak ítélhetjük meg azt a közvetlen katonai segítséget is, amelyet az USA nyújtott a Fülöp-szigetek kormányának kérésére a manilai katonai zendülés leverésére 1989 december elején; kb. 2 héttel később már egy újabb agresszióra került sor, melynek során az USA fegyveres intervenciót követett el Panama ellen, s ez ügyben több állam is kérte az ENSZ Biztonsági Tanácsának összehívását. Ezek az események az USA-imperializmus olyan „fegyvertényei", amelyek alapján jogosan tehetjük fel a kérdést, hogy vajon az USA valóban és őszintén ragaszkodik-e a Helsinki Záróokmány szelleméhez? Jóllehet ezek csekély volumenű és igen rövid ideig tartó akciók voltak, az USA ezekkel érdemileg megszegte a Helsinki Záróokmányt. (Azért hangsúlyozzuk az „érdemileg" szót, mert a Helsinki Záróokmány megszegése a betű szerinti értelmezésben vitatható. Ugyanis az USA-agressziót elszenvedett államok nem tartoznak a Helsinki Záróokmányt aláíró államok közé.)

Mindenesetre az ilyen agresszió-esetek nem olyan tények, amelyek erősítenék a bizalmat az USA békepolitikája iránt. Ez a „szemet szemért, fogat fogért" szellemű önbíráskodó imperialista szemlélet és gyakorlat soha nem képezheti a jövőbeni bolsevizmus elleni harc alapját. (Lásd a „Hogyan tovább?" c. utolsó fejezetet.)
A Szovjetunió és a bolsevista tömb államai azonban nemcsak hogy sorozatosan megszegik az egyezmény valamennyi pontját, de politikai gyakorlatuk hosszú távon is teljesen ellentétes ezzel az egyezménnyel.

Ez teljesen érthető is azok számára, akik ismerik a bolsevista „erkölcsöt". Végtére is a Helsinki Záróokmány egész szelleme és koncepciója szöges ellentétben áll a lenini erkölccsel. S hogy a bolseviki államok ennek ellenére mégis aláírták és deklarálták az egyezményt, ez nem annak őszinte, önkéntes elfogadását jelenti. Az aláírás és deklarálás részünkről semmi más, mint demonstratív színjáték. Hiszen ahhoz, hogy a bolseviki vezetők őszintén és önkéntesen elfogadják a Helsinki Záróokmány betűjét és szellemét, „saját bőrükből kellene kibújniok", s ekkor már nem is lennének bolsevikiek.

SALT1 szerződés (Moszkva, 1972): A rakétaelhárító rendszerek korlátozását célzó egyezmény

Az USA és a Szovjetunió kölcsönösen egymást vádolják a szerződés megszegésével.

SALT2 egyezmény (Bécs, 1979): Hadászati fegyverkorlátozást célzó egyezmény

Látványos külsőségek között írták alá Bécsben ezt az egyezményt az USA akkori elnöke, Carter és Brezsnyev, a szovjet pártfőtitkár. De a nagy csinnadrattával és hatalmas propagandakampánnyal tálalt egyezmény még érvényerőre sem jutott, mert az USA törvényhozása nem ratifikálta - hivatkozva a Szovjetunió korábbi szerződésszegéseire. Persze - ismerve a tényeket és a korábbi szerződésszegésekből levonva a következtetéseket, az sem változtatna a szerződés „hatékonyságán", ha azt ratifikálták volna.
A felsoroltakon kívül kötöttek még különböző „atomsorompó" és „atomstop" egyezményeket, amelyek már feledésbe is merültek. Napjainkban sincs hiány a nemzetközi béke ügyét szolgáló (legalábbis ennek vélt) értekezletekből, mint pl. a „bizalomerősítő" helsinki utókonferencia. Szintúgy nincs hiány különböző, a béke védelmét célzó tervezetekből sem, mint pl. „európai atommentes folyosó", „atommentes Közép-Európa", „atommentes tengerfenék", „atommentes világűr" stb !

A rövid és közepes hatótávolságú atomtöltetű rakéták megsemmisítését célzó egyezmény (Washington, 1987. dec.)
Példátlan nyilvánosság - a tömegkommunikáció szédületes propagandainváziója és káprázatos külsőségek kísérték végig ezt az egyezményt, a hónapokig tartó alkudozásoktól az ünnepélyes aláírásig. Az egyezmény lényege: megsemmisítik a

kis- és közepes hatótávolságú rakétákat, nukleáris tölteteikkel együtt Keleten és Nyugaton egyaránt. Ezáltal a felhalmozott nukleáris támadófegyverek 4%-át! semmisítik meg (a 96% marad!). „Vajúdtak a hegyek, és megszületett egy egérke!" De itt most nem is annyira azon a lényegében elenyészően kis 4%-on van a hangsúly, hanem sokkal inkább az egyezmények hasznosságának megítélésén, amint azt alább látni fogjuk.

Azt hiszem, hogy helyénvaló, ha egy - már az ókorban kiforrott - bölcsességgel hozakodom elő, egy latin szállóigével: História est magistra vitae - a történelem az élet tanítómestere. Úgy vélem, ezen „békemegőrző" egyezmények vonatkozásában is a baj az, hogy a történelemre - erre a „tanítómesterre" nem figyelnek oda, s itt a nyugat vezető politikusaira gondolok. Pedig a közelmúlt történelméhez tartoznak azok a szerződések és egyezmények, amelyekről fentebb vázlatosan szóltunk. Mit kell itt látnunk? Azt, hogy a Szovjetunió (amely a Keletet jelenti a Kelet-Nyugat relációban) egyoldalúan és gátlástalanul sorban és sorozatosan megszegi ezeket az egyezményeket. Sőt, a Szovjetunió a szerződésszegéseket kivétel nélkül naprakészen meg is magyarázza és megindokolja. Pl. szerződésszegés akciója nem tekinthető annak, mert a Szovjetunió csak a „proletár internacionalizmus szellemében járt el".
Vagy pl.: „a szerződésszegés nem tekinthető" annak, hiszen a Szovjetunió valamely nép felszabadítási harcához nyújtott segítséget, s ezzel csak internacionalista kötelezettségét teljesítette. Sőt, a viszontvádló pozíciójából lép fel: „a tolvaj kiált fogd meg-et". S ki itt az ítélőbíró - talán az ENSZ? Senki!
Az idő múlásával (akár csak hónapok alatt is) a szerződésszegés tárgya - de maga a szerződés is - elhomályosodik és megfakul a nemzetközi polémia ködében. A nemzetközi szerződés -amelyben annyian hittek, s benne a béke megőrzésének zálogát látták - már semmi más, mint egy devalválódott okmány. Ugyan mit remélhetünk azoktól az ezután következő nemzetközi egyezményektől, amelyek a világméretű leszerelést és a világháború lehetőségeinek kizárását vannak hivatva szolgálni? Ugyanazt, mint az eddigiektől, vagyis hogy a Szovjetunió bármikor és kénye-kedve szerint megszegi azokat.
Ugyan milyen szerződés akadályozhatja meg azt a gombnyomást, amely egy atomtöltetű rakétát egy másik ország vagy kontinens felé indít el? Ha ezt a rakétát - s a válaszrakétát - elindítják, s azok célba érnek, ugyan ki fog ítélkezni „szerződésszegés" ügyében? Hol lesznek a bírák? Hol lesznek azok, akik felett ítélkezni kell? Talán valamelyik gombafelhő csücskében füst és pára alakban?!
Ennek tükrében láthatjuk,hogy mit érnek a szerződések akkor, ha valamelyik oldalon hiányzik az őszinte békeszeretet és humánum, s a becsület. Egyébként a szovjet szerződésszegések nem jelentenek meglepetést azok számára, akik a szovjet erkölcsöt ismerik, hiszen ezek az un. „kommunista erkölcs" belső dinamizmusából fakadnak. Mi is a kommunista erkölcs alaptézise?
„Erkölcsös az a tett, amely a szocializmus (értsd: bolsevizmus) előrehaladását segíti elő." Ebből logikusan következik, hogy a szerződésszegés is „erkölcsös", ha a szovjet vezetés úgy véli, hogy a bolsevizmus előrehaladását segíti elő. A Szovjetunió egész külpolitikája a hazugságon, és a másik fél (a Nyugat) becsapásán alapszik. (S bár az alábbi idézet már „A bolsevizmus elemzése" c. fejezetben szerepelt - tekintettel annak fontosságára, ezúttal megismétlem:)
Lenin nyíltan kifejtette a Preobrazsenszkijhez írt levelében:
„A munkásállam (értsd: bolseviki állam) számára - amelyet minden oldalról ellenséges kapitalista államok vesznek körül a hazugság a külpolitikában igen szükséges és hasznos lehet. Ezért a munkásosztály és a Kommunista Párt, amelyek a hazugság létjogosultságát nyíltan elismerik, ezt egészen másként ítélik meg, mint a nyugat-európai szocialisták, vagy azok az istenfélő kispolgárok, akiket a kapitalizmus képviselői szisztematikusan becsapnak és mesékkel hitegetnek."
A fenti idézet nem igényel kommentárt. S nagyon tévednek azok a politikusok, akik figyelmét elkerülte ez a lenini tanítás, vagy úgy gondolják, hogy a Kreml mai vezetői ezt már elfelejtették. Nem, ők ezt nem felejtették el - még akkor sem, ha ezt nyilvánosan nem is hangoztatják. Sőt, épp ellenkezőleg! Ha visszatekintünk a közelmúlt történelmére, egyértelműen láthatjuk, hogy a fenti lenini tanítás ma is alappillére a szovjet diplomáciának.
A nemzetközi egyezmények témájához visszatérve láthatjuk, hogy a történelem, a nagy „tanítómester" két oldalról is megvilágítja a Szovjetunióval kötött

politika (lefegyverzési) szerződések értékét:
1. A közelmúlt történelme egyértelműen bizonyítja, hogy ezeket a Szovjetunió egyoldalúan és önkényesen bármikor megszegi.
2. A szerződésszegések logikusan következnek a „kommunista erkölcs"-ből, Lenin történelmi, diplomáciai alaptéziséből.
Tehát megállapíthatjuk, hogy a jövőben sem várhatunk sokat a Szovjetunióval kötött egyezményektől. Ugyanis ezek a leszerelési, békemegőrző egyezmények legfeljebb csak elodázhatják, de semmi esetre sem zárják ki egy világégés veszélyét A fenti fejtegetések és következtetések adnak magyarázatot arra, hogy a Szovjetunióval kötött leszerelési és béke megőrző egyezményeket, éppúgy, mint a békemozgalmakat, a „Békeszínjátékok" c. fejezetbe soroltam be.

Ugyanakkor szinte hihetetlennek tartom, hogy a Nyugat vezető politikusai ne vonták volna le a fenti következtetéseket. Talán csak a jelen világpolitikai szituációban nem találnak jobb megoldást, mint a Szovjetunióval tovább folytatni a „békeegyezmény-színjátékokat", s nagyarányú fegyverkezéssel a Kelet-Nyugat erőegyensúlyt fenntartani, amely eddig megakadályozta a világégést!
Következtetéseinkben még tovább kell lépnünk:
A bolsevizmus imperialista alapállását korábban részletesen elemeztük. Épp ebből következik, hogy Földünkön a világháború veszélye mindaddig nem múlik el, amíg a bolsevizmus mint világhatalom létezik. Ma így áll a dolog - léteznek-e egyáltalán valamely garanciák a világbéke megőrzésére, s ha igen - melyek ezek? Igen, léteznek ilyen garanciák, s ezeknek köszönhető, hogy amint azt már említettük, a 80-as években már nem fenyegeti az emberiséget egy újabb világháború spontán kitörésének a veszélye.
Ennek fő garanciája a már a korábbi évtizedekben kialakított Nyugat-Kelet-erőegyensúly. Sőt, jelen évtizedünkben (1980-1990) ez az erőegyensúly már fel is bomlott, hiszen az „erő", a katonai potenciál a Nyugat javára tolódott el. A Nyugat rendkívül fejlett haditechnikával rendelkezik, s ezt nem is rejti véka alá, valahányszor arról nyilatkoznak a nyugati politikusok, hogy továbbra is fenn kell tartani a NATO elrettentő katonai potenciálját. Az „elrettentő" szót szó szerint kell értenünk: a Szovjetuniót el kell rettenteni a további bolsevizálási kísérletektől, s még annak a gondolatától is, hogy egy világháborúval „lerohanja" a világot, hogy eltörölje a Föld színéről a nyugati kultúrát.

Képzeljük el, mi lenne, ha ez az elrettentő katonai potenciál a Szovjetunió birtokában lenne? Még rágondolni is rossz. A világbéke fenntartásának további garanciája a Keleti Blokk súlyos belső gazdasági válsága. Hiszen köztudomású, hogy a hadi és a gazdasági potenciál szoros kölcsönhatásban állnak egymással. Vulgárisan fogalmazva: egy szegény állam vagy államkomplexum erőtlen a háborúzáshoz. A gazdasági válság azonban mint „háborúgátló" tényező (garancia) kétarcú dolog. Egyrészt valóban hozzájárul ahhoz, hogy ki legyen zárva egy újabb háború veszélye, viszont ugyanakkor antihumánus valami, mert sok százmillió ember szegénységét, nyomorát hozza magával.

Kétségtelen azonban, hogy a Keletnek ez a gazdasági válsága, s ezzel együtt a hadipotenciál csökkenése, az a tényezőkomplexum, amely a Szovjetuniót a bolsevizmus kompromisszumkészségének, a „szelídülő" bolsevizmusnak a kényszerpályájára vezérelte, melyről a következő fejezetünkben szólunk részletesebben.

A világbéke fenntartásának további garanciája a világméretű antibolsevista harc lenne. Ez azonban jelenleg nincs, de lennie kell! Ez a szellemi offenzíva (ha úgy tetszik: eszmei forradalom) már nemcsak sakkban tartani akarja a bolsevizmust, hanem felszámolni. Ennek a szellemi forradalomnak már kényszerű eszköze a bolsevizmus gazdasági válsága. (Bár itt meg kell jegyeznünk, hogy a Keletnek ezt a gazdasági válságát, amelynek kényszerűen világbéke-megőrző funkciója van - nem a Nyugat hozta létre, mint ellenpólus, tehát nem mesterséges kreáció, hanem a bolsevista berendezkedés belső habitusából adódott - maga a bolsevizmus „szülte".)

A bolsevizmus kényszerű kompromisszumkészsége, a „szelídülő" bolsevizmus korszaka

A bolsevizmus kozmetikázása, a fából vaskarikát gyártó reformerek, a bolsevizmus leépülésének esélyei

Az eddigi elemzések alapján az olvasóban joggal merül fel az a gondolat, hogy jószerivel amit eddig a bolsevizmusról mondtunk, az elmúlt évtizedek bolsevizmusának vázlatos „történeti fényképe". Ez a vélemény részben - de csakis részben - helytálló, hiszen a napjaink bolsevizmusának „reformerei" új álarcot vettek fel, s megkezdődött a példátlan manőverezés korszaka, a „mindenáron hatalmon maradni" égisze alatt. És ez a tendencia ma már nemcsak a bolsevizmus leépítésének avantgardista államaira - Magyarországra és Lengyelországra érvényes, hiszen 1989 őszén a bolsevista diktatúrák felszámolására törő demokratikus forradalmak söpörtek végig Közép-Kelet-Európában (NDK-ban, Csehszlovákiában, Délkelet-Európában, Bulgáriában, és már a demokratikus forradalom érlelődik Jugoszláviában is.)

Már néhány éve (kb. 1985-től kezdődően) szinte egyebet sem hallhatunk a rádióban és mást sem olvashatunk a sajtóban, mint azt, hogy elérkezett a „szocializmus" (értsd: bolsevizmus) megreformálásának, a politikai pluralizmusnak és a gazdaság szerkezetátalakításának korszaka. Hogyan is áll ez a kérdéskomplexum? Ebben a fejezetben rövid történeti visszapillantás után ezzel a problémakörrel kívánunk foglalkozni.

A kompromisszumkészség a bolsevizmusnak olyan tulajdonsága, amely elkerülte a legtöbb olyan korábbi szerző figyelmét, akik ezzel a témakörrel foglalkoznak - vagy legalábbis nem vonták le az ebből a jellemzőből adódó következtetéseket.
A bolsevizmus hajlandó a kompromisszumra úgy külpolitikai, mint belső, strukturális vonatkozásban. Ez végigkísérte a bolsevizmust egész történetén, sőt a kompromisszumpolitikát már Lenin elkezdte (breszt-litovszki béke, 1918. március) a bolsevizmus kialakulása előtt, amikor még Oroszországban a hadikommunizmus tombolt. Ekkor Lenin kiadta a jelszót: „Minden áron békét kötni Németországgal"! Ezt Lenin azért tette, hogy megmentse a forradalmat. Lenin következő kompromisszumának időpontja a bolsevizmus születésével esik egybe: 1920, amikor ezúttal is - közvetlen hívei ellenzésére bevezette a NEP gazdaságot (a korlátozott piac és korlátozott magántulajdon elismerése). Ez már belső, strukturális kompromisszumnak felelt meg amellyel Lenin magát a kommunista gazdasági rendszert tagadta meg, hiszen kénytelen volt azt feladni.

Külpolitikai kompromisszumra kényszerült Sztálin is, amikor 1939 augusztusában megnemtámadási szerződést kötött a hitleri Németországgal, hogy a saját (a szovjet bolsevizmus) bőrét mentse - legalábbis ideig-óráig. Pedig ekkor már teljesen kirajzolódott a hitleri Németország imperialista politikája.

Szerk: Németországot az kényszerítette erre a megegyezésre, hogy Lengyelország terrorizálta az ott élő németeket, emellett, maga mögött gondolván Nagybritanniát és Franciaországot, napi szinten fenyegetőzött Németország ellen, és ennek leállítására keresett Hitler szövetségest. Imperializmusról beszélni ebben az esetben nem helyes.

Azóta még számos más külpolitikai kompromisszumra is kényszerült a Szovjetunió. Manapság pedig a (80-as években) elmondhatjuk, hogy a bolsevista államok a belső, strukturális változások kompromisszumos korszakát élik, amit úgy is felfoghatunk, mint a „szelídülő" bolsevizmus korszakát. Miben állnak ezek a kompromisszumok, az ún. „szelídülés", amit nevezhetünk a bolsevizmus kozmetikázásának.
A bolsevista csatlós államokban az államhatalom egyre nagyobb teret ad a magánkezdeményezésnek, a kisipari és kiskereskedelmi tevékenységnek, amelyet -

bizonyos fáziskéséssel - a Szovjetunió is követni igyekszik. Az államhatalom megkísérli a csődbe ment, vagy csőd szélén álló vállalatok átszervezését, s ezáltal a gazdaság megmentését. Ugyanezen célból a külföldi (kapitalista) tőke becsalogatását, amelynek még az elképzelése is súlyos és megbocsáthatatlan ideológiai bűnnek („az imperializmussal való lepaktálásnak") számított volna néhány évtizeddel ezelőtt.
A fentiekből logikusan következik, hogy a fenti intézkedések előfeltétele a korábbi hibák feltárása, tehát engedni kellett a kritikai szemlélet korábbihoz képest „szabadabb" érvényesülését. Ez vezetett 1985-ben az ún. „peresztrojka" = átszervezés elvének meghirdetéséhez, amely a világbolsevizmus új diktátora, Gorbacsov nevéhez fűződik, amelyet már kezdettől fogva elhomályosítottak és megkérdőjeleztek a gyakorlati politika tényei (amint ezekről még az alábbiakban szó lesz.)
A bolsevizmus ezen belső strukturális kompromisszumait (amelyeket a bolsevizmus elvtelenségének könyvelhetünk el) gazdaságának gyöngesége, vánszorgó életképtelensége váltotta ki, amely láncreakcióként vonul végig a bolsevista államokon az Elbától a Csendes-óceánig.
Elkerülhetetlenné vált az a felismerés, hogy bolseviki rendszerű gazdaság már nem tartható fenn a megmerevedett „párt-arisztokrácia" és a megcsontosodott pártbürokrácia keretei között. Már elérkezett az idő, hogy nem lehet tovább leplezni és takargatni a szovjet gazdaság elmaradottságát, sem a szovjet nép nyomorát, ha ezen a felső vezetés egyáltalán változtatni akar.
Ez vezetett a peresztrojka (átszervezés) és a glasznoszty (nyilvánosság, a nyilvános bírálat szabadsága) meghirdetésére melyeket azonban a bolseviki morál és gyakorlat ismeretében soha nem szabad eleve pozitív vonásokként értelmeznünk Ugyanis ezek egyrészt nagyon is általános fogalmak, amelyekbe nagyon sok, de nagyon kevés is elfér, másrészt kétséges, hogy ezen meghirdetett irányelvek nyomán a szovjet jelszó-politika miliőjében mi az, ami realizálódik, s mi az, ami marad csak jelszó - illetve címkével ellátott látszatintézkedés?
Itt a fenntartások azt jelentik, hogy soha nem a kiadott jelszavakért kell lelkesednünk, hanem a változások eredményei alapján kell mérlegelnünk és megítélnünk ezt a politikát.
E jelszavak meghirdetésének célja az volt, hogy a szovjet közéletben és gazdaságban a nagyobb nyilvánosság bevonásával bizonyos átszervezéseket tudjanak végrehajtani. A korábbiakhoz képest legalább annyival nagyobb kritikai szabadságot adjanak, hogy a szovjet közéletben a gazdasági élet kulcspozícióiban meghúzódó - de már hasznavehetetlen „pedigrés elvtársakat", sztálinista „múmiákat" leválthassák.
De vegyük közelebbről szemügyre a „peresztrojka" és „glasznoszty" jelszavakkal fémjelzett gorbacsovi politikát. Ez annál is inkább szükséges, mert a világ - beleértve a Nyugatot is -illúziókkal teli vérmes reményeket táplál a gorbacsovi reformpolitika iránt.
Mint mindig - ennek a reformpolitikának a vizsgálatánál is az erkölcsiségből, az erkölcsi alapállásból kell kiindulnunk.
A bolsevizmus jelenlegi „reformkorszakát" már az indulás pillanatában a hazugság gomolygó köde veszi körül. A bolsevizmus ideológiája, erkölcse, gazdasági rendszere csődbe jutott. Ezt a jelenlegi prominens bolseviki vezetők is nagyon jól tudják. Tehát ha ők becsületesen, tényleg a glasznoszty (nyíltság, őszinteség) szellemében politizálnának, azzal a felismeréssel (mondhatnók: beismeréssel) kellene kezdeniük, hogy a bolsevizmus csődöt mondott.
A bolseviki pártok az elmúlt évtizedekben nem mulasztották el hangoztatni unos-untalan, hogy ők marxista-leninista pártok. Hogyan áll ez a kérdés ma? A bolseviki reformerek most marxisták-leninisták-e vagy nem ? Elutasítják-e a marxizmust vagy megtartják? Nem tudhatjuk, mert ebben a kérdésben hallgatásba burkolóznak. Elmaradt a nyílt színvallás, amely felér egy hazugsággal.
Ehelyett a bolseviki reformpolitikusok belekapaszkodnak a „szocialista", „szocializmus" jelszavakba, amelyről ők sem tudják, hogy mily fogalmakat takarnak, amint erről már korábban vázlatosan, a későbbiekben pedig részletesebben szólunk, hiszen ezek jelenleg konkrét kritériumokkal nem definiálható fogalmak.

A bolseviki reformerek elvtelensége: ők gyorsított tempóval, nagy sietséggel adják föl sorban a bolsevista alapelveket a gazdaságban is, s ezek helyett jellegzetesen kapitalista rendszerű fogalomrendszereket vezetnek be. Ezek közül

néhány fontosabb:
- feladni a központi irányítású (centralizált) tervgazdálkodás alapelveit.
- Kereslet-kínálaton alapuló piacgazdaságot.
- Egyre nagyobb teret adni az eddig „kapitalista beütésnek" számító kisiparnak és kiskereskedelemnek, s egyáltalán a magánvállalkozásnak.
- Felszámolni a veszteséges állami vállalatokat.
- A külföldi kapitalista tőkét mint „működő" tőkét becsalogatni szinte minden áron.
- A gazdaság vezetését kapitalista orientációjú, rugalmasabb káderekre bízni.

S miközben a bolseviki reformerek unalomig ismételgetik a fenti irányelveiket, megfeledkeznek arról, hogy mindezek a kapitalista gazdaság sajátosságai, amelyek csak kapitalista tulajdonviszonyok között érvényesülhetnek és teljesen idegenek a bolsevizmus államkapitalista koncepciójától. De ők (s itt elsősorban említem Gorbacsovot) afféle kapitalizált bolsevizmust akarnak, s így állt elő „fából vaskarikát gyártó reformerek" hangos tábora. Ma még nem tudni, hogy földrajzilag (s itt most elsősorban Magyarországra, Lengyelországra s a Szovjetunióra gondolok) és időben meddig jutnak el elveik feladásában? Lehetséges, hogy az újdonsült bolseviki reformerek még az államkapitalizmus sarkalatos marxi alapelvét is feladják?

Lehetséges, hiszen ezek a reformerek olyan „elvtársak", akiknél az elvtelenségnek, a gerinctelenségnek nincsenek határai, akik szemrebbenés nélkül képesek arra, hogy a demokratikus mozgalmaktól lopjanak el eszméket és módszereket, s azokat mint saját „szocialista" elveket és módszereket hangoztassák. (Itt még a gazdasággal kapcsolatosan meg kell jegyeznünk, hogy a bolseviki reformerek már eddig is „bizonyítottak"):

A fent említett országokban ezen reformfolyamatok már három-négy éve, kb. 1986-87-től számíthatóan indultak meg - legalábbis a tömegkommunikációs eszközök már ennyi ideje ontják a reformszólamokat minden mennyiségben.

S a gyakorlat eredményei? A gazdaság különböző ágaiban csökkenő, de legjobb esetben stagnáló árutermelés. Újabb és újabb inflációs hullámok, áruhiány, további szegényedés, s már kirajzolódnak a jövőbeni munkanélküliség kontúrjai is. Válság, válság, válság...

Ha a bolsevizmusnak, a marxizmus-leninizmusnak korábban elkötelezett prominens vezetők az igazmondásra és nyíltságra, az őszinteségre törekednének, a megbánás szellemén alapuló politikát folytatnának, egyértelműen megtennék az alábbi lépéseket:
- A bolsevizmus csődjének beismerése.
- A marxizmus-leninizmus teljes elutasítása.
- A bolsevik párt megszüntetése és a párttagságon és pártfunkciókon alapuló klikkhatalom összes maradványainak felszámolása.
- Célul kitűzni: egy új jóléti kapitalizmus kialakítását, s biztosítani ehhez a kiindulási feltételeket.
- S utoljára, de nem utolsósorban egyértelműen leszögezni azt, hogy a bolsevizmust nem megreformálni kell, hanem felszámolni.

A peresztrojka- és glasznoszty-programmal a baj ott van, s ezt hangsúlyozni kívánom, hogy a gorbacsovi politika a „szocializmus megújítása" ködös homályába burkolózik ahelyett, hogy levonva a következtetéseket a bolsevizmus eddigi történelméből (a fentebb vázoltakhoz hasonló) nyílt és áttekinthető programot dolgozna ki, a cél egyértelmű megfogalmazásával: a jóléti kapitalizmust kell megteremteni!

Sajnos a bolseviki reformerek nem ezt teszik, hanem már nem is követhető - legtöbbször saját magukkal is ellentmondásba keveredő manőverezésbe fogtak úgyannyira, hogy múlt és jelen, az eszközök és célok, az elmélet és a gyakorlat összekuszálódott, áttekinthetetlen dzsungellé vált.

Nos, pontosan a szilárd erkölcsiség, az igazmondás hiánya, s a következménye, a bolseviki reformok eddigi „fegyvertényei" megalapozzák azt, hogy ne higgyünk ígéreteiknek, de legalábbis nagyon komoly fenntartásokkal fogadjuk azokat.

Egyáltalán nem alaptalan az az aggodalom, hogy a bolseviki pártba tömörült „reformerek" sürgés-forgása csupán annak jegyében folyik, hogy az uralkodó osztály szerepét betöltő klikk most már mint „reformer" elvtársak átmentsék hatalmukat az elkövetkező időkre.

Végzetes hiba lenne, ha a világbolsevizmus hanyatlásával egy időben alulról szerveződő demokratikus mozgalmak és pártok fenntartások nélkül hitelt adnának ezeknek a minden szempontból kompromittált, önmagukat lejáraton „bolseviki" reformereknek. Végzetes hiba lenne, ha bármely országban is a „feljövő" demokratikus mozgalmak és pártok ezekre a hatalmukhoz, pozícióikhoz görcsösen ragaszkodó „reformer-elvtársakra" bíznák az ország demokratizálását, a gazdaság újjászervezését.
Itt azonban meg kell jegyeznünk, hogy valamely országnak a bolseviki egypárt-diktatúrából a népképviseleti demokráciába, s a gazdaságnak a lezüllött államkapitalizmusból a fejlett jóléti kapitalizmusba való átvezetése sohasem valamely kristálytiszta laboratóriumi folyamat. Hanem már együtt vannak a politikai porondon a „szocialista" mezt felöltő bolsevikiek, s a ténylegesen demokráciát akaró erők. Nos, felmerül a kérdés, hogy ezeknek az alulról szerveződő demokratikus pártoknak lehet-e, szabad-e együttműködni a „reformbolsevikekkel"? Nemcsak hogy lehet, hanem kell is.
De csak és kizárólag a demokratizálást és az ilyen szellemű újjászervezést szolgáló konkrét intézkedésekben az elvi nyilatkozatokat és „szocialista" frázisokat el kell utasítani. Az ilyen együttműködéseknél soha nem szabad megfeledkezni a beolvasztás, a visszarendeződés veszélyétől, amely a bolseviki diktatúra restaurálását célozná.
A gorbacsovi erkölcsiséggel szorosan összefüggő problémakör a jelenlegi szovjet vezetés külpolitikája és nemzetiségi politikája. Itt szinte minden mozzanat a gorbacsovi vezetés ellen szól, bizonyítva azt a politikai-erkölcsi nihilt, amelyet a szinte csak címszavakban ismertetett tények egyértelműen bizonyítanak.

Afganisztán

A szovjet csapatokat 1989. február 12-ig kivonták Afganisztánból. De miért ily későn, hiszen Gorbacsov 1985-ben már hatalmon volt? Miért tett meg minden elképzelhető diplomáciai manővert, hogy megmentse a Moszkvához hű kabuli bábrezsimet, s ad meg ma is minden fegyveres és gazdasági támogatást, hogy akár csak ideig-óráig is, de fenntartsa ezt a szovjethű kormányt? Azért, hogy a Kreml fenntarthassa befolyását (ha ideig-óráig is) és ellenőrzését Afganisztán felett. Az egyáltalán nem zavarja a Szovjetuniót, hogy ezzel a Helsinki Záróokmány V. és VIII. pontját szegi meg, amely a népek egyenjogúságát és önrendelkezési jogát mondja ki.

Kuba és Nicaragua támogatása

Vajon miért támogatja a gazdaságilag legyengült Szovjetunió még napjainkban is e két távoli országot? Mert Gorbacsov még mindig egy bolseviki világbirodalomról álmodozik, s reméli azt, hogy eljön még az idő, amikor e két állam ugródeszka lehet az amerikai kontinens bolsevizálásához.
A Kreml magatartása az emberi jogokkal kapcsolatosan, s nemzetiségi politikája talán a legkirívóbb. A gorbacsovi kormányzat kifejezetten nemzetiségelnyomó politikát folytat. Csak címszavakban:

Balti államok: Észtország, Lettország, Litvánia

A gorbacsovi kormányzat még hallani sem akar ezen államok önállósodási (kiválási) törekvéseiről.

Krími tatárok

Őket még a sztálini időkben telepítették ki a Krím-félszigetről. A gorbacsovi kormányzat semmit nem tesz azért, hogy visszatelepülhessenek ősi hazájukba.

Karabach-hegyi örmények

A Kreml jelenlegi vezetése még azt sem engedi meg, hogy a Szovjetunión belül csatlakozzanak az Örmény Köztársasághoz.

Grúzia (Tbiliszi)

A Kreml még hallani sem akar arról, hogy kiváljon a Szovjetunióból. A szabadságukért, a demokráciáért és önrendelkezési jogaikért tüntető békés felvonulók ellen Tbiliszben a hadsereg gáztámadást hajtott végre. A halálos áldozatok és a szervezetükben súlyos károsodást szenvedők számáról egyáltalán nincsenek megbízható adatok. Ez az embertelen gaztett 1989. április 9-én történt. Gorbacsov a Népi Küldöttek Kongresszusán (1989. június eleje) vizsgálatot ígért. Bár az év végén a Szovjetunió Legfelsőbb Tanácsában felelevenítették ezt az ügyet, mindeddig érdemi vizsgálat és a bűnösök felelősségre vonása nem történt meg.
A grúziaihoz hasonló Üzbegisztán nemzetiségi problémája, bár kétségtelenül a legsúlyosabb a nemzetiségek közötti gyűlölködés az azerbajdzsánok és az örmények között, amely már akuttá vált, sőt tragikus polgárháborúval fenyegeti a Szovjetuniót.
Összegezve megállapíthatjuk, hogy a Szovjetunióban egyre több helyen lángolnak fel a nemzetiségi ellentétek tűzfészkei. Mit tesz a gorbacsovi vezetés? A tőle megszokott „tüneti" kezeléseket alkalmazza. Központi karhatalom, páncélozott járművek, helikopterek kivezénylése, tehát a terror. Az még idáig eszébe sem jutott a Kreml vezetésének - legalábbis a tények azt bizonyítják hogy a nemzetiségi ellentétek feloldására a demokrácia gyógyszerét alkalmazza: a nemzetiségek autonómiája, a nemzetiségi jog és nemzetiségek egyenjogúságának központi garantálása minden vonalon a demokrácia szellemében. (Ezekről még a későbbiekben lesz szó.)

Románia

Az egész haladó emberiség tiltakozott minden elképzelhető szinten a romániai nemzetiségi elnyomás és az emberi jogok brutális eltörlése ellen, amely már évek óta folyamatosan tartott. Romániában a XX. század és Európa szégyenének számító szörnyű bolseviki diktatúra volt, élén Nicolae Ceausescuval. Gorbacsov nem átallotta kifejezésre juttatni ezen politikával szembeni szolidaritását, mikor Nicolae Ceausescut, ezt a cezarományiás, véres kezű diktátort 70. születésnapja alkalmából 1988 novemberében a legmagasabb szovjet állami kitüntetéssel, a Lenin-renddel tüntette ki. Sőt Gorbacsov 1989. november 24-én udvariassági jókívánság-távirattal üdvözli Ceausescut abból az alkalomból, hogy a Román Kommunista Párt XIV. kongresszusa újból főtitkárává választotta. Idekívánkozik még egy momentum, amely a csehszlovákiai eseményekkel kapcsolatos. Köztudomású, hogy Csehszlovákiában 4 évtizede bolseviki terror uralkodott, amely az utóbbi években csak erősödött. (A békés tüntetések kíméletlen szétverése, vízágyúk, gumibotozás, bebörtönzések stb.) Ezt Gorbacsov soha „nem vette észre". Amikor a hatalmas tömeg-tüntetések a bolsevik diktatúrát 1989. november 24-én megdöntötték, Gorbacsov üdvözölte a Csehszlovákiában bekövetkezett változásokat és kifejezte szolidaritását a csehszlovák nép iránt. Gorbacsovot nem zavarta, hogy ugyanazon a napon üdvözölte egyik országban egy bolsevik diktátort (Ceausescut), míg a másik országban a bolsevik diktatúra megdöntését. Egy hónap múlva a romániai „karácsonyi forradalom" elsöpörte Európának ezt a legszörnyűbb bolseviki diktatúráját, és 1989. december 25-én kivégezték a Ceausescu diktátorházaspárt. És amikor már a forradalom győzelme minden kétséget kizáró volt, 1989. december 27-én Gorbacsov üdvözlő táviratot küldött Iliescunak, Románia Nemzeti Megmentés Frontja elnökének, s ez az üdvözlet az alábbi részt is tartalmazza: „Iliescu irányította a román vezetést az ország nehéz óráiban, amikor a román hazafiak határozottan felléptek a nemzeti megmentésért az önkény és terror erőivel szemben, hogy megszilárduljon Földünkön a valóban demokratikus rendszer." (Népszabadság, 1989. dec. 27. 8. oldal) Érdekes, hogy ezt az önkényt és terrort Gorbacsov 5 éves főtitkársága alatt, de még 1989 novemberében sem „vette észre", sőt amint azt az alábbiakban olvashatjuk, a hivatalos diplomácia síkján cinkosául szegődött a Ceausescu-önkénynek és -terrornak. További tények:
A nyugati nagyhatalmak 1989. januárban javaslatot terjesztettek az ENSZ Biztonsági Tanácsa elé, melynek tárgya: küldjenek ki ENSZ-bizottságot Romániába az emberi jogok romániai helyzetének kivizsgálására. A Szovjetunió, mint a Biztonsági Tanács tagja (nagyhatalom), a javaslatot megvétózta.

1989. március: A Genfben ülésező Emberjogi Bizottság 27 szavazattal határozatot hozott, amely elítéli Romániát a nemzetiségek elnyomása és az emberi jogok folyamatos megsértése miatt. A Szovjetunió és Bulgária távol maradt a szavazástól.

Kínai események

Már 1988-ban nagy diákmegmozdulások voltak Kína nagyobb városaiban. Ezek elemi erővel újultak ki 1989. június elején. Óriási diáktömegek vonultak fel Pekingben, elemi szabadságjogokat és a puszta létfenntartásukat követelve az éhező diákok, akikhez azután a lakosság is csatlakozott. A kínai vezetés a bolsevizmus legszörnyűbb ázsiai módszereivel reagált: a katonaság bevetésével (harckocsik, páncélozott járművek, tüzérség, helikopterek) vérbe fojtotta a fegyvertelen békés tüntetést. Külföldi tudósítók becslése szerint 8-10 ezer embert mészároltak le két nap leforgása alatt, nagyobb részüket harckocsikkal tapostatták el.
A kínai pártvezetésnek ezt a gaztettét szinte valamennyi nyugati állam és Magyarország kormánya is a leghatározottabban elítélte, s a nyugati államok „befagyasztották" Kínával fennálló kapcsolataikat.
Hogyan reagált a kínai eseményekre a gorbacsovi vezetés? Nemcsak hogy nem ítélte el ezt a véres gaztettet, hanem a szovjet tömegkommunikációs eszközök egy az egyben közölték a kínai diktatúra híreit, amelyek az „ellenforradalmi" bandák szétzúzásáról számoltak be. A Kreml saját állásfoglalása: először hallgatás, azután úgy nyilatkoztak, hogy mindez Kína „belügye".

Mit szűrhetünk le mindebből? Azt, hogy az új peresztrojka és glasznoszty jelszavakkal fémjelzett szovjet vezetés politikáját ma is (1989) a lenini erkölcs vezérli, az a jó, amely a bolsevizmus ügyének használ. Aktualizálva: a bolsevizmus, a Szovjetunió érdekeinek (illetve vélt érdekeinek) az felel meg, hogy semmiképp sem szabad konfrontálni a kínai vezetéssel, mert az esetleg veszélyeztetné az amúgy is ingatag, épphogy konszolidálódó szovjet-kínai kapcsolatot. Az új szovjet vezetést csak és kizárólag ez a szempont vezérli, s egyáltalán nem érdeklik az ártatlanul legyilkolt tüntetők ezrei, számára már nem létezik a Helsinki Záróokmány, sem az emberség, sem emberi igazságérzet.
Ugyanebben a szellemben fogant Gorbacsov állásfoglalása a „berlini fallal" és a napjainkban telepített romániai vasfüggönnyel kapcsolatosan. Gorbacsovot 1989 nyarán bonni látogatása alkalmával megkérdezték, hogy mi a véleménye - meddig maradhat még fenn a berlini fal, ez az Európa szégyene? Gorbacsov kitérő választ adott: „A berlini fal akkor dől le, amikor megszűnnek azok az okok, amelyek a fal felépítését indokolták."
Ismét manőverezés, az igazság elködösítése - hiszen Gorbacsov nagyon jól tudja, hogy a berlini falat a jóléti kapitalizmus és a bolsevizmus antagonisztikus ellentéte hozta létre. Még konkrétabban: a berlini falra az NDK bolseviki diktatúrájának azért van szüksége, hogy megakadályozza az NDK állampolgároknak az NDK vasketrecből való menekülését. S amikor a berlini fal az NDK forradalom eredményeként mégis „ledőlt" 1989 novemberében, Gorbacsov nem mulasztotta el, hogy üdvözölje az NDK-ban bekövetkezett reformváltozásokat.

Szintén Európa szégyene, hogy napjainkban Románia kiépítette a vasfüggönyt (szögesdrót-akadályok, őrtornyok, „senki-földje") a román-magyar és román-jugoszláv határon. Célja és rendeltetése ugyanaz, mint a berlini falé. Egyébként a román vasfüggöny ráadásul még azért is példátlan, mert annak a magyar-román határon húzódó szakasza két „szövetséges" államot, a Varsói Szerződéshez és a KGST-hez tartozó államot választ el, Magyarországot és Romániát.
S a Kreml? Nem emelte fel szavát, és nem vetette latba nagyhatalmi tekintélyét az ellen a román lépés ellen, amely a bolsevizmus embertelenségének és barbarizmusának szimbóluma, pedig ez a Keleti Tömb belső „családi" ügye. Nos, hát ez a bolseviki erkölcs, amely a szovjet vezetés jelenlegi (1989) erkölcse is.

Kell-e még több bizonyíték a jelenlegi szovjet vezetés egyértelműen nemzetiség- és emberijog-ellenes politikájára? Bár lehetséges, sőt valószínű, hogy az elkövetkezendő idők erre még további bizonyítékokat szolgáltatnak. Idekívánkozik

még:

Amikor az újonnan szervezett, a Szovjetunióban a demokrácia vívmányának számító Népi Küldöttek Kongresszusán néhány „vakmerő" küldött szóvá tette, hogy hogyan lehetséges az, hogy a Karabach Bizottság tagjait már több mint fél éve börtönben tartják, s hogyan volt az lehetséges, hogy Afganisztánban a szovjet megszállás utolsó hónapjaiban azokat a szovjet csapatokat, amelyek afgán fogságba esése várható volt, maguk a szovjet helikopterek gépfegyverezték le? S hogyan történhetett Tbiliszíben az a gaztett, hogy a hadsereg a békés tüntetők ellen gáztámadást hajtott végre? A kongresszus nagy többsége (a masszív pártvonal) ezeket a felszólalásokat lehurrogta.

Nos - ha a tényekre odafigyelünk, s akár a gorbacsovi világhatalmi ábrándokat és a nemzetiség- s emberjogellenes politikát nézzük, megállapíthatjuk, hogy Gorbacsov politikai erkölcse messzemenően eltér a Helsinki Záróokmány betűjétől és szellemétől, sőt a legtöbb esetben szöges ellentétben áll azzal, de ezen nem is csodálkozhatunk, hiszen Gorbacsov a liberális reformtörekvései ellenére is alapvetően megmaradt bolseviknek, akit a lenini erkölcs alapelvei vezérelnek. Többször hivatkoztunk a Helsinki Záróokmányra, amely, mint mondottuk, korunk politikai erkölcskódexe. Ahhoz azonban, hogy a Helsinki Záróokmány realizálódjék, a vezetők elemi, s ugyanakkor legbensőbb, sziklaszilárd erkölcsiségére van (lenne!) szükség.
Miben áll ez?
Valamely politikai szituációt mindig és minden körülmények között a Helsini Záróokmány erkölcse alapján kell megítélni, s ennek szellemében állást foglalni még akkor is, ha egy ilyen állásfoglalás látszólag ellenkezik a saját állami érdekekkel
Ha ez a legbensőbb erkölcsi alapállás hiányzik, a szerződések és egyezmények sorsa igen sok esetben írott malaszt, s az is marad, és elkezdődik a hazugságok és manőverezések végeláthatatlan láncolata, amely végső soron nihilhez (a legsötétebb politikai erkölcstelenséghez), a lenini „erkölcshöz" vezet.
Persze egyoldalú és sematikus lenne a gorbacsovi vezetéssel szembeni bírálatunk, ha elhallgatnánk annak pozitív vonásait, hiszen látnunk kell, hogy ez a politika korántsem mentes az ellentmondásoktól: a gorbacsovi politika amellett, hogy megtartotta bolseviki alapállását (és primitív gondolkozásmódját) komoly, főként politikai reformtörekvéseket hordoz magában, amelyekből jó néhány már realizálódott a Szovjetunióban.
Ilyenek például: a Népi Küldöttek Kongresszusának megszervezése, amely már a pártfőtitkár diktátori hatalmát alkotmányos keretek között bármikor megkérdőjelezheti.

- A többjelöltes választási rendszer.
- A képviselők mandátuma már meghatározott időre szól.
- A szólás-, gyülekezési és sajtószabadság bevezetése (még ha bizonyos korlátozásokkal is).
- A pártapparátus és a gazdasági vezetés különválasztása.
- A sztrájkjog bevezetése (még ha igen súlyos korlátozásokkal is).

Láthatjuk tehát, hogy a Szovjetunióban már eddig is komoly - a demokratizálás irányába ható - politikai változások mentek végbe és vannak folyamatban, olyanok, amelyekről néhány évvel ezelőtt álmodni sem mertünk volna.
Ugyanakkor látnunk kell, hogy ezeket a látványos, de ugyanakkor nagyon fontos változásokat nem követik a gazdasági reformok. Jelenleg (és még feltehetően hosszú ideig) mozdulatlan óriás tömbként áll a bolseviki (államkapitalista) gazdasági struktúra. Itt egyértelműen nyilvánvalóvá válik a gorbacsovi politika ellentmondásos mivolta.

- Politikai reformok egyrészről,
- a gazdaság „érintetlen" bolseviki jellege másrészről.

Ez utóbbi pedig annak a következménye, amiről korábban is volt szó: Gorbacsov a gazdaság vonatkozásában mint valamely varázsigéhez ragaszkodik a „szocializmushoz", amely semmitmondó szlogen, s itt sem más, mint a mozdulatlan bolseviki gazdasági struktúrát eltakaró szivárványos köd.
A szovjet vezetés a gazdaság megreformálásához mindaddig nem is foghat hozzá, míg a kiindulási alapot nem tisztázza egyértelműen, nevezetesen: ahhoz, hogy a gazdaság fellendülése meginduljon, azt kapitalizálni kell és óriási méretekben kell kibontakoztatni a magánkezdeményezést. Ezt a szükségszerűséget azonban

Gorbacsov nem ismerte fel, de talán inkább nem merte felismerni. Fogalmazhatunk így is: Gorbacsov kimondta, hogy peresztrojka (valamiféle átszervezés) kell, de azt nem mondta ki, hogy márpedig sem kommunizmus, sem bolsevizmus nem kell!

A gorbacsovi külpolitika

Mint ahogyan ellentmondásokkal terhes Gorbacsov bel- és gazdaságpolitikája, ugyanez az ellentmondásosság jellemzi a gorbacsovi külpolitikát is.
- A hatalmi befolyáshoz való kétségbeesett ragaszkodás, pl. Afganisztán esetében; a Szovjetuniótól elszakadó vagy egyáltalán átrendeződni kívánó nemzetiségek kíméletlen elnyomása, továbbá ezen túlmenően világhatalmi álmok (Kuba, Angola, Nicaragua) táplálása súlyos gazdasági áldozatok vállalása révén is - egyrészről. Ugyanakkor a korábban még csatlós államok önrendelkezési jogainak, a saját nemzeti modellhez való jogok nagystílű, liberális elismerése - másrészről. (Kelet- és Közép-Európa államai, amelyek a Varsói Szerződés tagjai és KGST-államok).
Gorbacsovnak ezt az utóbbi - közép- és kelet-európai államokkal szemben tanúsított „magukra hagyni" - magatartását őszintének kell tekintenünk, amely megfelel a Helsinki Záróokmány szellemének; ugyanis ezzel Gorbacsov de facto elismerte a népek önrendelkezési jogát, s ezt személyes nyilatkozataiban is többször megismételte, s ezt az alapállását a tények bizonyították. Joggal feltételezhetjük, hogy ez a lépés Gorbacsov személyes meggyőződéséből fakad. Hiszen semmi olyan kényszerítő körülmény nem merült fel Gorbacsov hatalomra jutásakor, amely a régebbi brezsnyevi doktrína érvényesülését gátolta volna. Ugyanis a szovjet vezetésnek rendelkezésére álltak a demokratizáló mozgalmak megfékezésére az adott megszálló csapatok, továbbá a csatlós államokban évtizedek alatt kinevelt szovjethű bolseviki vezetőgarnitúra.
Mindezek a kellékek meglettek volna ahhoz, hogy a közép és kelet-európai államok vonatkozásában meghosszabbítsák, illetve továbbá fenntartsák a Brezsnyev-doktrínát, nevezetesen ezeknek az államoknak csatlósi mivoltukat, s kifejezetten a Kreml felügyeletét. Tehát Gorbacsovnak minden külön áldozat nélkül lehetősége lett volna arra, hogy jogfolytonossági alapon biztosítsa a Brezsnyev-féle európai doktrína folyamatos fenntartását. Gorbacsov ezzel a lehetőséggel nem élt, hanem a „magukra hagyni" politikát realizálta. Ennek a lehetőségnek a két prominens kedvezményezettjei Lengyelország és Magyarország, a demokratizálódási folyamatok két avantgardista állama, de most már idesorolhatjuk az NDK-t, Csehszlovákiát és Bulgáriát is.
De a bolsevik tömbön belül is „tegyük helyére" a Kreml jelenlegi vonalvezetését. Ugyanis egy diktatúra miliőjében a mindenkori adott irányvonal erősen kötődik a diktátor személyéhez. Tehát ebben az esetben a demokratizálódási eseményeket és ugyanakkor óriási propaganda-ballasztot hordozó peresztrojka-glasznoszty irányvonal szinte kizárólag Gorbacsov (és esetleg legközelebbi munkatársai) nevéhez kötődik. Gorbacsov esetleges leváltása folytán a dolgok egészen más fordulatot vehetnek - például egy visszarendeződés a klasszikus (ún. fundamentalista) bolsevizmus, a bolsevizmus „visszadurvulása" felé.
Ennek nem csekély az esélye, ha arra gondolunk, hogy amíg Gorbacsov a szovjet hatalmi struktúra legliberálisabb szárnyát képviseli, ebben a struktúrában igen számottevő a fundamentalista (sztálinista) bolsevizmus felé hajló erő, amely Gorbacsov ellenzékét alkotja. Tehát megvan annak a veszélye, hogy Gorbacsov esetleges bukása után egy nálánál jóval ortodoxabb (sztálinista) ember kerül a pártfőtitkári székbe. Tehát a gorbacsovi, belpolitikai síkon már eredményeket mutató liberalizálási kísérletek jövőbeni hatékonysága, s egyáltalán léte, kiszámíthatatlanul bizonytalan, és főként azért, mert Gorbacsovból hiányzik az a szilárd, erkölcsi alapállás, amelynek vezérfonala a Helsinki Záróokmány.
És a már felsorolt tények alapján látnunk kell: Gorbacsov politikai erkölcse egy minden alakra gyúrható, plasztikus erkölcs, amely magában hordozza a sátáni lenini örökséget.
Gorbacsov az a politikus, aki soha nem keresi az igazságot. A korunk etikai normái szerinti „igazságos" és „igazságtalan", „becsületes" és „becstelen" jelzők, illetve fogalmak számára nem léteznek, így azokat fel sem fogja és nem is érzékeli.
Igazi bolsevik erkölcsön nevelkedett politikus, aki soha nem az igazságot, hanem csak a mindenkori manőverezés lehetőségeit keresi a vélt érdekek lagúnáiban, és

épp emiatt lépten-nyomon ellentmondásba kerül önmagával is. A hazugságot és köntörfalazást a politikától elválaszthatatlan kellékeknek tekinti. Ezen túlmenően nincs világos és egyértelmű koncepciója sem a külpolitikában, sem a nemzetiségi politikában, és főleg nincs a gazdaság kérdéseiben.
Hogyan lehetséges mégis ennek az ellentmondásos politikusnak a nagy népszerűsége - főleg Nyugaton, s hogy maguk a nyugati politikusok szinte egymással versengve folytatnak kampányt népszerűsítéséért? A válasz egyszerű és kézenfekvő. Elődei közül még senki nem mutatott ekkora liberalizálási készséget és senki nem tett ekkora engedményeket csatlósainak, mint ő. Ebből adódóan is ő a legtárgyalóképesebb az összes eddigi szovjet diktátorok között.
Ugyanakkor azonban végzetes hiba lenne, ha a nyugati politikusok figyelmen kívül hagynák Gorbacsov „megbízhatatlansági faktorát". A bolsevizmus „önelszámolási" folyamatának a fentieken kívül további akadályai is vannak. Ezek közül elsőnek említeném itt a Szovjetunió népeinek rendkívül elmaradott politikai kultúráját. Gondoljuk csak el, hogy egy 280 milliós népet idestova már két emberöltőn keresztül tartottak a bolsevizmus sötétségében. S gondoljuk el, hogy a nagyon csekély számú politizáló értelmiséget kivéve ezeknek az óriási passzív tömegeknek még csak halvány segédfogalmaik sincsenek arról, hogy mi is az a demokrácia, s még csak hírből sem hallották, hogy léteznek a Földön jól funkcionáló, kulturált demokráciák, s egyáltalán milyenek is azok! Még elképzelni is nehéz azt, hogy ezek a tömegek minden külső szellemi behatás nélkül végrehajtsanak egy antibolsevista szellemi forradalmat.
Itt még az antibolsevizmus harca szempontjából figyelembe kell venni, mint nehezítő akadályt, hogy az a politikai sötétség, amelyet a tendenciózus bolseviki népbutítás hozott létre a fejekben, sajnos nem korlátozódik a Szovjetunió területére, s emiatt a bolsevizmusnak még óriási „sötétségtartalékai" vannak. Ide kell sorolnunk jó pár ázsiai államot, mint pl. Mongóliát, az óriási Kínát, Észak-Koreát, Vietnamot, Laoszt, s a még jelenleg is bolsevizált állapotban lévő Kambodzsát is, Európában pedig Romániát, Jugoszláviát és Albániát. Gondoljuk csak, hogy ezen népek államgépezete adott esetben úgy ideológiai (politikai), de akár fegyveres potenciáljukkal is a „szocializmus" (bolsevizmus) védelmére sorakozhat fel.
A bolsevizmus sötétségtartalékai közé kell besorolnunk a Nyugat államainak kommunista pártjait is, amelyeket úgy foghatunk fel, mint a bolsevizmus „ideológiai tenyésztelepeit, s velük szemben szintén fel kell venni az ideológiai harcot.

A Szovjetunió, Közép- és Kelet-Európa, továbbá Bulgária antibolsevista demokratikus forradalmai

A demokratizálás eddigi vívmányai, a nemzetiségi kérdés, a demokrácia iskolája és gyermekbetegségei, a jövő problémái

Az előbbiekben vázoltuk a gorbacsovi peresztrojka-politika lényegét. Rámutattunk annak szovjetunióbeli kézzelfogható eredményeire és ugyanakkor arra a dilettantizmusra, amely az egész gorbacsovi vezetésre annyira jellemző, úgy kül- mint belpolitikai, továbbá nemzetiségi, s főleg a gazdaságpolitika vonatkozásában.
Talán éppen ennek köszönhetően Közép- és Kelet-Európa s még a Balkán is eljutott oda, hogy ma (1989 őszén) már nem a Kreml irányítja az eseményeket, hanem fordítva, s a Kreml kénytelen jóváhagyólag bólintani azokra a forradalmi eseményekre, amelyek végigsöpörtek Közép- és Kelet-Európa országain, Bulgárián, és az 1989-es év „forradalmi eseménynaptárának" záró-aktusa Románia „karácsonyi forradalma" volt. Teljesen logikus az a feltételezés, hogy 1990-ben a „forradalmi eseménynaptár" Albánia és Jugoszlávia forradalmával folytatódik, hiszen kezdeti csírái már a múlt év közepén is fellelhetők voltak. Bár Jugoszláviában a demokratikus forradalmi törekvéseket a mesterségesen szított

nemzetiségi ellentétek erősen motiválják, pedig a nemzetiségi problémák, csupán látszatproblémák. Valójában nem a nemzetiségek közötti ellentétekkel van a baj, hanem azzal, hogy itt még mindig bolseviki parancsuralmi rendszer van - feltételezhetően nem sokáig. Hiszen szinte törvényszerűen itt is bekövetkezik a demokratikus átalakulás forradalma (a nemzetiségi kérdésekről lásd később). A napjainkban zajló európai forradalmi eseményeknek az eddigi eredményei is messze túljutottak Gorbacsovnak a bolsevizmust kozmetikázó primitív és dilettáns manőverezésein. És ma (1989) már eljutottunk oda, hogy a Keleti Blokkon belül sem Gorbacsov irányítja az eseményeket, hanem a forradalmi események sodorják Gorbacsovot.
Itt csak Románia képez kivételt, amely mint valami börtön-rezervátum, még az ortodox sztálini bolseviki diktatúrában szenved, de éppen elszigetelődése, továbbá a diktatúra ellen megindult szellemi erjedés, a világközvélemény nyomása mind olyan tényezők, amelyek feljogosítanak arra a reményre, hogy belátható időn belül itt is bekövetkezik egy demokratikus forradalom (vö. 121. old).
De térjünk vissza a forradalmi korszakait élő európai államokban végbemenő átalakulások rövid idősorrendi áttekintésére. A demokráciát igénylő szellemi erjedés Lengyelországban már 1978-ban megindult, s ennek bátorító impulzust adott az 1985-ben meghirdetett peresztrojka-politika. 1987-88-ban kezdődött el ez a demokratikus szellemi forradalom Magyarországon. S még 1988 végén és 89 elején is az elszigetelés leselkedett e két avantgardista állam alulról szerveződő demokratikus forradalmaira.
1989 őszén viharos gyorsasággal peregnek az európai demokratikus forradalmak eseményei. Az NDK-ban a tömegtüntetések sorozata szinte napok alatt söpörte el a hírhedt Honecker-féle bolsevik pártdiktatúrát, leomlik a szintén hírhedt berlini fal. A két Németország békés újraegyesítése a német belpolitika és a világpolitika homlokterébe kerül. - A német forradalommal szinte egyidejűleg és ahhoz nagyon hasonló módon söpörnek végig a forradalom első hullámai Bulgárián. A tömegtüntetések elsöprik a Zsivkov-féle egyszemélyi és egypárt-diktatúrát, és kezdetét vette itt is a forradalom nyugodtabb, demokratikus átalakulást célzó korszaka.
- 1989. november végén a német és bolgár forradalommal azonos módon zajlik le a forradalom Csehszlovákiában is, melynek eredménye: a bolsevik egypárt-diktatúra megdöntése. Ezek után vizsgáljuk meg a fenti országokban (Lengyelország, Magyarország, NDK, Bulgária, Csehszlovákia) elkezdődött demokratikus forradalmak célkitűzéseit és módszereit; szinte teljes azonosságot találunk mindegyik államban.

A célkitűzések, illetve követelések:

1. A bolsevik állampárt hatalmi monopóliumának megszüntetése; a párt külön hadseregének (melyet egyes országokban munkásőrségnek, illetve milíciáknak neveznek) feloszlatása.
2. A többpártrendszer bevezetése.
3. Az emberi jogok biztosítása, különös tekintettel a gyülekezési, szólás- és sajtószabadságra.
4. A sztrájkjog életbe léptetése.
5. Szabad választások, népképviseleti parlament, koalíciós kormány.
6. Szabad, a kormánytól és a pártoktól független szakszervezet megalakítása.
7. Az antibolsevista demokratikus forradalmaknak menteseknek kell lenniök minden erőszaktól (s valóban, ezek erőszak nélküli, vértelen forradalmak).
8. A nemzetek és nemzetiségek megbékélése.

A fenti pontokban felsorolt követelések és célkitűzések rendkívüli fontossága és hordereje nem igényel kommentárt, hiszen mindezek a bolsevizmus elleni harc alapvető indítékai. Talán csak a 8. ponttal kapcsolatosan szükséges egy áttekintő magyarázat, illetve egyértelmű állásfoglalás.
A nemzetek és nemzetiségek közötti konfliktusok a demokrácia miliőjében feloldódnak, megszűnnek. Bizonyításként említenénk talán az USA-t, ezt a nemzetiségek nagy olvasztótégelyét, ahol több tucat nemzetiség él minden konfliktus nélkül, s a 60-as években a kirívó négerproblémát is véglegesen megoldották. De említhetjük Kanadát, ahol az angolszász, francia, magyar és egyéb népek szintén békességben élnek.

A nemzetek és nemzetiségek megbékélésére bőven van példa az európai demokráciákban is.
A francia-német gyűlölködés már több mint 200 éves hagyománynak számított, amely a hitleri imperializmus tombolásának éveiben (II. világháború) érte el tetőpontját.

Szerk: Ez így nem áll. Németország 1940-ben nagyon rövid idő alatt meghódította Franciaországot, és a Petain kormány és Németország kifejezetten békésen élt egymás mellett.

Ez a sátáni örökség a II. világháború után szinte egy csapásra megszűnt. Hogyan volt ez lehetséges? Úgy, hogy mindkét ország demokratikus államrendet épített ki. A korábban vitás Saar-vidék hovatartozását népszavazással döntötték el, és a francia-német ellentét már több mint 4 évtizede a múlté, és a két állam kapcsolata: rendszeresen konzultáló jószomszédi viszony. De említhetnénk Belgiumot, ahol a vallon és flamand nemzetiség felhőtlen békességben él egymással. Ugyanezt mondhatnánk Svájcról is, ahol németek, franciák, olaszok élnek együtt, és a példás egymás mellett élést egy pillanatra sem árnyékolja be még az a körülmény sem, hogy a németek kb. 90%-os többségben vannak, és a német nyelvhasználat dominál. A példaként felsorolt államokban két vagy több nyelven jelenik meg a sajtó, és működnek a tömegkommunikációs eszközök. Két- vagy többnyelvűek a feliratok a közterületeken, az árucikkeken stb. És a felsorolt államokból nemhogy a nemzetiségek közötti fegyveres összetűzésekről, de még csak polémiákról („szóváltásokról") sem hallunk évtizedek óta. De napjaink történelmi eseményei is ragyogó bizonyítékot szolgáltatnak arra, hogy a demokrácia légkörében megvalósul a nemzetiségek megbékélése. Az 1989 végén Közép- és Kelet-Európa országain végigsöprő demokratikus forradalmak szinte egy csapásra fejtették ki jótékony hatásukat a nemzetiségi problémák területén Csehszlovákiában és Romániában úgy az új hivatalos államhatalom, mint a nemzetiségi csoportok, szinte a demokratikus forradalom győzelmével egy időben hitet tettek a nemzetiségi jogok tiszteletben tartása mellett, s a demokratikus fejlődés útjára lépett Bulgáriában az államhatalom visszaállította annak a török kisebbségnek a nemzetiségi jogait, amely néhány hónappal azelőtt meg a zsivkovi diktatúrában a menekülés és üldöztetés szenvedő alanya volt.
Általános érvényű igazságként mondhatjuk ki:
Magas színvonalú, kulturált demokráciát kell csinálni, s ez automatikusan magával hozza a nemzetiségi jogok és igények kölcsönös tiszteletben tartását, a nemzetiségek közötti konfliktusok radikális és végleges megszűnését; amelyre a bolsevizmus soha nem volt képes.
Ezen demokratikus forradalmak módszerei: békés tüntetések, sztrájkok, bojkott, vagyis a polgári engedetlenség azon erőszak nélküli módszerei, amelyet Földünkön először Gandhi hirdetett meg és alkalmazott sikerrel még századunk elején. (Ezekről még részletesebben lesz szó a „Hogyan tovább?" c. fejezetben.) E vázlatos áttekintés után megállapíthatjuk, hogy ezek a forradalmak antikommunista, antibolsevista forradalmak nagyszerű kezdeti lépései voltak, hiszen épp azokat a követeléseket harcolták ki, illetve indították el a megvalósulás útján, amelyektől a bolsevizmus megfosztotta az embereket.
E lelkesítő eredmények után felmerül a kérdés, hogy vajon a fenti államokat demokratizálódott országoknak tekinthetjük? Szó sincs róla! Ezen országok népei még csak a demokrácia iskolájába iratkoztak be.
Fejezetünkben többször fog szerepelni a „demokratizálódás" szó; s felmerül a kérdés, hogy mit is értünk tulajdonképpen ez alatt. Ezúttal is törekedjünk a gyakorlatias konkretizáló látásmódra. Egy adott államban különböző csoportok, rétegek vannak, amelyeknek különbözőek az elképzeléseik az állam berendezkedéséről és irányításáról. Nos - ezek a csoportok és rétegek különböző pártokba, szervezetekbe tömörülnek. Az állampolgárok a saját meggyőződésüknek és az illető párttal szemben táplált bizalmuknak, szimpátiájuknak megfelelően, a szabad és titkos választások alkalmával adják le szavazataikat a pártok, illetve szervezetek valamelyikére. Az egyes pártok a kapott szavazatok számarányának megfelelően küldik be képviselőiket a népképviseleti országgyűlésbe, amely az illető állam legfőbb irányító testülete.
Az Országgyűlés (demokratikus parlament), amely lényegében maga is koalíciós testület, törvényeket alkot, és kinevezi a már leszűkített legfőbb operatív irányító szervet, a koalíciós kormányt. Ezáltal már létre is jött a nép

különböző rétegeinek akaratát képviselő törvényhozó testület, a demokratikus parlament, s ennek „operatív megbízottja", a viszonylag kis létszámú tárcák szerinti operatív vezető szerv, a demokratikus koalíciós kormány. Alihoz, hogy ez a folyamat valóban demokratikus legyen, két alapfeltételnek kell teljesülnie:

1. A hatalom megszerzése vagy elvesztése, illetve az egyes pártok között a hatalmi súlyok eltolódása csak és kizárólagosan politikai harc útján lehetséges - mindennemű erőszak kizárásával.
2. A kisebbségben, vagy akár törpe kisebbségben maradt pártok és szervezetek tagjainak állampolgári jogai nem szenvedhetnek csorbítást és semmiféle hátrányos megkülönböztetés nem érheti ezeket a polgárokat.

Nos, ez a parlamentáris demokrácia lényege, s az ehhez vezető út a demokratizálás folyamata, dióhéjban. Amint azt említettük a fent említett államok még csupán a „demokrácia iskolájába" iratkoztak be. S úgy ezek, mint az ezután demokratizálódó népek csak akkor mondhatják el magukról, hogy a „demokráciából" sikeresen vizsgáztak, ha már olyan politikai, gazdasági, társadalmi rendszert alkottak meg, amely világviszonylatban is maximális szabadságot nyújt állampolgárainak, s világviszonylatban is a materiális és szellemi javakat igen magas színvonalon tudja nyújtani állampolgárainak.

Nos - a jóléti demokráciának a megteremtéséhez még hosszú, rögös út vezet ezekben az országokban is, amely még a magasabb kulturális színvonalú népeknél is évekig, de az ázsiai despotizmus sötétségében tartott népeknél évtizedekig is eltarthat.
De a fentebb vázolt cél teljesen világos és reális, hiszen ilyen jóléti demokráciát már számos nyugati államnak sikerült megteremtenie. Persze itt meg kell említenünk - bármennyire agyonhangoztatott közhely is hogy egyetlen jóléti kapitalista demokrácia sem lehet szolgaian másolt mintamodell, hiszen minden népnek a maga sajátosságait hordozó „testreszabott" jóléti demokráciát kell kialakítania.
A demokratizálási folyamat kezdetén, amelyet a demokráciáért vívott harcnak is nevezhetünk - a fennállás sémáját tekintve -, a szituáció a következő: az egyik oldalon a hatalmat még ténylegesen gyakorló bolseviki állampárt a maga összes lehetséges adminisztratív, fegyveres és anyagi eszközeivel. A másik oldalon a hatalommal még nem rendelkező, alulról szerveződő pártok és egyéb szervezetek, amelyek az ellenzéket képviselik a bolseviki egypárt-hatalommal szemben. Ezeknek az ellenzéki erőknek számos akadályozó tényezőt, a demokratizálódás gyermekbetegségeit kell leküzdeniük, amelyet itt mint gyűjtőfogalmat értelmezünk. Ebbe a kategóriába tartoznak az újonnan, sokszor sebtében alakult pártok viszonylag csekély taglétszáma (szemben az uralkodó bolsevik állampárttal), ahol az előbbieknél a tagok is inkább csak egy politizáló vékony intellektuel réteget reprezentálnak. Az ellenzéki pártok és szervezetek anyagi szervezési nehézségekkel küzdenek, hiányzik náluk a politikai tapasztalat, s szintén hiányoznak itt a tömegek számára is hozzáférhető kommunikációs eszközök.
- Ezeknek az újonnan alakult demokratikus pártoknak és szervezeteknek a száma túl nagy, amelyek az esetleges árnyalati elvi eltérések ellenére még egymással is konfrontálnak. Maga ez a tény, s a rendkívül nagyszámú párt és szervezet általánossá tette az ideológiai zűrzavart, s a nagy tömegeknek a politikától való elfordulását, a politikai csömört váltotta ki.
Ezt az ideológiai zűrzavart még csak növeli az, hogy elsősorban a lehanyatlóban lévő bolsevik állampárt maradék káderei számtalan nyilatkozatot írnak és hallatnak a „szocializmus védelméről", a „szocialista értékekről". Nos - ezzel kapcsolatban újból most már a napi politikai, de ugyanakkor nemzetközi nézőpontból is tisztáznunk kell egy dolgot, s határozottan le kell szögeznünk: szocializmus nincs és nem is volt! Ugyanis a szocializmus" mint konkrét államigazgatási, politikai, gazdasági és társadalmi rendszer, mint koncepció, még csak nem is definiálható.
Ezt a megállapítást a hosszadalmas filozófiai és társadalomtudományi fejtegetések helyett századunk gyakorlati példáin keresztül kívánom bizonyítani: Ebbe a végletekig elkoptatott szocialista, szocializmus" komplexumba minden „belefér"!
A legszörnyűbb emberi és nemzetiségi jogokat megsemmisítő imperialista diktatúra (Hitler is szocialistának nevezte magát, hiszen pártjának neve Nemzeti

Szocialista Német Munkáspárt volt).
Ugyanitt a polgári demokráciát valló skandináv szocialista pártok, vagy a marxizmust elutasító spanyol, francia, olasz szocialista pártok is mind szocialistáknak vallják magukat.
De szintén szocialistáknak vallják magukat azok a pártok, amelyek a marxizmus-leninizmus ideológiai alapján állnak, s az államkapitalizmus és bolseviki diktatúra alapján álló „szocialista pártok" is. (Ilyenek a már levitézlett Lengyel Egyesült Munkáspárt, amely szintén szocialistának vallja magát, vagy akár a Magyar Szocialista Munkáspárt, de idesorolható a már megbukott Honecker-féle Német Szocialista Egységpárt is.) Ezek mind-mind szocialistának vallják magukat, és a szocializmust úgy emlegetik, mint az emberiség megváltásának ígéretét. A fentiekből le kell vonnunk egy nagyon fontos következtetést: a „szocialista szocializmus" egy ködös - egyesek számára szivárványos, mások számára nagyon is sötét - ideológiai komplexum, amely korunk társadalmaiban nagyon sok embert megtéveszt, s a legnagyobb kuszaságot és ideológiai zűrzavart idézte elő, s idézi elő ma is. Ezért egyértelműen le kell szögeznünk: aki szocialistának vallja magát, ezzel még politikai meggyőződéséről és elképzeléseiről nem mondott semmit. Aki azt mondja magárai hogy szocializmust akar, ebből még nem lehet tudni, hogy mit is akar, milyen politikai, társadalmi, gazdasági berendezkedésre és koncepcióra gondol.
A „szocialista-szocializmus" fogalomkomplexum meghatározatlan és ködös mi voltán az sem változtat, hogy arra különböző jelzőket aggatnak rá, s így vonultak be a köztudatba, mint például a „népi szocializmus", „demokratikus szocializmus" stb. A „szocializmus" fogalmához, korunk demagóg szlogenjéhez, mint a demokratizálódási folyamatok aktuális zűrzavarkeltő szellemi akadály-tényezőjéhez hozzá kell fűznünk, s ez a megállapítás még hosszú ideig helytálló lesz, hogy a „szocializmus" jelszava a legtöbb esetben csak burkolt bolsevizmus, amely a bolsevizmus szellemi hagyatékának és gyakorlati tárházának bújtatására szolgált és szolgál, továbbá a bolseviki káderek jövőbeni átmentésére. Sőt, a „szocialista" jelző ma már Közép- és Kelet-Európában kifejezetten a hatalmat még bitorló, illetve átmenteni akaró bolsevik állampártok és vezetőik fedőnevévé vált. Fogalmazhatunk így is: „szocialista" alatt a bolsevikot kell értenünk. A „szocialista" és „szocializmus" fogalmakkal kapcsolatos eszmefuttatásainkat egy sajnálatos tény megállapításával kell zárni: a forradalmi korszakaikat élő európai államok kivétel nélkül magukkal cipelik, és még igen sokáig magukkal is fogják cipelni a kommunizmus-bolsevizmus „batyuját" valamilyen formában. Említeném itt elsősorban a kommunista pártok további létezését némely államban, amely önmagában még a többpártrendszer természetes következménye. Annál sajnálatosabb azonban már az, hogy ezek a kommunista pártok továbbra is nagy befolyást gyakorolnak az illető ország vezetésére. És ezen a körülményen még az sem változtat, ha erre a batyura a „szocializmus", „népi szocializmus" vagy „demokratikus szocializmus" jelszavakat festik rá A demokratizálódás útján ez a „batyu" sokkal súlyosabb és nagyobb fékezőerőt fejt ki, mint ahogyan ezt első látásra gondolnánk, hiszen tartalmazza a bolsevizmus ideológiájának és egész intézményrendszerének visszahúzó maradványait, amelyek a demokratikus átalakulás ellenében hatnak, és a gyakorlatban nagyon is funkcionálnak.
A demokratizálás gyermekbetegségeihez, de inkább súlyos akadályozó tényezők közé sorolhatjuk azt a tényt, hogy a politikai csúcson végbemenő nagyon fontos változásokat nem követik a gazdaság strukturális változásai. A strukturális változások kapcsán vegyük szemügyre közelebbről a gazdaság kérdéseit. A gazdaságnak jóléti kapitalista rendszerré történő átalakítása már egy korántsem látványos és nagyon sok buktatót magában rejtő hosszadalmas folyamat. Ezen átalakulási folyamatoknak a nehézségeit vázlatosan az alábbi pontokban foglalnám össze, amelyek mint kérdések merülnek fel:

Az emberek elbizonytalanodása

Valamely országban a vezetés felső szintjén végbemenő politikai változások s az egymást keresztező rendeletek és módosítások az emberekben elbizonytalanodást, sőt létbizonytalanságot váltanak ki. Ez a jelenség semmiképp sem ösztönzi a munkakedvet és a teljesítményeket. Hogyan lehet ezt az elbizonytalanodást mielőbb feloldani?

A gazdasági struktúra és vezetés stagnálása

Mint már említettük - azáltal, hogy a politikai szférában gyökeres változások következtek be, ez még nem jelenti a gazdaság struktúrájának gyors változását. Sőt ez a struktúra majdnem változatlan azokban az államokban is, amelyek átélték a demokratikus forradalom első hullámait, hiszen az államkapitalizmus termelési rendszere szinte érintetlen marad.
Mint az élet más területein, úgy a kulcspozíciókat változatlanul azok a káderek töltik be, akiket a volt uralkodó állampárt (bolsevik párt) juttatott pozícióba, akik a gazdaságot lezüllesztették. Ezek most mint „reformszocialisták" maradnak a helyükön, s jó részük „reformhiénává" vedlik át. Ezek a korrupt vezetők az államkasszából hatalmas prémiumösszegeket vesznek fel, egymást látszatfeladatokkal utaztatják külföldre, pénzügyi és új vállalatalapítási manőverezésekkel szipolyoznak ki minden értéket és rablógazdálkodást vezetnek be.
Ezek a jelenségek Magyarországon közhelynek számítanak, de feltehetőleg a többi demokratikus forradalmukat élő államokban sem lesz másképp. Ezt a pontot összefoglalva felvetődik a kérdés, hogy miként történjen meg a tőke magánkézbe történő juttatása úgy, hogy az ne okozzon a társadalomban megrázkódtatást? Hiszen ez alapvető cél talán népi részvénytársaságok szervezésére? Vajon hogyan fog végbemenni az a folyamat, melynek során a gazdaság sok ezer kulcspozícióját betöltő bolsevik sarlatánokat hozzáértő szakemberek váltják fel?
Amint már azt világosan megfogalmaztuk, a forradalmi korszakaikat élő európai államok számára a cél a demokrácia, a jóléti kapitalizmus megteremtése. Ennek kapcsán szólnunk kell még itt egy igen súlyos akadályozó tényezőről, amelyet szintén le kell küzdeni. Ez az ún. bolseviki munkamorál, amelyre ránevelték az embereket a bolsevizmus évtizedei alatt. Ennek lényege: „jelenléti pénzért vagyunk benn a munkahelyen, akár keveset, akár többet dolgozom, a fizetésem ugyanannyi, ami pedig a munka minőségét illeti, annak sincs jelentősége, hiszen itt úgysem felel senki semmiért." Sajnos, ez a szemlélet, ez a munkamorál az államkapitalizmus, de még a szövetkezeti szektor gazdaságában is domináló. Ez az egyik fő oka annak, hogy azokban a közép- és kelet-európai államokban, amelyekben már bekövetkeztek a forradalmi változások a politikai csúcson, a gazdaságban a termelés stagnál, sőt visszaesik, s ennek következménye: áruhiány, infláció.

A Nyugathoz fűződő gazdasági kapcsolat

Itt napjainkban (1989) egy érdekes, paradox helyzet állt elő. Annak a keleti blokknak az országai, amelyek még a 70-es években a szociális gazdasági rendszer világméretű fölényét és győzelmet jósolták meg a „rothadó kapitalizmus" fölött, most ezen keleti blokk államai segélykérően nyújtják kezüket a „rothadó kapitalizmus" államai felé, s nem is hiába.

A nyugati tőkés államok szinte egymással versengve, s minden szinten nagyarányú hitelprogramokat dolgoznak ki a keleti blokk csőd szélén tántorgó államai számára. Mi lesz ezekkel a még ezután juttatandó kölcsönökkel? A „feneketlen hordóba" jutnak ezek is, mint az eddigiek? Ezeket a kölcsönöket is el fogják herdálni a gazdasági kulcspozícióban helyükön maradt sarlatán és szakértelem nélküli bolsevik vezetők, mint az eddigi nyugati kölcsönöket.
Fejezetünk végére értünk, örömmel állapítottuk meg az antibolsevista demokratikus forradalmaikat élő európai országok eddigi nagyszerű és lelkesítő sikereit. Ugyanakkor megállapítottuk, hogy a demokratizálódás útja még igen hosszú és rögös út, amelyen a demokratikus átalakulásnak még igen sok gyermekbetegségét, vagy ha úgy tetszik, kezdeti akadályozó tényezőit kell leküzdeni.
Az ebben a fejezetben felvetett problémák mindegyike egy-egy szerteágazó és bonyolult kérdéskomplexum, s ezek megoldása már nem lehetséges gyors és látványos akciókkal, hanem sok türelmet, kitartást és szakértelmet igénylő szívós küzdelem, amelyet a demokratikus pártoknak és szervezeteknek kell meg-vívniok, s ezek már a „hétköznapi" bolsevizmus felszámolásáért folyó hosszú, fáradságos és küzdelmes harcok lesznek. Korábban szóltunk a nemzetközi bolsevizmus óriási sötétségtartalékairól is. Ezeket egybevetve beláthatjuk, hogy

roppant elhamarkodott és illuzórikus az a vélemény, miszerint a bolsevizmus „végnapjait" éli. Az is hiú ábránd, hogy a bolsevizmus belátható időn belül csak úgy „magától" elsorvad vagy átalakul demokratikus, jóléti kapitalista rendszerekké. Hogy a bolsevizmus örökre eltűnjön az emberiség életéből, ahhoz világméretű szellemi offenzívára, antibolsevista szellemi világforradalomra van szükség.

Hogyan tovább?

Antibolsevista világszervezet, annak politikai erkölcse

Fejtegetéseink (bizonyításaink) során két végkövetkeztetéshez jutottunk:
1. A bolsevizmusnak csak akkor van létjogosultsága, ha azt valamely nép szabadon, saját elhatározásából választotta.
2. A világháború veszélye mindaddig fennáll, amíg a bolsevizmus létezik mint világhatalom.
(Ez még akkor is igaz, ha jelenünkben [a 80-as évek végén] közvetlenül nem fenyegeti az emberiséget új világháború kitörésének a veszélye.)
3. A bolsevizmus elleni világméretű harc égető aktualitását nem csökkenti az a tény, hogy ma a nemzetközi bolsevizmus leszálló ágba érkezett, s még az sem, hogy Közép-Európában végigvonultak az antibolsevista forradalom első hullámai. Ugyanis még ezekben az európai államokban is szinte érintetlenek maradtak a bolsevizmus közéleti és gazdasági strukturális „sötétségbázisai", és ugyanakkor Ázsiában, Kubában és Földünk még számos más helyén léteznek (züllesztenek és rombolnak) a bolsevizmus sötétségtartalékai „szocializmus" fedőnév alatt, amelyekről már szóltunk. A teljesség kedvéért ezúttal is megemlítjük a világ összes kommunista és szocialista fedőnevű bolsevik pártjait, amelyeket szintén a bolsevizmus sötétségtartalékaihoz kell sorolnunk.

A fentiekből további következtetések adódnak:

- Fel kell venni az ideológiai harcot világméretekben a nemzetközi kommunizmussal (annak ideológiájával), amely a bolsevizmusnak a szó szoros értelmében vett szálláscsinálója. - Világméretű szellemi harcot kell elindítani a nemzetközi bolsevizmus ellen, amelyet erőszakkal (terrorral és megfélemlítéssel) kényszerítettek rá a népekre. Ez a szellemi harc fogja elindítani azt a láncreakciót, amely a különböző országokban a bolsevista rendszerek felbomlásához vezet. Hogyan? Annyi bizonyos, hogy egy ilyen világméretű szellemi offenzíva módozataira és „menetrendjére" nem lehet pontos receptet adni, csupán körvonalazhatjuk az alapelemeket és feladatokat.
Itt a kiindulási pont az, hogy egy ilyen világméretű szellemi offenzíva feladatát egyetlen állam sem vállalhatja magára - több okból sem. Ezek az okok:
1. Ennek a harcnak nemzetközinek kell lennie, mint ahogyan az ellenfél - a kommunizmus és a bolsevizmus - is nemzetközi.
2. Már eleve jogos bizalmatlanságot váltana ki a világ népeiben az, hogy egy ilyen világmozgalom „gazdája" egy állam lenne, ugyanis jogosan felmerülne annak a gyanúja, hogy az illető állam önös érdekeiből cselekszik.
3. Egy ilyen szervezetnek az államokon kívül és az államok felett kell állnia, s nem szabad belebonyolódnia az egyes államok közötti - legkülönbözőbb indítékú - konfliktusokba, föltéve, ha ezek nincsenek összefüggésben valamilyen módon a bolsevizálással. Ennek az elvnek még fokozottabban kell érvényesülnie az egyes államok belpolitikai vonatkozásában, a szervezetnek feltétlenül távol kell tartania magát ezektől a perpatvaroktól, ha azok nem érintik a bolsevizmus vagy antibolsevizmus ügyét.
Fentebb már „szervezetről" szóltam. Valóban - az antikommunista és antibolsevista harcot egy nemzetközi szervezetnek kell magára vállalnia. Meggyőződésem, hogy egy módszert illetően (semmi esetre sem az erőszak

módszerére gondoltam) épp az ellenféltől, vagyis a bolsevizmustól kell tanulnunk. Egy jól szervezett „pártra", egy ideológiailag egységes világszervezetre van szükség, amely összefogja és irányítja ezt a világrendszerű harcot. (A neve talán lehetne WABA - World Anti-Bolshevik Association, de természetesen lehetne valamely más kifejezés is.) A szervezet nevével szemben azt a követelményt kell támasztani, hogy nemzetközileg is jól ismert szavakból álljon, feleljen meg a mozgalom fogalmának és céljainak, s lehetőleg legyen rövid és egyszerű.
Mint minden intézménynek, úgy egy ilyen antibolsevista világszervezetnek is rendelkeznie kell működési szabályzattal, vagy ha úgy tetszik - alkotmánnyal. A világszervezet tagságának és vezérkarának olyan emberekből kell állnia, akik nemcsak meggyőződéses antibolsevisták, hanem magukra nézve önkéntesen kötelezőnek fogadják el a szervezet alapelveit (alapszabályait, ill. alkotmányát) és módszer-irányelveit. Hiszen ha az önkéntesen vállalt szellemi és szervezeti fegyelem - mint az egység biztosítéka - hiányzik, a szervezet menthetetlenül szétforgácsolódik, felbomlik. Egy ilyen világszervezet feladata kettős:

1. Minden országban (a nem bolsevista államokban is) felvenni a szellemi harcot a társadalmi igazságtalanságok, az önkény, a nemzeti elnyomás, az antidemokratikus intézkedések, ill. intézmények ellen és az emberi jogok védelmében. Soha ne felejtsük azt a történelmi igazságot, hogy mindig ezek a súlyos ellentmondások azok, amelyek kommunista forradalmat - valamely ország „lázas" állapotát - idézik elő. Ezek a forradalmak korunkban szükségképpen a bolsevizmusnak nyitnak utat, a korábbihoz képest még nagyobb társadalmi igazságtalanságoknak, a korlátlan despotizmusnak, a meglévő demokratikus intézmények szétrombolásának, az emberi jogok eltiprásának. A fentiekből következik, hogy ennek a szervezetnek nemcsak antikommunistának - antibolsevistának kell lennie, hanem feltétlenül demokratikusnak és humán beállítottságúnak, s az emberi jogok védelmezőjének.

2. A már bolsevizált államokban meg kell indítani a fegyvertelen szellemi harcot! Hol? Mindenütt! Hogyan? Le kell leplezni a bolsevizmus bűneit úgy a múltjában, mint a jelenében (a maga mindenkori helyi aktualitásában). S mindig - mindig csak az igazat mondani! Erre a célra igénybe kell venni a technika mai állásán nemcsak a tömegkommunikációs eszközök egész arzenálját, hanem olyan technikai eszközöket is, amelyek hatékonyan célba juttatják a leírt vagy kimondott gondolatot, hogy az áttörjön minden „vasfüggönyön". Egy ilyen szellemi hadjárat világméretű kibontakoztatásához a szervezetnek természetesen valóságos bázisrendszert kell kiépítenie Földünk legkülönbözőbb pontjain. Ezeken a bázisokon a szervezet tagjainak fegyveres önvédelemről is gondoskodniuk kell, hiszen semmi kétség afelől, hogy bizonyos bolsevista vezetők fegyveres kommandóakciókkal (főleg kezdetben) megkísérlik megfélemlíteni, illetve elhallgattatni a szervezetet. De a szervezetnek ez a fegyveres készültsége csak és kizárólag önvédelemre szolgálhat.

A szervezeteknek s az általuk végrehajtott minden akciónak úgy alapelveiben, mint módszereiben az erőszakmentességen kell alapulnia.

Gandhi pacifizmusát kell feleleveníteniünk. Az erőszak-nélküliség, a pacifizmus első gyakorlati megvalósítója a világtörténelemben Móhandász Karamcsand Gandhi volt. A világtörténelem első olyan politikusa, akinek fegyvere a fegyvertelen ellenállás, az emberszeretet, a mások meggyőződésével szembeni tolerancia volt. Gandhi elvetette az erőszak és gyűlölet minden fajtáját - és győzött. Az erkölcsiségnek, a humánumnak ez az óriása (aki méltán nyerte el a mahatma = nagy lélek melléknevet) már csak ázsiai eszme - kuriózum, szimbólum. Eszméjét és gyakorlatát szinte teljes egészében a lomtárba dobták. S ez a szerencsétlensége ennek a „vaskeresztre feszített világnak".
De mint mindent, úgy Gandhi tanításait is a józan kritika mérlegére kell tennünk. Gandhi India szellemi és politikai vezéralakja volt, de neki is voltak tévedései. (Egyébként ő maga sem állította magáról, hogy csalatkozhatatlan, hanem esendő, gyarló embernek tartotta magát.) Gandhi tipikusan ázsiai - sőt indiai alkat. Mi - a Föld más tájain élők - soha nem azonosulhatunk teljesen Gandhi kimondottan pszichocentrikus (lélekcentrikus) látásmódjával - de ez nem is szükséges. Gandhi tanításaiból azonban feltétlenül (legalább) el kell

fogadnunk az erőszakról és a gyűlöletről való lemondást, s az emberszeretetről és igazmondásról szóló tanítást, s ebben a vonatkozásban Gandhi szellemi örököseinek kell lennünk.

Az Antibolsevista Világszervezet (pl. WABA) erkölcse

Amint az előbbiekben vázoltuk - semmilyen szervezet nem lehet meg egységes alapszabályok nélkül, melyek összességét alkotmánynak is nevezhetjük. De ennek az „alkotmánynak" szilárd erkölcsi bázison kell nyugodnia. Ha ez a szilárd erkölcsi bázis - s az ebből fakadó lelki-szellemi miliő - hiányzik, a körültekintően összeállított rendszabályok, a jó szervezés és magas technikai felkészültség - bármilyen gördülékenyen működjenek is azok - semmit sem érnek. S ez az erkölcsi bázis.
A Helsinki Záróokmány, amely azonban a szervezetben az erkölcsiségnek csak a minimumát képezheti, az emberszeretet és tolerancia vonatkozásában a szervezetnek magasabb erkölcsi szintet kell megtestesítenie. - Lemondás az erőszak alkalmazásáról minden körülmények között. Nagyon nagy dolog lesz ezt az irányelvet a gyakorlatban követni és megvalósítani, amikor az eljövendő szellemi harc hömpölygő áradatában a hatalomhoz görcsösen ragaszkodó prominens bolsevikok felé meggyőződéssel és emberszeretettel kell közeledni - olyan emberek felé, akik az erőszak és gyűlölet iskoláját járták végig. De mégis ezt kell tennünk! Ezeket az embereket jobb belátásra bírni, hogy mondjanak le a hatalomról - első hallásra naivnak és utópisztikusnak tűnik, pedig nem az! Annyi bizonyos, hogy a meggyőzésnek és érvelésnek is megvannak a maga határai. S ekkor jön a fegyvertelen harc ütőkártyája: a bojkott, az elszigetelés.
Mert egyetlen hadvezér sem hadvezér hadsereg nélkül, s egyetlen diktátor sem diktátor már akkor, ha nincs kinek diktálnia, mert kiszolgálói megtagadták az engedelmességet és elfordultak tőle. De erre a bojkottra - a diktátorok elszigetelésére - csak olyan szervezet képes, amely tömegbázist tud összekovácsolni -éppen a magasabb erkölcsiségével. Azzal az erkölcsiséggel, amelynek alapjai az erőszak elutasítása, az emberszeretet és tolerancia, az igazmondás és az emberi jogok védelme. Ennek az erkölcsiségnek el kell utasítania a „mindenre magyarázatot", helyesebben ürügyet kereső sok évszázados bűnös politikai erkölcsöt: „a cél szentesíti az eszközt". Mert nincs az a csodálatos, legtöbbet ígérő izmus, amely igazolná a másokat elnyomó és megalázó tetteket.
Az igazmondásról: ha ezeket a szavakat halijuk, hogy „politikus, diplomatikus álláspont vagy érvelés", már éreznünk kell, hogy olyan álláspontról vagy érvelésről lesz szó, amelyben feltétlenül valami csalafintaság, csalás, valami szándékosan ki nem mondott momentum - egyszóval a hallgató vagy olvasó becsapása, megtévesztése van elrejtve.
Nem is csoda, hogy a közvélemény fogalomalkotásában a „diplomatikus" és „politikus" jelzők alatt azt értik, hogy csaló és hazug. Aki a nyílt és egyenes szókimondás helyett a köntörfalazó szónoki fordulatokba, a fogalmak és tények csűrés-csavarásába burkolózik, az már eleve hazug és csaló. (És sajnos - ma még a politikai élet nyilvános fórumain szinte hemzsegnek a hazug és csaló politikusok.)
A tények és igazságok - mint végkövetkeztetések - mindig egyszerűek, amelyeket egyszerűen, mindenki számára érthetően értésre lehet adni. Az előzőekben kifejtettük, hogy a bolsevizmus „politikai erkölcsének" alappillérei az erőszak és a hazugság. Hogyan harcolhatnánk mi a bolsevizmus ellen, ha nem az erőszak elvetésével és az igazmondással? Sehogy! Az erőszaknélküliségnek és az igazmondásnak nemcsak módszernek, hanem erkölcsi alapállásnak kell lennie!
Amikor 1945 augusztusában - a hirosimai atomtámadás után - megkérdezték Gandhit, hogy mi a véleménye erről, ezt válaszolta: az emberiségnek most már rendelkezésére áll olyan eszköz (az atomfegyver), hogy elkövethesse az öngyilkosságot. S hozzátette: nem lehet az atombomba gombafelhőjét ellengombafelhővel megszüntetni, s nem lehet erőszakmentes világot erőszakkal megvalósítani! Gondoljunk bele! Gandhi szavai talán soha nem voltak annyira aktuálisak, mint ma - 44 év múltán!
Amikor Gandhi elindította India függetlenségi harcát, a brit gyarmati hatóságok

spionok hadát küldték Gandhi nyomába. Ezeknek a feladatuk az volt, hogy Gandhi nyilvános beszédeiből jegyezzék fel azokat a részeket, amelyek burkoltan a brit gyarmatosító rendszer megbuktatására irányulnak, vagy titkos összeesküvő csoportok szervezését célozzák.
A spionok újra és újra azzal tértek vissza megbízóikhoz, hogy Gandhi beszédeiben semmiféle „burkolt utalások" nincsenek, mert ő teljesen nyíltan és mindig következetesen a brit gyarmatosító rendszer bojkottálására szólítja fel hallgatóit. Úgyhogy a brit hatóságok fel is hagytak ezzel a módszerrel. Amikor erről Gandhi tudomást szerzett, ebben az értelemben nyilatkozott:
„Ha a brit hatóságok azt a szándékom összeesküvésnek tekintik, hogy India Anyánk függetlenségét kívánom - úgy én valóban összeesküvő vagyok, sőt egész India népét erre az összeesküvésre szólítom fel." Gandhi szavaival és tetteivel mozgósítani tudta India százmillióit erre az „összeesküvésre", a fegyvertelen függetlenségi harcra.
Gandhit megértették a javarészt írástudatlan százmilliók, ő egyszerűen, körmönfont szóvirágok és manipuláló, tudományoskodó frázisok nélkül beszélt. Gandhi „gyakorlati idealista" volt, és mindig konkrétan arról beszélt, amire tanítani akarta hallgatóságát. S mindig azt az igazat mondta, amelyben hitt - és győzött.
Az erőszak elvetése és az igazmondás - ez az egyszerű „taktika", amely ma is a legmagasabb rendű politikai erkölcs, mert a politika és az erkölcs elválaszthatatlanok! Ezt a politikai erkölcsöt kell elfogadnia a leendő Antibolsevista Világszervezetnek, Gandhi szellemi-lelki örökösének kell lennie. Ehhez a politikai erkölcshöz már magától értetődően hozzátartozik az emberi jogok tiszteletben tartása és azok védelmezése. Hiszen az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata (amelyet az ENSZ 1966. évi közgyűlése elfogadott és deklarált), a fentebb vázolt erkölcsiségből fakad.
A fegyvertelen szellemi harc mellett igen fontos egy másik alapelv: az antibolsevista világszervezet egyetlen országot sem szabadíthat fel a bolsevizmus elnyomása alól, legfeljebb csak „rásegíthet" az ilyen felszabadító harcra. A világszervezet soha nem szabadíthat meg a bolsevizmustól egyetlen népet sem, minden nép csak saját magát szabadíthatja fel!
Ennek a szervezetnek a feladata csak az, hogy minden nép számára a saját nyelvén vigye el a bolsevizmust leleplező igaz propagandát, amelyre az emberek „ráéreznek". A szervezet feladata az, hogy ennek az igaz propagandának nyilvánosságot biztosítson éppen ott, ahol kell, amely a szervezet nélkül nem, vagy csak nagyon soká juthatna el oda, ahol az igaz gondolat szikráját várják az emberek, s talán épp csak az a gondolatszikra hiányzik ahhoz, hogy meginduljon a felszabadítás láncreakciója.
A szervezet feladata az, hogy bátorságot öntsön az emberekbe, megerősítse igazságérzetükben, s a kétkedőket elgondolkoztassa. Előre fel sem mérhető az, hogy egy ilyen világszervezet milyen óriási pszichológiai bázist fog jelenteni azon népek számára, akik fel akarnak szabadulni a bolsevizmus elnyomása alól. A szervezet feladata az, hogy gondolatszikráival felébressze az embereket, akik egyébként már fásultan beletörődtek elnyomatásukba - s elkezdjék saját maguk fegyvertelen felszabadítási forradalmaikat, konkrét akcióikat. Mik lehetnek ezek az akciók? Az állampolgári engedetlenség akciói és módszerei. Bojkottálni mindent, ami bolsevista vagy erőszakintézmény, csalás és demagógia, s minden olyan intézkedést, ami az emberi jogok és a nemzeti függetlenség elnyomására irányul.
- Pl. a szovjet oroszosítás bojkottálása azáltal, hogy az általánosan kötelezővé tett (az általános iskolák IV. osztályától az egyetemekig) orosz-nyelv-oktatáson az ifjúság nem vesz részt. (Természetesen kivételt képeznek azok az önkéntes nyelvtanfolyamok és kurzusok, amelyeken hivatásos fordítókat és tolmácsokat képeznek ki!)
- A marxista-leninista (bolsevik propaganda) és kurzusok bojkottálása (minden szinten). A vörös zászló, az ötágú csillag kitűzésének és viselésének megtagadása, mert ezek az elnyomó és imperialista szovjet bolsevizmus szimbólumai.
- Tömeges kilépések megszervezése az illető állam szovjethű bolseviki pártjából (amely államonként különböző neveket visel), a munkásőrségből („milíciákból"), amelyek a bolsevista elnyomás eszközei és megtestesítői.
- A „Párt" és a marxista-leninista sajtótermékek" terjesztésének bojkottja.
- Az általános hadkötelezettség megtagadása, hiszen a bolsevizált államok

hadseregei nem nemzeti hadseregek, hanem szovjet parancsnokság alatt álló és a szovjet imperializmus céljait szolgáló ágyútöltelék-hadseregek.

- A bolseviki „elvtársnő, elvtárs" kötelező jellegűvé tett használatának megtagadása.
- A bolseviki bábkormány által kiírt választási komédiák és a „hazafias tömörülést" színlelő szervezet bojkottálása stb.
- Demokráciát követelő tömegtüntetések.

(A fenti akciók és módszerek nagy részben már realizálódtak is az 1987-89-ben lezajlott európai demokratikus forradalmakban, de továbbra is aktuálisak a még bolsevizált országokban.) És még sorolhatnám azokat a speciális - az illető ország mondhatnók „méretre szabott" bojkott-megmozdulásait, amelyek az állam bolsevista intézményeinek, s magának a bolsevista hatalmi rendszernek a megdöntését hatékonyan elősegítik. S ha a polgári engedetlenségek ezen akcióira a bolsevista bábkormány terrorintézkedéseket foganatosítana - a válasz általános sztrájk.

Bár ezeket a bojkott-akciókat már aligha bírná ki egyetlen bábkormány is, s ami a legfőbb, ez ellen tehetetlenek az adott bolseviki diktatúra karhatalmi szervezetei, s még inkább egy idegen (pl. szovjet) megszálló hadsereg. Ennek a fegyvertelen „bojkott-forradalmi" harcnak óriási előnyei:

- Sem a hatalmi bolseviki diktatúra, sem a megszállók nem léphetnek fegyveres harcba, mert nincs ki ellen harcolniok.
- Legkevésbé veszélyezteti az a „bojkott-forradalom" résztvevőinek életét.
- Egy kis nép antibolsevista fegyveres forradalmát a Szovjetunió vagy közvetlenül vagy közvetve a legtöbb esetben vérbe fojtotta, s végső soron a forradalom kudarcba fullad, s ezt a bolsevizmus terrormódszerekkel való restaurálása követi.
- A bojkott-forradalom megkíméli az embert és anyagi javakat, hiszen ebben a városok nem válnak hadszínterekké.
- Egy bojkott-forradalom mindig szervezett, s ebben messzemenően elkerülhetők azok az anarchista vonások, és szélsőséges túlkapások - amelyek egyébként a fegyveres forradalom szükségszerű velejárói.

Persze a fegyvertelen ellenállás - a bojkott-forradalom esetében - számolni kell azzal, hogy az nem mindig látványos gyorsasággal hozza meg a maga gyümölcsét, a bolsevizmus megbuktatását. Ez egy lassú tűz, s nem a fegyveres forradalom lángja, amely hirtelen fellobban, s gyorsan elhamvad.

A bojkott-forradalom csak akkor járhat sikerrel, ha a fegyvertelen ellenállás hosszú távra (esetleg évekre) rendezkedik be. Itt le kell mondani a forradalom látványos, gyors sikeréről. A bojkott-forradalom hosszú távú bátorságot, rendkívül szívós kitartást és aktív leleményességet kíván az emberektől. Ez az ellenállás. ez a bojkott-forradalom korántsem „passzív rezisztencia", mint ahogy a Gandhi vezette indiai függetlenségi harc fogalma tévesen ivódott be a köztudatba.

Maga Gandhi tiltakozott a legélesebben - s joggal - az ellen, hogy harcát a „passzív rezisztencia" - a passzív ellenállás harcának nevezzék. Valóban, ezeknek a bojkott-megmozdulásoknak nagyon is aktívaknak és következeteseknek kell lenniük úgy célkitűzéseiket, mint módszereiket illetően.

A bojkott-forradalomnak a nagy tömegek előtt nyilvánosan és egyértelműen kifejtett célkitűzésekkel kell rendelkeznie. A népnek nemcsak azt kell tudnia, hogy a harc célja a bolsevizmus alóli felszabadulás - hanem azt is, hogy mi lesz a bojkott-forradalom győzelme után?! A forradalom vezérkarának, a forradalom stábjának már a forradalom időszakában egyértelműen körvonalaznia kell eljövendő politikai-gazdasági és társadalmi programját, s azokat a módszereket konkrétan, amelyekkel a demokratikus átalakítást kívánjuk megvalósítani. A tömegeknek tudniok kell azt, hogy miért harcolnak. Mindebben mi a szerepe a nemzetközi antibolsevista világszervezetnek?

A bolsevizmust leleplező hatékony igaz propaganda „élesben" való eljuttatása az elnyomott népekhez, melyet már tárgyaltunk. De ha már a láncreakció megindult, s „kitört" a bojkott-forradalom, még csak ezután következik az antibolsevista világszervezet feladatainak oroszlánrésze:

- Erős erkölcsi hátteret biztosítani a bojkott-forradalomnak.
- Nemzetközi szolidaritást kiépíteni a világ és az adott helyi bojkott-forradalom között, s ezáltal is megvédeni az elszigetelődéstől.

- Önkéntes és feltétel nélküli nemzetközi gazdasági támogatás, ill. segélyezés megszervezése, amennyiben a bolsevizmus ellen küzdők arra rászorulnak.
- A bolsevizmus üldözöttéinek segélyezése, illetve ennek megszervezése.
- A bojkott-forradalom diplomáciai támogatásának megszervezése a nemzetközi fórumokon.
- A világ „naprakész" és igaz tájékoztatása a bojkott-forradalom mindenkori állásáról és fordulatairól.

És csak ha már a bojkott-forradalom győzött, s biztosítottak azok a feltételek, hogy az illető állam függetlenül, belső politikai erjedésével megindíthassa a demokratikus átalakulást - csak akkor kell felhagynia a világszervezetnek az illető állammal kapcsolatos tevékenységével, sőt akkor már be is kell szüntetnie tevékenységét mert feladatát teljesítette.
Ennek világviszonylatban is érvényes alapelvnek kell lennie: Az antibolsevista világszervezet akkor töltötte be feladatát, ha Földünkön már minden népnek sikerült az, hogy a demokrácia szó szerinti és legnemesebb értelmében és módszerével kialakítsa a saját maga által választott államformát, politikai-gazdasági-társadalmi rendszerét.
Ez a demokrácia légkörében kialakított rendszer a világ különböző tájain igen különböző lehet, és sokféle elem kombinációja is elképzelhető. A lényeges itt az, hogy az adott rendet valóban a demokrácia légkörében alakítsa ki az illető ország népe. Ha ez a folyamat egész Földünkön beteljesedett, akkor jön el az ideje annak, hogy az antibolsevista világszervezet beszüntesse tevékenységét, s megszűnjön, akkor meg is kell szűnnie, hiszen betöltötte feladatát.

Az eljövendő antibolsevista világszervezet fentebb vázolt feladataiból láthatjuk,hogy egy ilyen nagy volumenű és nagy fontosságú intézmény nem lehet valamely sebtében összetákolt szervezet, s annak munkáját és létét hosszú távra kell előirányozni. Egy ilyen szervezet csak akkor működhet eredményesen, ha munkája szívós és következetes. Eleve elhibázott lenne ezt valamely komolytalan „kampányszervezetként" kiépíteni, minthogy annak munkája sem lehet kampányszerű.

Egy ilyen világszervezet megalkotásához természetesen nagy anyagi erőforrások is szükségesek, amelyeket csak közadakozásból. alapítványokból lehet előteremteni. Mert ez az „eszmei, szellemi háború" is a „fegyverek" egész arzenálját követeli meg. Gondoljunk csak azokra az anyagi eszközökre, amelyek előfeltételei a szervezet eredményes harcának.
- A „támadó" propagandabázisok kiépítése Földünk különböző pontjain.
- Mozgékony, a kor színvonalán álló tv- és rádióállomások, mesterséges holdak egész sora.
- Nyomdák létesítése és fenntartása.
- Tolmácsok és fordítók egész kis hadseregének foglalkoztatása
- A szervezet munkatársainak (akiknek igen szerteágazó feladatkört kell betölteniök) fenntartása és biztonságuk védelme.
- A sajtótermékeket célba juttató szerkezetek és felszerelések egész sora.
- Híradástechnikai és szállítóberendezések stb. stb

Ebből a vázlatos áttekintésből is láthatjuk, hogy egy ilyen antibolsevista világszervezet felépítése, s a szellemi hadjárat avantgardistáinak „felfegyverzése" hatalmas összegeket fog felemészteni. De ezek az összegek még mindig csak tört részét teszik ki annak, amelyet ma - akár csak egy esztendő alatt - az emberiség a fegyverkezésre költ. Mit várhat az emberiség egy ilyen világszervezettől? Talán Földünk „örök békéjét"? Semmi esetre sem! Kisebb-nagyobb súrlódások, kisebb regionális háborús konfliktusok lesznek ezután is. De csak egy ilyen világszervezettől lehet remélni, hogy segítségével az emberiség „szanálni" tudja, fel tudja számolni a világuralomra törő imperialista bolsevizmust, amely terjeszkedésével kiprovokálta a Kelet-Nyugat fegyverkezési hajszáját és „vaskeresztre" feszítette a világot. És csak ha a bolsevizmus világhatalmi pozíciója megszűnik, csak akkor fog megszabadulni az emberiség a világégés veszélyétől és a rettegéstől. Mert a bolsevizmus a világ meghódításának tervét soha nem adta fel és nem is fogja feladni.
Ha a világ nem „szanálja" a bolsevizmust, az emberiség számára már csak két alternatíva marad:

1. Élni tovább a világégéstől való rettegésben (amelyről soha nem tudni, hogy

mikor következik be), s vállalni a további fegyverkezési versenyt a beláthatatlan következményeivel együtt.
2. A bolsevizmus az emberiségnek legalább egy részét még beláthatatlan ideig fogja nyomorítani, és nem kizárt a bolsevizmus későbbi terjeszkedésének lehetősége sem.
De higgyük és akarjuk, hogy ne így történjen!

Higgyük és akarjuk a világbolsevizmus szanálását. Bíznunk kell abban, hogy egy ilyen antibolsevista világszervezet „felfegyverzése" megoldja azt, amit a bombázók, az atomtöltésű rakéták, páncélosok és hadihajók arzenálja nem volt képes megoldani: az emberiséget megszabadítani a világégéstől és a világtörténelem minden eddiginél nagyobb és véresebb szemfényvesztésétől: a bolsevizmustól.

S ha ez a kis könyvecske csak egy kis segítséget tud nyújtani ehhez a harchoz - úgy már elérte célját.

A forrásmunkák jegyzéke

1. A Kommunista Párt Kiáltványa (1848)
2. Dialektikus és történelmi materializmus
(A marxizmus-leninizmus egyetem és a pártiskola tankönyve, 1983)
3. Az SzK(b)P A Szovjetunió Kommunista (bolseviki) Pártjának története (Moszkva, 1971)
4. A magyar és nemzetközi munkásmozgalom története (1982)
5. Halmosi Dénes: Nemzetközi szerződések (Budapest, 1966)
6. Nemzetközi Szerződések Gyűjteménye (Budapest, 1958)
7. Berenyi Pál: Európa Helsinki után (1977)
8. Lenin: A kommunista erkölcsről
(A Komszomol III. összoroszországi kongresszusán mondott Lenin-beszéd, 1920) (Kossuth Könyvkiadó, 1970)
9. A. Siskin: A kommunista erkölcs alapja (Moszkva, 1973)
10. L. Brezsnyev beszéde az Európai Kommunista és Munkáspártok konferenciáján (Berlin, 1976)
11. B. Ponomarjov: Marxizmus, szocializmus (Moszkva, 1979)
12 M. Gorbacsov beszéde (1987. nov. 3.)
13 Politikai kislexikon (1986)
14. Világgazdasági kislexikon (1978)
15. Hans Werner, Richter: München, Wien Bestandsaufnahme
Eine deutsche Bilanz Basel, 1962.
16. Rene Fülöp-Miller: Lenin und Gandhi Wien, 1927.
17. Baktai Ervin: Mahatma Gandhi az indiai szabadsághős könyve, Budapest, 1925.
18. Anton Bastian: Mahatma Gandhi: Leben, Werk und Lehre
19. Az emberi jogok dokumentuma Második kiadás
Összeállította: Kovács István és Szabó Imre Közgazd. és Jogi Könyvkiadó Budapest, 1980.